

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έν Αθήναις
τῆ 21 Ἰουνίου 1951

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀριθμὸς Φύλλου 179

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Ἀναγκ. Νόμου ἀπερὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

I. Ἡ διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ. Αἱ σημειωθεῖσαι πρόοδοι.

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς ασφαλίσεως ἀπέδειξεν ὅτι πρόκειται περὶ θεσμοῦ, ὅστις ἀνταποκρίνεται εἰς βαθυτέραν ἀνάγκην καὶ εἶναι ἀναποσπástως συνδεδεμένος μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Οἱ δύο παγκόσμιαι πόλεμοι, ὅχι μόνον δὲν ἀνέκοψαν τὴν πρόοδον τοῦ θεσμοῦ, ἀλλὰ τούναντι συνέβαλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τούτου.

Ἐνῶ πράγματι εἰμαινετο εἰς ὅλην τῆς τὴν σφοδρότητα ἢ τελευτάτα πολεμικῆ φύσιν, ὁ Πρόεδρος Ρούζβελτ μετὰ τὸ ἱστορικὸν διάγγελμα τοῦ τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1941 καὶ ὀλίγον ἀργότερον ὁ «Χάρτης τοῦ Ἀτλαντικοῦ», διακηρύττουσιν τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἐνδειαν καὶ θέτουσιν τὰ θεμέλια τοῦ νέου θεσμοῦ, αὐτῆς κοινωνικῆς ασφαλίσεως πού θὰ καταγάσῃ μετ' οὐ πολὺ μετὰ τὴν φωτεινὴν του ἀνταύγειαν ὀλοκλήρον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Ὀλίγον βραδύτερον αἱ πρωτότυποι ἐργασίαι τοῦ νῦν Ἀδρῶν Μπήθεριτς, ρίπτουσι νέον φῶς εἰς τὸν θεσμόν καὶ τοῦ προσδίδουσι μάλιστ' συγκεκριμένον περιεχόμενον. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ πολέμου ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐργασίας διατυπώνει τὴν γνωστὴν «Διακήρυξιν τῆς Φιλαδέλφειας» τῆς 10ης Μαΐου 1944, ἥτις μετὰ τῶν ἐπίσης ἐξ ἴσου γνωστῶν δύο ἀποφάσεων τῆς Διεθνούς Συνδιασκέψεως τῆς Φιλαδέλφειας «περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως» καὶ «περὶ ἰατρικῶν φροντίδων», διαγράφουσι τοὺς νέους που ὀρίζοντας καὶ καθορίζουσι τὰ minima τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ θεσμοῦ. Τοὺς βασικοὺς του τέλος σκοποὺς υἱοθετεῖ ὀλίγον μετὰ τὴν νίκην τὸ ἄρθρον 55 τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἱστορικὴ Παγκόσμιος Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 1948, ἥτις διακηρύσσει ὡς ἀναφαιρέτου δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου τὴν ἀσφάλισιν του κατὰ τῶν κινδύνων ἀνέργειας, ἀσθενείας, ἀνικανότητος, χηρείας, γήρατος καὶ κατὰ παντός ἄλλου περιστατικοῦ συνεπαγομένου ἀπώλειαν τῶν μέσων συντηρήσεως ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του.

Ἡ τοιαύτη διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν παρα να ἔχῃ ἀμεσον ἀντικεπον καὶ εἰς τὰς ἐπὶ μέρους νομοθεσίας τῶν διαφόρων κρατῶν. Οὕτω, ὄλα σχεδὸν τὰ μετα-

πολεμικὰ Συντάγματα περιέλαβον ἄλλα περισσότερον καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον λεπτομερεῖς διατάξεις περὶ κοινωνικῆς ασφαλείας. Σημειοῦμεν χαρακτηριστικῶς τὸ Γαλλικὸν Σύνταγμα τοῦ 1946, τὸ Ἰταλικὸν τοῦ 1947, τὸ Τσεχοσλοβακικὸν τοῦ 1948, τὸ Γιουγκοσλαβικὸν τοῦ 1946, τὸ Βραζιλιανὸν τοῦ 1946, τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ 1946 κ.ἄ.

Ἐξ ἄλλου, τὰ διάφορα κράτη ἐπεδόθησαν συντόμως, ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῆς νίκης τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἄλλα μὲν εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν των συστημάτων πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναπροσαρμογῆς των πρὸς τὰς νέας ἰδέας, αἱ ὅποια ἀνέκοψαν ἀπὸ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἄλλα, τὰ ὀλιγώτερον προωδεύμενα ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνικῶν ασφαλίσεων, εἰς τὴν καθιέρωσιν, εἰς ποικίλλουσαν ἑκαστον ἑκτασιν, τοῦ προπολεμικῶς ἀγνωστοῦ εἰς ταῦτα ἢ ἀτελέστατα ἐφαρμοζομένου θεσμοῦ.

Ἰδιῶν χαρακτηριστικῶν τῶν σχετικῶν προσπαθειῶν ἀποτελεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ρυθμὸς ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ δὲν βαίνει πάντοτε παραλλήλως πρὸς τὸν δείκτην τῆς βιομηχανικῆς προόδου, ὅπως θὰ ἀνέμενε κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Οὕτω, ἐλέομεν χώρας, ὅπως ἡ Γουατεμάλα καὶ ἡ Κεϋλάνη, εἰς τὰς ὁποίας ἡ βιομηχανία διανύει ἀκμὴν τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίας, νὰ καταρτίζουσι συγχρονισμένα σχέδια κοινωνικῆς ασφαλείας, εὐρυτάτης ἐκτάσεως, τὰ ὅποια θὰ ἐξήλθουν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρωτοπόρα εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν κράτη τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ἀξιόλογοι εἶναι ἐπίσης αἱ προσπάθειαι αἱ ὁποιαὶ καταβάλλονται καὶ αἱ ἐπιτεύξεις αἱ ὁποιαὶ μέχρι τοῦδε ἐπραγματοποιήθησαν ὑπὸ ὀρισμένων κρατῶν διαλυθῶντων εἰσεῖται τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐκβιομηχανίσεως, ὅπως εἶναι αἱ Ἰνδία, τὸ Ἰράν, ἡ Βερμανία, ἡ Τουρκία, ἡ Αἴγυπτος, τὸ Ἰσραήλ, ἡ Συρία, αἱ Φιλιππῖναι κ.ἄ.

Ἐκ τῶν ἐπιτευχθειῶν προόδων πρὸς τὴν κατεβουσιῶν τῆς κοινωνικῆς ασφαλείας κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως χρῆζουσι αἱ πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν Μεγ. Βρετανίαν, τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ἢ ὅποια καὶ προπολεμικῶς ἐκράτει τὰ σκῆπτρα τῆς πρωτοπόριας, τὴν Τσεχοσλοβακίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Βέλγιον.

Ἀξιόλογοι ὁμως εἶναι καὶ αἱ βελτιώσεις, αἱ ὁποιαὶ ἐπέληθον εἰς τὰ ἀσφαλιστικὰ συστήματα καὶ πολλῶν ἄλλων χωρῶν, αἱ ὁποιαὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ μεσοπολέμου ἐγνωρίζον εἰς ἰκανὴν ἑκτασιν τὸν θεσμόν. Μεταξὺ τῶν χωρῶν τούτων συγκαταλέγονται κυρίως, ἡ Αὐστραλία, ἡ Αὐστρία, αἱ Ἡνωμένα Πολιτεῖαι, ὁ Καναδάς, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία, αἱ Κάτω Χῶραι, ἡ Πολωνία, ἡ Φινλανδία, ἡ Ἰρλανδία, ἡ Γαλλία, τὸ Λουξεμβούργον, ἡ Πορτογαλία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Σουηδία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἑλλετία καὶ αἱ πλείστα τῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

II. Αί νεώτεροι αντιλήψεις περί κοινωνικής ασφαλείας.

1. Διά να κατανοηθούν καλύτερον αι εις τόν τομέα των κοινωνικών ασφαλίσεων πραγματοποιηθείσαι κατά τα τελευταία έτη πρόοδοι, δεν θα ήτο ίσως άσκοπος ή δι' ελίγων ανάπτυξεις των νέων άρχών, από τας οποίας εκκινεί και των σκοπών προς τούς οποίους αποβλέπει ο ύποκαταστήσας την κοινωνικήν ασφάλισιν θεσμός τής κοινωνικής ασφαλείας.

Πρό τούτου όμως είναι ανάγκη να τονισθῆ ότι μέχρι σήμερον δεν κατέστη δυνατόν να προσδιορισθῆ έπακριβώς τὸ περιεχόμενον τῷ θεσμῷ και να δοθῆ εις τούτον όρισμός διεθνώς ανεγνωρισμένος.

Ο όρος πάντως πιστεύεται ότι έχρησιμοποιήθη, διά πρώτης φοράς εις τας Ηνωμένας Πολιτείας τὸ 1935, ως τίτλος νόμου, ψηφισθέντος επί Προεδρίας τῷ Φραγκλίνου Ροσβελτ, δι' οὐ καθιερούτο έν είδος συστήματος ασφαλίσεως τῶν ανέργων και τῶν υπερηλικῶν. Έν τούτοις παρά την εύρύτητα τῷ τίτλου «SOCIAL SECURITY ACT» ο νόμος ούτος δεν εκάλυπτε ή ελάχιστον μόνον τμήμα τής έννοιás υπό την όποιαν χρησιμοποιείται σήμερον ο όρος τής κοινωνικής ασφαλείας. Διά τόν λόγον ίσως τούτον ο όρος άγνοείται τελείως υπό τής θεωρίας και τής νομοθετικής πρακτικῆς τῶν εύρωπαϊκῶν κρατῶν επί μακρόν χρόνον από τής ψηφίσεως τῷ ανώτερω νόμου. Ο όρος έχρησιμοποιήθη εκ νέου τὸ 1941 εις την Μεγάλην Βρετανίαν, επί τῆ εύκαιρία τής συστάσεως τής γνωστῆς Έπιτροπῆς, τής συνήθως καλουμένης BEVERIDGE και τής οποίας αι έργασίαι κατέληξαν εις τήν γνωστήν περίφημον έκθεσιν πού υπέβαλεν ο BEVERIDGE.

Συμφώνως προς τόν όρισμόν τῷ λόρδου BEVERIDGE, ή κοινωνική ασφάλεια, υπό την εύρειάν έννοιάν τῷ όρου δεν σημαίνει άλλο τι ή άπαλλαγῆν από την ανάγκην. Ο όρισμός ούτος αποκλείει πρώτα κάθε τι τὸ όποιον σχετίζεται με την διεθνή ασφάλειαν (μέτρα αποβλέποντα εις την εξασφάλισιν κατά έξωτερικῶν κινδύνων κλπ.) όπως επίσης και με την πολιτικήν τοιαύτην (δημοσία τάξις, προστασία τῶν ατομικῶν ελευθεριῶν κλπ.). Ο όρισμός ούτος χαρακτηρίζει επίσης και τόν BEVERIDGE, ως διεθνούς κύρους οικονομολόγον, διὰτι αναφέρεται περισσότερο εις την κοίνοομικὴν εξασφάλισιν.

Κατά την διακήρυξιν τής Διεθνούς Συνδιασκεύως Κοιν. Ασφαλείας, τής συνελθούσης εις τὸ Σαντιάγο τής Χιλῆς κατά τὸ 1942, εις τόν όρον δίδεται ο εύρύτερος όρισμός τής άμβρολογισμένης οικονομίας τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν και ανθρωπινῶν αξιῶν, ήτις αναπτύσσει την ειδικήν και φυσικήν υγείαν τῶν εργαζομένων, προπαρασκευάζει τούς δρόμους διά τας μελλούσας γενεάς και προστατεύει την εξέλιθυσαν εκ τής παραγωγῆς ζωῆς.

Κατά τόν όρισμόν πού απέδεχθη ή γαλλική κυβέρνησις, έταν κατά τὸ 1946, εἴητι την γνώμην τής Έθνικῆς Συνελεύσεως, επί τῶν μεγάλων γραμμῶν τῷ σχεδίου τής περί κοιν. ασφαλείας, αὐτή αποτελεί την έγγύησιν πού παρέχεται εις κάθε πολίτην περί τῷ ότι θα δύναται υπό οίκοθενποτε συνθήκας να εξασφαλίζῃ την διαβίωσιν αὐτοῦ και τής οικογενείας του.

Τέλος κατά τόν ρεαλιστικόν όρισμόν τής Διεθνούς Οργανώσεως Έργασίας, ή κοινωνική ασφάλεια όρίζεται ως ο θεσμός δι' οὐ εξασφαλίζονται εις πάντα τὰ άτομα άφ' ένός μεν τὰ μέσα συντηρήσεως των έν περιπτώσει άπωλείας τῷ εισοδηματός των και άφ' έτέρου αι αναγκαίαι ιατρικαί φροντίδες.

2. Ανεξαρτήτως όμως τῶν διαφωνιῶν ως προς τὸ ακριβές περιεχόμενον τῷ θεσμῷ, γενικῶς αναγνωρίζονται ως διέπουσαι τούτον κεντρικάί ιδέαι, αι ακόλουθοι άρχαί, τας οποίας διά πρώτην φοράν εἴηγγειλε με την χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν άπλότητα, ο λόρδος BEVERIDGE, εις τήν γνωστήν έκθεσιν του:

α) Η άπαλλαγῆ από την ανάγκην. Κατά τόν Beveridge ολοκληρος ο θεσμός δεν αποβλέπει εις άλλο τι εμή εις την άπαλλαγῆν τῷ ανδρώπου από την ανάγκην. Εις τόν σκοπὸν τούτον απέβλεπον πάντοτε αι κοινωνικαί ασφαλίσεις κατά τῶν κινδύνων τής ασθενείας, αναπηρίας, γήρατος, θανάτου και ανεργίας. Άλλα, ως παρατηρεῖ ούτος, τὸ πρόβλημα δεν αντιμετωπιζέτο πάντοτε κατά τὸν προσήκοντα τρόπον. Όταν κανεις εμβαδύνει κάπως περισσότερο διαπιστώνει ότι εις την σημερινήν κοινωνίαν, υπάρχει πάντοτε ώρισμένος αριθμός μελῶν τῷ κοινωνικῷ συνόλῳ, ο οποίος στερείται τῷ ἀνάγκαιῷ εισοδηματός διὰ να εξασφαλίσῃ τὸ κατώτατον όριον αξιοπρεπούς διαβιώσεως. Εις τόν ανατολικόν τομέα λ. χ. τῷ Λονδίῳ, επί δέκα οικογενειῶν ή μία είχαν εισόδημα μικρότερον τῶν 40 στερλινῶν, τὸ όποιον κατά την εποχὴν πού συνετάσσετο ή έκθεσίς του εκρίνετο ως άπαραίτητον διά την εξασφάλισιν τῷ existenz minimum. Αντιθέτως εις τὸ Bristol, ο μέσος όρος εισοδηματός τῶν εργαζομένων τάξεων ανήρχοντο εις ποσὸν διπλάσιον τῷ ανώτερω. Επί έννεα όμως οικογενειῶν και εις τὸ Bristol ή μία δεν ήδύνατο να καλύψῃ και τας στοιχειώδεις ανάγκας τής, ενώ ἐπὶ πάντε αι δύο υπερέβαινον τουλάχιστον κατά τὸ ήμισυ τὸ κατώτατον όριον συντηρήσεως. Οι αριθμοί ούτοι αποδεικνύουν ότι ή διανομή τῷ πλούτου γίνεται κακῶς και ότι θα ήρκει όπως εκείνοι οι όπιοι έχουν ηύξημένα εισοδήματα διαθέτουν μικρὸν μέρος τούτων υπέρ τῶν λοιπῶν, ίνα πάντες διαθῶν έν ικανοποιητικῆ έπαρκεία. Θα ήρκει πράγματι προς τούτο ή άφαιρέσις ελάχιστου ποσοστού εκ τῶν ηύξημένων εισοδημάτων τῶν οκτῶ οικογενειῶν διά να εξασφαλισθῆ έπαρκεια εισοδηματός και εις την ένάτην. Με άφετηρίαν την δικαιοσύνην αὐτήν φθάνομεν άδιάστως εις την δευτέραν εκ τῶν κεντρικῶν ιδεῶν επί τῶν όποιῶν βασιζέται ο θεσμός τής κοινωνικής ασφαλείας.

β) Τήν ανακατανομήν τῷ εθνικῷ εισοδηματός. Η πρώτη ιδέα, ή όποία ως ἤδη ελέγχθη συνίσταται εις την άπαλλαγῆν από την ανάγκην, αποτελεί τὸν επιδιωκόμενον σκοπὸν. Η δευτέρα μᾶς παρέχει τὸ μέσον διὰ την πραγματοποίησιν του. Κατά την έκθεσιν πάντοτε τῷ λόρδου BEVERIDGE, αι γενόμεναι σχετικαί έρευναί κατέδειξαν ότι αναλόγως τῶν περιοχῶν, τὰ 3)4 μέχρι τῶν 5)6 τῶν οικογενειῶν με χαμηλότερον τῷ κατωτάτῳ όριῳ διαβιώσεως εισόδημα, εὕρισκονται εις την θέσιν ταύτην λόγω άπωλείας τῷ εισοδηματός τῷ άρχηγῷ τής οικογενείας, τὸ δε 1)4 μέχρι τῷ 1)6, λόγω ανεπαρκείας τῷ ἀνεκπερδαινομένῳ υπό πούτου εισοδηματός. Εκ τής διαπιστώσεως ταύτης προκύπτει ότι ή άπαλλαγῆ από την ανάγκην επιβάλλει διπλῆν αναδιανομήν τῶν εισοδημάτων. Πρώτον διά τῷ κλασικῷ μηχανισμῷ τῶν κοινωνικῶν ασφαλίσεων και δεύτερον διά τῷ θεσμῷ τῶν οικογενειακῶν επιδοματίων.

Διά να είναι όμως δικαία, ή τοιαύτη αναδιανομή τῶν εισοδημάτων είναι κατά πρώτον λόγον αναγκαία ή επέκτασις τῶν κοινωνικῶν ασφαλίσεων προς πολλὰς κατευθύνσεις. Πρώτον προς την κατεύθυνσιν καλύψεως ολοκληρου τῷ πληθυσμοῦ. Δεύτερον προς την κατεύθυνσιν τής καλύψεως παντός κινδύνου δυναμένου να προκαλέσῃ άπώλειαν ή μείωσιν εισοδηματός. Τρίτον προς την κατεύθυνσιν τής ανυψώσεως τῶν παροχῶν εις τὸ προσήκον επίπεδον. Εκτός όμως τούτων διά να είναι δικαία ή αναδιανομή επιβάλλεται όπως κατά πάσαν περίπτωσιν ήτοι τῶσον κατά την περίοδον υπάρξεως εισοδηματός όσον και κατά τας περιόδους άπωλείας τούτου λόγω ασθενείας ή ανεργίας, ο άρχηγός τής οικογενείας απολαμβάνει εισοδηματός αναλόγου προς τὰ οικογενειακά του βάρη. Έξ οὐ ή ανάγκη τῶν οικογενειακῶν επιδοματίων.

Γεννάται όμως περαιτέρω τὸ ερώτημα πῶς και διά ποίου μηχανισμού δύναται να πραγματοποιηθῆ ή τοιαύτη δικαία αναδιανομή τῶν εισοδημάτων. Η άπάντησις είναι απλῆ. Αι κοινωνικαί ασφαλίσεις και τὸ σύστημα οικογενειακῶν επιδοματίων, χρηματοδοτοῦνται ως γνωστὸν δι' εισφορῶν τῶν ένδιαφερομένων, εργαζομένων και τυχόν εργοδοτῶν, ένίοτε δε και δι' επιχορηγήσεως τῷ Κράτῳς ήτοι δι' εισφορῶν άπάντων τῶν

φορολογουμένων. Αι εισφοραί αὐται περιερχόμεναι εἰς τοὺς οἰκείους φορεῖς, διατίθενται ὑπὸ τύπον παροχῶν πάσης φύσεως ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἢ ἀδυνατοῦν νὰ ἐργασθῶν ἢ ἔχουν ἠδ-
 ἤτμενας ἀνάγκας λόγω τῶν προσθέτων δαπανῶν τοῦ προκαλεῖ
 τυχὸν ἀσθένεια ἢ δυσανάλογα οἰκογενειακά βάρη. Αἱ κοινωνι-
 καὶ ἀσφαλίσεις καὶ τὸ σύστημα οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἔχουν
 κατὰ συνέπειαν ὡς σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν συγκέντρωσιν εἰς-
 φορῶν παρὰ τῶν δυναμένων νὰ καταβάλλουν τοιαύτας καὶ τὴν
 ἀναδιανομὴν τούτων ὑπὲρ τῶν δεομένων προστασίας.

γ) Ἐλάχιστον ὄριον διαβιώσεως. Μία
 τρίτη βασικὴ ἰδέα εἶναι ὅτι ἡ τοιαύτη ἀναδιανομὴ τῶν εἰσο-
 δημάτων, δὲν πρέπει γὰρ ὠθηθῆναι πέραν ὀρισμένων ὀρίων καὶ
 συγκεκριμένων πέραν τῶν ὀρίων ἐκείνων, ποῦ εἶναι ἀπαραί-
 τητα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς ἕκαστον τὸ κατώτατον ὄριον
 διαβιώσεως. Οἱ κοινωνικοὶ θεσμοὶ δὲν πρέπει, κατὰ τὰς ἀντι-
 λήψεις πάντοτε τοῦ BEVERIDGE νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἐξίσω-
 σιν ὅλων γενικῶς πᾶν εἰσοδημάτων, ἀλλὰ τὴν ἀνυψῶσιν εἰς τὸ
 existenz minimum τῶν κάτω τούτου εἰσοδημάτων. Ἡ
 ἐξασφάλισις μείζονος τούτου εἰσοδήματος δὲν πρέπει νὰ ἐν-
 διαφέρει τὸ Κράτος. Ἐάν τις ἐπιθυμῇ τὴν ἐξασφάλισιν μεί-
 ζονος εἰσοδήματος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς ἄλλα μέσα, τὴν
 ἰδιωτικὴν ἀποταμίευσιν, λ.χ. τὰς ἰδιωτικὰς ἀσφαλείας κλπ.

β) Ἐξ ὧν ἐξετέθησαν ἀνωτέρω ἀλλὰ καὶ γενικώτερον
 ἐξ ὧν σημερινὸν ἔχουν γίνεαι δεκτὰ διὰ τὸν θεσμόν τῆς κοι-
 νωνικῆς ἀσφαλείας συνάγεται ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ τὴν συνιστα-
 μένην ποικιλομορφοῦν μέτρων ἀναγομένων εἰς διαφόρους το-
 μεῖς τῆς κρατικῆς δράσεως καὶ συγκεκριμένων:

Εἰς τὸν τομέα τῆς καθαρῶς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ
 τῷ τέλει ἐπιδιώξεως τῆς ἐξασφαλίσεως ἐπιπέδου πλήρους
 ἀπασχολήσεως.

Εἰς τὸν τομέα τῆς κοινωνικοοικονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῷ
 τέλει τροποποιήσεως ἐπὶ τὸ δικαιότερον τῆς κατανομῆς τῶν
 εἰσοδημάτων, τῆς προκυπτουμένης ἀπὸ τὸ τυφλὸν παίγνδι τοῦ
 οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ.

Εἰς τὸν τομέα τῆς ὀργανώσεως τῶν ἱατρικῶν φροντίδων καὶ
 τοῦ ὑγειονομικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς χώρας, ἐπὶ τῷ τέλει τελε-
 σφόρου καταπολεμήσεως τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν
 ἀτυχημάτων, διὰ τῆς προλήψεως τῶν κατὰ πρῶτον λόγον καὶ
 ἐν ἀδυναμία ταύτης διὰ τῆς προσηκούσης περιθάλψεως κατὰ
 τὸν δυσμενῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

4. Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας,
 ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω, ὑπερβαλλομένη κατὰ πολὺ τὰ παραδε-
 δομένα πλαίσια τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Οἱ ὄροι διατρέ-
 ρουν μεταξὺ τῶν βασικῶν. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ἀποτελεῖ
 σκοπὸν. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις ἀποτελοῦν ἐν μέσον, μεταξὺ
 πολλῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου.

Διὰ τοῦτο καὶ τὰ σχέδια περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐμφα-
 νίζουν βασικὰς διαφορὰς ἀπὸ τὰ σχέδια κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Κατὰ πρῶτον λόγον δὲν δύναται νὰ ἔχουν μερικὴν ἐφαρμο-
 γήν. Πρέπει νὰ ἐφαρμόζονται κατ' ἀνάγκην ἐφ' ὀλοκλήρου
 τοῦ πληθυσμοῦ.

Κατὰ δεύτερον λόγον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια προϋποθέτει
 ἐνότητα ἢ τοῦλάχιστον στενὸν συντονισμόν, ὅλων τῶν μεθόδων
 καὶ συστημάτων ποῦ ἀποβλέπουν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς.
 Ἡ παράλληλος ἐφαρμογὴ διαφόρων μηχανισμῶν, ἀνεξαρτήτων
 ἀπ' ἀλλήλων, δὲν συμβιβάζεται μετ' τὴν ἰδέαν τῆς κοινωνικῆς
 ἀσφαλείας.

Αἱ ἀνωτέρω βασικαὶ ἀρχαὶ περὶ τοῦ θερμοῦ τῆς κοινωνικῆς
 ἀσφαλείας, ἥτοι ἡ καθολικότης καὶ ἡ ἐνότης δράσεως, ἐπι-
 βάλλουν ἀναγκαστικὰς βασικὰς καινοτομίας καὶ ἐπὶ τοῦ τεχνικοῦ
 πεδίου, ἡ σπουδαιότερα τῶν ὁποίων ἐγκτεται εἰς τὴν ἐγκατά-
 λειψιν τῶν κλασικῶν μεθόδων ὀργανώσεως τῆς ἰδιωτικῆς
 καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς πρῶτα ἀφ'
 ἧς ὁ θεσμὸς ἤθελε ἐπεκταθῆ ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ
 μιᾶς χώρας, οὐδεὶς πλέον λόγος συντρέχει ἀκριβοῦς ὑπολογι-
 σμοῦ τῶν συνεπειῶν καὶ τῆς σημασίας ἕκαστου κινδύνου δι' ἐ-
 κκατὸν ἄτμον ἢ λεπτολόγου συσχετισμοῦ εἰσοφορῶν καὶ παρο-
 χῶν ἢ δημιουργίας ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν. Ἡ ἐθνικὴ
 ἀλληλεγγύη ἐπὶ τῆς ὁποίας βασιίζεται ἡ θέσις εἰς ἐφαρμογὴν
 ἐνὸς γενικοῦ συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλείας καθιστᾶ πᾶν-
 τα τὰ ἀνωτέρω περιττά.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐπίσης, ἀφ' ἧς τὸ πρόβλημα τῆς κοινο-
 νικῆς ἀσφαλείας ἀντιμετωπιθῆ ὑπὸ τὸ πλαίσιον τῆς καθο-
 λικότητος, ὁ τρόπος τῆς χρηματοδοτήσεως τοῦ συστήματος
 ἀποβάλλει μέγα μέρος τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἐνέχει εἰς
 τὰ συστήματα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Διότι τὸ σύνολον
 τῶν βαρῶν ἀναλαμβάνει ὀλοκλήρως ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τοῦ
 τόπου καὶ κατατᾶ ἀπλοῦν ζήτημα οἰκονομικῆς ἢ ψυχολογικῆς
 ἄσχοπιότητος, ὁ τρόπος χρηματοδοτήσεώς τῆς, δι' εἰσοφορῶν
 τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ἢ δι' εἰδικῆς φορολογίας
 ἢ δι' ἀπευθείας ἀναλήψεως τῶν βαρῶν τῆς παρὰ τοῦ Κρατικοῦ
 προϋπολογισμοῦ ἢ τέλος διὰ τοῦ συγκρασημοῦ δύο ἢ πλείονων
 τῶν ἀνωτέρω μεθόδων. Εἰς ἀπάσας τὰς περιπτώσεις τὸ τελει-
 κὸν ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό: ἀποχωρισμὸς καὶ συγκέντρωσις
 ἐνὸς τμήματος τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καὶ ἀναδιανομὴ τούτου
 ἐπὶ τῆ βάσει ἀρχῶν δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος εἰς τοὺς οἰκο-
 νομικῶς ἀσθενεστέρους τοὺς δεομένους προστασίας.

III. Ἰστορικὴ ἐξέλιξις τῶν Κοιν.
 Ἀσφαλίσεων ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ὡς θεσμὸς προστασίας
 τῶν ἐργαζομένων ἐκπολιτογραφηθῆ λίαν ἐνωρίς. Ὡς ἦτο φυ-
 σικὸν ἡ ἀσφάλισις ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἀσκούντας τὰ μᾶλλον
 ἐπίπονα ἐπαγγέλματα, τοὺς ναυτικούς καὶ τοὺς μεταλλωρύ-
 χους καὶ βαθμηδὸν ἐπεξετάθη εἰς διαφόρους ἄλλας κατη-
 γορίας μισθωτῶν. Οὕτω ἀπὸ τὸ 1857 ἤρχισεν λειτουργοῦν τὸ
 Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἀπὸ τὸ 1861
 τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον καὶ τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον
 Στρατοῦ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος λαμβάνεται πρόνοια διὰ τὴν πε-
 ριθάλψιν τῶν μεταλλωρύχων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου μέρους
 περὶ παραγωγῆς συντάξεως εἰς τοὺς δημοσίους υπαλλήλους.
 Ἀκολουθεῖ ἡ σύστασις τοῦ Ταμείου Συντάξεων τῶν υπαλ-
 λήλων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1867
 καὶ ἀπὸ τοῦ 1900 ἡ ἰδρυσις Ταμείων Συντάξεων διὰ τὸ προ-
 σωπικὸν τῶν σοβαρωτέρων ἐπιχειρήσεων (Τραπεζῶν, Σιδη-
 ροδρόμων κ.λπ.).

Ὁ Νόμος 281 τοῦ 1914 (περὶ σωματείων) ὅστις περιέλαβε
 διατάξεις περὶ ἀλληλοβοηθητικῶν ταμείων, ὡς καὶ ὁ νόμος
 602 τοῦ 1914 (περὶ συνεταιρισμῶν) ἀσημαντοῦ ἐπίδρασιν
 ἔσχον ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλιστικῆς κινήσεως. Ἀντιθέ-
 τως σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνικῆς
 ἀσφαλίσεως εἰς τὴν χώραν μας ἀπέτελεσαν ὁ νόμος 2868
 τοῦ 1922 (περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ
 ἰδιωτικῶν υπαλλήλων), ὅστις ἐδωκεν ἰσχυροτάτην ὠθησιν
 εἰς τὴν σύστασιν νέων Ταμείων κατ' ἐπιχείρησιν, χωρὶς ὁ-
 μως νὰ ἐπιτύχῃ τὴν γενικεύσιν τοῦ θερμοῦ καὶ ἰδίᾳ νὰ προ-
 σγάγῃ τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας.

Νέα περίοδος σημεῖται διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν
 ἀπὸ τοῦ 1926, διὰ τῆς συστάσεως δι' εἰδικῶν νόμων νέων
 Ταμείων ἀφορώντων πλέον ὀλοκλήρως ἐπαγγελματικῶν κλά-
 δους καὶ καλυπτόντων ἅπαντας τοὺς κλασικῶς παραθεδεγ-
 μένους ἀσφαλιστικούς κινδύνους (Ταμεῖα ἀσφαλίσεων κα-
 πνεργατῶν, μυλεργατῶν, ἀρτεργατῶν καὶ τυπογράφων).

Ὁ νόμος 6298/1934 (περὶ κοιν. ἀσφαλίσεων), ἐγκαινιά-
 ζει νέαν φάσιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ θερμοῦ.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1929 ἤρχισεν νὰ συζητῆται σοβαρῶς ἡ ἀνάγκη
 γενικεύσεως τοῦ θερμοῦ. Λόγω τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος,
 ἡ τότε Κυβέρνησις Ἐλευθερίου Βενιζέλου μετεκάλεσε ἑξ-
 ἑνους εἰδικούς πρὸς μελέτην τῶν συνθηκῶν τῆς χώρας καὶ
 ὑπόδειξιν τῶν νομοθετικῶν κατευθύνσεων, αἵτινες θὰ
 εἶδει ν' ἀκολουθηθοῦν. Βάσει τῶν περιστάσεων τούτων καὶ
 τῶν δεδομένων τῆς ἐνεργηθείσης κατὰ τὸ 1930 ἀπογραφῆς
 τῶν μισθωτῶν, καθηρησθῆ νομοσχέδιον, ὅπερ ψηφισθῆν ἐγένε-
 το ὁ νόμος 5733 τῆς 41 Ὀκτωβρίου 1932, οὗτινος ἡ ἐφαρ-
 μογὴ θὰ ἤρχιζε μετὰ 5 μῆνας.

Ἡ παρεμπροσθα ὁμοῦ τότε Κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ ἐμα-
 ταιώσε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ὑπεβλήθη εἰς
 νέαν ἐπεξεργασίαν. Τὸ νέον νομοσχέδιον, διαφέρον εἰς ἀρ-
 κετὰ σημεῖα τοῦ νόμου 5733, κυρίως ὁμοῦ εἰς τὸ ἀκολου-
 θούμενον ὑπ' αὐτοῦ οἰκονομικὸν σύστημα καὶ τὴν ἐναντι τῶν
 λειτουργούντων ἀσφαλ. ὀργανισμῶν ἀκολουθητέαν πολιτικὴν,
 ἐγένετο ὁ νόμος 6298 τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1934 (περὶ κοιν.
 ἀσφαλίσεων), οὗτινος ἡ οὐσιαστικὴ ἐφαρμογὴ ἤρχισεν
 τὴν 1 Δεκεμβρίου 1937.

Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπεξετάθη ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλι-
σις κατὰ τῶν κινδύνων ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ
θανάτου εἰς ἀπαντας τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἀστικῶν κέντρων.
Πρὸς τοῦτο συνεστήθη ὡς γενικὸς φορέυς τῆς Κοινωνικῆς
Ἀσφαλίσεως τὸ Ἰδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, με-
τῶν μὲν οἰκονομικῆν διάρθρωσιν ἀλλὰ στερεὰν θεμελίωσιν.
Ὁ Νόμος οὗτος ἀπέβλεψεν ἐπίσης εἰς τὴν τακτοποίησιν
ἐν τινὶ μέτρῳ τῆς καταστάσεως, ἥτις εἶχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1930
δημιουργηθῆ ἔκ τῆς πληθῆος τῶν ἀσφαλιστικῶν φορέων.
Πρὸς τοῦτο, ἐθέσεικε ἀπαγόρευσιν συστάσεως νέων Ταμείων
ἐπιτρέπων μόνον τὴν σύστασιν ἐπιχειρητικῶν τοιούτων. Ἠλπίζετο
τότε ὅτι βαθυρῆδον θὰ ὠλοκληροῦτο ἡ ἀσφαλιστικὴ προστασία
τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ θ' ἀνυψοῦτο τὸ ἐπίπεδον τῶν χαμηλῶν του πα-
ροχῶν. Ἀντὶ ὅμως τούτου ἀφῆθη ὁ γενικὸς φορέυς σχεδὸν ἀ-
εθῆδητος καὶ τὸ Κράτος συνέχισε τὴν σύστασιν πάσης φύσεως
νέων κλαδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὁργανισμῶν. Ὑπὲρ τὰ τριάκοντα
κύρια Ταμεία συνεστήθησαν ἔκτοτε. Ἰδιαίτερος γόνιμος, εἰς
τὴν σύστασιν ἰδίᾳ ἐπιχειρητικῶν Ταμείων, ὑπῆρξεν ἡ κατοχικὴ
περίοδος, χάρις εἰς τὴν προχειρότητα μεθ' ἧς ἐλειτούργησεν ἡ
νομοθετικὴ μηχανὴ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ἐξασφαλί-
σεως προσθέτου προστασίας ἐπὶ πλέον τῆς ἀνεπαρκοῦς τοι-
ούτης πῆς κυρίως ἀσφαλίσεως. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην
συνεστήθησαν 21 ἐν συνόλῳ ταμεία ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 17 ἐπι-
χειρητικὰ.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας ἡ κίνησις
ἰδρύσεως νέων Ταμείων, καίτοι ἀνακαταλείπει, δὲν ἐσταμάτησε
παντελῶς. Οὕτω συνεστήθησαν ἑνία Ταμεία, κύρια καὶ ἐπι-
χειρητικὰ, ἔκτος τῶν διαφόρων Κεφαλαίων Ἀποζημιώσεως
Φορτοεφορτιστῶν, τὰ ὁποῖα οὐσιαστικῶς ἀποτελοῦν Ἀσφα-
λιστικούς Ὁργανισμούς.

Ἱστορικῶς ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις συνεδέθη μετὰ τὴν ἐργα-
τικὴν τάξιν, τῆς ὁποίας ἀπέβλεψε νὰ θεραπεύσῃ βασικὰς
ἀνάγκας, διὰ τὴν ἰκανοποίησιν τῶν ὁποίων τὸ πενήτην ἐργα-
τικόν, εἰσόδημα ἦτο παντελῶς ἀνεπαρκές. Ἡ ἐπικρατήσασα
ὅμως κατὰ τὸν μεσοπόλεμον ἀστάθεια τῶν οἰκονομικῶν συν-
θηκῶν, κατέστησε ἐξ ἴσου ἐπιτακτικὴν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ
θεσμοῦ καὶ εἰς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων. Οὕτω ἀπὸ
τοῦ 1925 ἀρχίζει παραλλήλως πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τῶν μι-
σθωτῶν νὰ ὀργανοῦται καὶ ἡ ἀσφάλισις τῶν αὐτοτελῶς ἐργα-
ζομένων. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω ἔτος συνιστᾶται τὸ Ταμεῖον Συν-
τάξεως καὶ Αὐτοασφαλίσεως Ὑγειονομικῶν, ἀκολουθεῖ ἡ σύ-
στασις τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν τὸ 1929, τοῦ Τα-
μείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλά-
δος τὸ 1934, τοῦ Ταμείου Ἐμπόρων τὸ 1939 κ.λπ.

Βασικὸν τέλος σταδμῶν εἰς τὴν κοινωνικὴν μας ἀσφάλισιν
ἀπετέλεσε καὶ ἡ ἰδρύσις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, εὐθὺς μετὰ
τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας. Περὶ τούτου ὁμῶς γίνεται
λόγος κατωτέρω.

IV. Ἡ ὑφισταμένη ἔκρυθμος κατάστασις.

Λόγω τῆς τοιαύτης τμηματικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ,
τὸ σημερινὸν ὑφιστάμενον ἐν τῇ γῶρᾳ γενικὸν σύστημα κοινο-
νικῶν ἀσφαλίσεων (Ι.Κ.Α. καὶ Εἰδικὰ Ταμεία) ἐμφανίζει ἑλ-
λειψιν συνοχῆς καὶ πολλαπλᾶς ἀνομοιομορφίας, ὡς πρὸς τὴν
ἐξασφαλιζομένην καθ' ὕψος καὶ ἔκτασιν προστασίαν, μετὰ
μοναδικὴν ἐξαιρέσιν τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας.

Ἡ τελευταία αὕτη ὡς γνωστὸν, διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Τα-
μείου Ἀνεργίας διὰ τοῦ Ν. 118)1945, κατέστη σὺν τῷ χρό-
νῳ δυνατόν νὰ συγκεντρωθῇ καθ' ἑλὴν σχεδὸν αὐτῆς τὴν
ἔκτασιν εἰς τὸν ἀνωτέρω γενικὸν φορέα, ὅστις ἀπερρόφησεν
εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς πλείστους τῶν παρ' εἰδικαῖς Ταμείοις
λειτουρگوῦντων κλάδων ἀνεργίας.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς τοιαύτης ἐκρύθμου κατα-
στάσεως τοῦ γενικοῦ συστήματος τῆς ἐλληνικῆς κοινο-
νικῆς Ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς :

α) Εἰς τὸν κατακερματισμὸν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς μέγαν
ἀριθμὸν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ὄχι
μόνον ἀντιοικονομικοὶ εἶναι ἀλλὰ καὶ στεροῦνται ὑγιῶν ἀνα-
λογιστικῶν βάσεων. Οἰαδήποτε πράγματι ἐφαρμογῇ τῆς ἀρ-
χῆς τοῦ ἀναλογισμοῦ τῶν κινδύνων εἶναι ἀδύνατος εἰς Τα-
μεία μετὰ μικρὸν σχετικῶς ἀριθμὸν ἡσφαλισμένων. Τὰ τοιαῦ-
τα Ταμεία εἶναι κατ' ἀνάγκην καταδικασμένα — πλὴν ἐλα-

χίστων ἐξαιρέσεων κατ' ἐπιχείρησιν Ταμείων — νὰ ἔχουν
ἀτελῆ ὀργανώσιν, ὑψηλὰ ἀσφαλιστὰ καὶ ὑψηλὰ ἐξοδα διοι-
κήσεως, δεδομένου ὅτι ταῦτα κατὰ λογικὴν συνέπειαν ποικί-
λουν κατὰ λόγον ἀντίστροφον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡσφαλισμένων.
Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὁ περιοριζό-
μενος ἀριθμὸς ἡσφαλισμένων ἀποκλείει καὶ τὴν ἀσκήσιν οἰασ-
δήποτε προληπτικῆς δράσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν τὸ
σοὺ μεγάλη σημασία ἀποδίδεται σήμερον εἰς ἄλλα κράτη.

β) Εἰς τὰς ὑφισταμένας ἀδικοιολογήτους ἀνομοιομορφίας
τόσον εἰς τὸ ὕψος τῶν εισφορῶν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ὕψος καὶ
τὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν παροχῶν καὶ τὸν κύκλον τῶν
ἐξαιουμένων προσώπων καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἀκόμη, ὅ-
που αἱ πραγματικαὶ συνθήκαι εἶναι αἱ αὐταί.

γ) Οὐσιώδη ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ἐλληνικὴν κοινωνικὴν ἀ-
σφάλισιν ἀποτελοῦν ἐπίσης καὶ οἱ λεγόμενοι κοινωνικοὶ πό-
ροι τῶν εἰδικῶν Ταμείων.

Οὗτοι ἀποτελοῦν ὡς γνωστὸν εἰς τὴν πραγματικότητά ἐι-
δικὰς φορολογίας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ
θεσιπσις βεβαίως τοιούτων φορολογιῶν, αἰτινες δὲν σημαί-
νουν τίποτε ἄλλο εἰμὴ συμμετοχὴν τοῦ συνόλου τῶν φορολο-
γουμένων εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν εἶ-
ναι δυνατόν νὰ καταδικασθῇ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν. Τούναντίον
ἀποτελεῖ ἔμμεσον συμμετοχὴν τοῦ Κράτους εἰς τὴν κάλυψιν
τῶν δαπανῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἥτις συνιστᾶται καὶ ὑπὸ τῶν
Διεθνῶν Συμβάσεων Ἐργασίας τοῦ Δ. Γ. Ε. καὶ ὑπὸ τῆς
γνωστῆς Διακηρύξεως τῆς Φιλαδέλφειας τοῦ 1944. Ἡ ἀνω-
μαλία ἐγκτεται εἰς τὸ γεγονός τῆς ἀντιοικονομικότητος πολ-
λῶν ἐκ τῶν θεσιπιαμένων κοινωνικῶν πόρων καὶ εἰς τὴν ἀν-
τικοινωνικὴν διάθεσιν αὐτῶν, ὑπὲρ μικρῶν ὁμάδων ἡσφαλι-
σμένων, ἥτις καταλήγει εἰς τὴν δημιουργίαν εὐνοουμένων καὶ
προνομιακῶν μεταχειρίσεων.

Ἡ θεσιπσις τῶν κοινωνικῶν πόρων ἔχει γίνεσθαι μετὰ μέ-
τρον οὐχὶ τὴν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας ἐκάστης κα-
τηγορίας ἡσφαλισμένων ἀλλὰ τὴν πλείον τὴν ὁποίαν δύνανται
ν' ἀσκήσουν οὗτοι πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιώξεων των. Ἀ-
μεσσοσ συνέπεια τούτου ὑπῆρξε τὸ γεγονός ὅτι ἡ τοιαύτη ἀν-
τικοινωνικὴ κατανομή των ματαιώνει αὐτὸν τοῦτον τὸν σκο-
πὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ὅντως, ἀπὸ γενικωτέρας
οἰκονομικῆς πλευρᾶς ἐξεταζομένη ἡ κοιν. ἀσφάλισις, ἀποτέ-
πει εἰς τὴν ἀναδιανομὴν μέρους τοῦ ἐθνικοῦ ἐσοδήματος ὑπὲρ
τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων. Εἰς τὴν χώραν μας ἔμμεσως,
ὅπου οἱ κοινωνικοὶ πόροι λαμβάνουν κατὰ ἄνονα τὴν μορφήν
φόρων ἐπὶ τῶν εἰδῶν εὐρείας καταναλώσεως καὶ δὴ ὑπὲρ τῶν
κλαδικῶν Ταμείων, ἅτινα ἀντιπροσωπεύουν συνήθως ἰσχυρὰς
οἰκονομικῶς κατηγορίας ἡσφαλισμένων, ἡ ἀναδιανομὴ αὕτη
γίνεται κατ' ἀντίστροφον λόγον, δηλαδή ὑπὲρ τῶν οἰκονομι-
κῶς ἰσχυροτέρων. Ἐπι πλέον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν σχετι-
κῶς ἰσχυρῶν οἰκονομικῶς συνεισφέρουν ὄχι μόνον οἱ ὀλιγό-
τερον ἀμειβόμενοι ἡσφαλισμένοι, ἀλλὰ καὶ εὐρέα στρώματα
τοῦ πληθυσμοῦ τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἀσφαλιστικῆς προστασίας
τυγχάνουν, ὡς οἱ ἀγρόται, οἵτινες καλοῦνται νὰ συνεισφέρουν
ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ, ἐνῶ θὰ εἶδει
νὰ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον.

V. Ἡ γενόμενη προεργασία διὰ
τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ θεσμοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω διὰ βραγέων σκιαγραφηθεῖσα κατάσταση
τῆς ἐλληνικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ αἱ πρόοδοι τὰς
ὁποίας ἐσημείωσεν ὁ θεσμὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσουν
ἀσυγκίνητον τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας μας, παρὰ τὰ πολλα-
πλᾶ προβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ ἔχει αὕτη νὰ ἀντιμε-
τωπίσῃ, διὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν καὶ τὴν ἀνθρώπιν
τῶν ἀνευ προηγουμένου εἰς ἔκτασιν καταστροφῶν καὶ ἐρει-
πιῶν, πού ἐπεσφύρεσεν εἰς αὐτὴν ὁ πόλεμος ἀρχικῶς, ὁ συχ-
μορτισμὸς βραδύτερον καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι τούτους τρα-
γικαὶ διὰ τὸ ἔθνος συμφοραί.

Μετὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀναδιοργάνωσεως τῆς ἐλληνικῆς κοι-
νωνικῆς ἀσφαλίσεως ἡσυχολήθησαν ἐντατικῶς Ἕλληνες καὶ
ξένοι ἐμπειρογώμονες τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς καὶ
τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ἀνώτερα
συνδελικαστικά ὄργανα τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν,
αἱ ἐργασίαι δὲ τούτων ἐφότισαν ἐπαρκῶς τὸ πρόβλημα ὑπὸ

δίας του τας πυλάδας. Ίδιαίτερος αξιολόγος υπήρξεν επί του προκειμένου και ή κατ' εντολήν του τότε Υπουργού Έργασίας και νυν Προέδρου τής Κυβερνήσεως κ. Σοφοκλή Βενιζέλου, εκπνεθείσα κατά το 1949 υπό άνωτέρων υπαλλήλων του Υπουργείου Έργασίας έκθεσις διά την βελτίωσιν τής Έλληνικής Κοινωνικής Ασφαλίσεως.

Θά άποτελεί όμως πραγματικήν παράλειψιν, αν ζεν εξήρετο όλως ιδιαίτερος διά τής παρούσης ή δημοιογική συμβολή, ή πρωτοβουλία και τό ζωηρόν ενδιαφέρον, με τό οποίον επεδίωξαν την αναδιοργάνωσιν και εξυγίανσιν του θεσμού, ή Αμερικανική Απιστολή και οι ύπ' αυτής μετακληθέντες ειδικοί εμπειρογνώμονες διά την διοίκησιν και διοργάνωσιν του Ι.Κ.Α. και διά την παροχήν συμβουλών προς την ελληνικήν Κυβέρνησιν.

Τό παρόν σχέδιον νόμου άποτελεί ήδη τό πρώτον θετικόν βήμα προς πραγμάτωσιν των σχετικών προσπαθειών και εξαγγελιών όλων των υπό την προεδρίαν του νυν Πρωθυπουργού μεταπολεμικών Κυβερνήσεων, αισθάνομαι δε έμαυτόν όλως ιδιαίτερος υπερέφραον, διότι κατ' εύτυχή σύγκυριαν εις έμέ έλαχεν ο κληρός να εισηγηθώ τούτο ως μέλος Κυβερνήσεως, Προεδρευομένης υπό τον υιόν του άειμνήστου Έλευθερίου Βενιζέλου, εις την μεγαλόπνοον του οποίου ήγείαν είδε τό φώς και ο πρώτος γενικός νόμος περί κοινωνικών ασφαλίσεων εν Έλλάδι, ο Νόμος 5733)1932, όστις άργότερον αντικατεστάθη από τον μέχρι σήμερα ισχύον Νόμον 6298)1934.

VI. Β α σ ι κ α ι έ π ι δ ι ώ ξ ε ι ς κ α ι γ ε ν ι κ α ι ά ρ χ α ι τ ο υ σ χ ε δ ί ο υ .

Τό υποβαλλόμενον υπό την ύπετέραν έγκρισιν σχέδιον νόμου άποβλέπει εις δύο κυρίως βασικούς σκοπούς.

Πρώτον, εις την επί νέων βάσεων, αναδιοργάνωσιν του Ίδρύματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, όπερ, διαχειριζόμενον τας τύχας των 3)4 των μισθωτών τής χώρας και άποτελούν τον κυριώτερον Φορέα ένασκήσεως τής κοινωνικής με πολιτικής, προσελκύει άμέριστον τό κρατικόν ενδιαφέρον. Η αναδιοργάνωσις αυτή άποβλέπει κυρίως εις την διόρθωσιν άφ' ενός μεν των άτελειών του μέχρι τούδε ισχύοντος νόμου, τας όποιας κατέδειξε ή επί 13ετίαν έφαρμογή του και άφ' άλλου εις τον προανατολισμόν του θεσμού προς τας νεωτέρας διεθνείς τάσεις και κατευθύνσεις, επί τώ τέλει έξασφαλίσεως δραστηωτέρας ύπερ των μισθωτών τής χώρας τριτημίας.

Δεύτερον εις την λήψιν γενικώτερον τινων μέτρων, άποελεπόντων εις την όρθολογιστικώτεραν όργάνωσιν του όλου θεσμού τής κοινωνικής ασφαλίσεως τής χώρας και την προλειάνσιν του εδάφους διά την εν εύθέτω χρόνω καθολικήν του εξυγίανσιν και διατύπωσιν του τελικού του σχήματος υπό τό όποιον θά δύναιτο ούτως να ένταχθῆ, ως όργανικόν τμήμα, εις έν γενικώτερον σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

Την κεντρικήν έξ άλλου γραμμήν του όλου σχεδίου, χαρακτηρίζει ή άρχή τής άλληλεγγύης, ή όποια ως γνωστόν άποτελεί τό κυριώτερον γνώρισμα των προσφάτων παγκοσμίου έξελίξεων του θεσμού. Η βασική ιδέα είναι σήμερον ότι ή κοιν. ασφαλίσις άποτελεί την έμπρακτον έκδήλωσιν τής άλληλεγγύης του έθνους.

Έκ τής ιδέας ταύτης άπορρέουν αι νεώτεροι τάσεις εν τή κοινωνική ασφαλίσει, αι όποια δύνανται να συνοψισθώσιν εις τας εξής:

α) Από άπόψεως έκτάσεως ή κοινων. ασφαλίσις τείνει να καλύψη όλόκληρον τον πληθυσμόν ή τουλάχιστον τον εργαζόμενον πληθυσμόν άσέτως έπαγγέλματος.

β) Από άπόψεως κινδόνων ή κοινωνική ασφαλίσις τείνει να καλύψη την άσθενείαν, αναπηρίαν, γήρας, θάνατον, μητρότητα και την ανεργίαν.

γ) Αποτέλεσμα τής γενικώσεως τής ασφαλίσεως είναι ότι αυτή επιδιώκει να έξασφαλή εν κατώτερον όριον διαβίωσης. Η συσχέτισις του μεγέθους των παροχών προς τό μέγεθος των εισφορών, υπόλειμμα τής ιδιωτικής ασφαλίσεως, τείνει να περιορισθῆ.

δ) Από άπόψεως όργάνωσεως, ο ένιαίος φορέας άποτελεί τό ιδεώδες προς τό όποιον προανατολίζεται σαφώς ή κοινωνική ασφαλίσις.

ε) Η παροχή ιατρικών φροντίδων τονούται ιδιαίτερος. Εις τινα συστήματα γενικής ασφαλίσεως ως τής Μεγάλης Βρετανίας και τής Αυστραλίας ή ιατρική περίθαλψις άπαχορίζεται από την ασφαλίσιν και άποτελεί δωρεάν κρατικήν παροχήν.

Εις την επί μέρους διαμόρφωσιν των διατάξεων του σχεδίου προσεπαθήσαμεν να λάθωμεν ύπ' όψιν τας ελληνικές παραδόσεις, την ιδιαίτερον ψυχολογίαν του Έλληνικού Λαού και την κοινωνικήν και οικονομικήν σύνθεσιν τής Χώρας.

Η άρχή όμως τής όλόκληρωτικής άπαλλαγής του άτομου από την ανάγκην και τον φόβον, την όποιαν διεκήρυξεν ο Πρόεδρος Ρούσβελτ εις τό ιστορικό του διάγγελμα του 1941, θά πραγματοποιηθῆ και ή ελληνική κοινωνική ασφάλεια θ' άποκτήσῃ όλόκληρον τό κοινωνικόν αυτής πλάτος, μόνον όταν συν τώ χρόνω πλασιασθῆ και υπό ενός συστήματος κοινωνικής προνοίας, ήτις θά συμπληρώη τας αναδόσευκα κενά, τά όποια ως εκ τής φύσεως τής και τής διαφράσεως τής άφήνει ή κοινωνική ασφαλίσις. Η αναδιοργάνωσις δθεν και του συστήματος τής κοινωνικής προνοίας εν Έλλάδι άποτελεί μίαν άμεσον και έπιτακτικήν ανάγκην τής χώρας, ή όποια επιβάλλεται να γίνη τό ταχύτερον, έναρμολομένη προς την κοινωνικήν ασφαλίσιν.

Από νομοτεχνικής τέλος άπόψεως ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν του σχεδίου, άποτελεί ή άποφυγή λεπτομερειας εν ρυθμίσει, διά την έξασφαλίσιν μείζονος έλαστικότητος εις την όργάνωσιν και λειτουργίαν τής ασφαλίσεως, λαμβανομένου ύπ' όψιν ότι τό δίκαιον τής κοινωνικής ασφαλίσεως άποτελεί δίκαιον ραγδαίων έξελίξεων, ως εκ του όποιου δέον να ισόσταται εύχέρεια προσαρμογής του προς τας κρατούσας έκάστοτε νεωτέρας τάσεις, κατευθύνσεις και συνθήκας. Ο νόμος θέτει κατά κανόνα μόνον γενικά πλαίσια και κατευθύντριους γραμμάς. Η ρύθμισις των λεπτομερειών, έντός των πλαισίων τούτων, έπαφίεται εις τους Κανονισμούς διά την θέσπισιν των όπίων προβλέπεται όπλουστέρα διαδικασία.

Έντοια επιβάλλεται ή διευκρίνισις ότι τό σχέδιον δεν χωρεί εις την υιοθέτησιν όλων των νεωτέρων άργών περί κοινωνικής ασφαλίσεως. Έν τούτων άλλα υπό τας παρούσας οικονομικές συνθήκας θά άπέτελει πτόημα εις τό κενόν. Διανοείται απλώς ότι ήμπορεί να διορθωθῆ, γίνεταί ένα μεγάλο βήμα ποδς τας έμπροσθεν και προπαρασκευάζεται, ως έλέγη άνωτέρω, τό έλασσον διά την έννομιαν ένταξιν του όλου συστήματος εις τὰ πλαίσια ενός όλόκληρου νέου σχεδίου κοινωνικής ασφαλίσεως.

VII. Α ι επί μέρους διατάξεις του σχεδίου.

Α. Οί ασφαλιζόμενοι κίνδυνος γενικώς. Κατά τό νομοσχέδιον ή ασφαλίσις θά καλύπτει τας αὐτάς ασφαλιστικάς περιπτώσεις, στίνας εκάλυπτοντο και μέχρι τούδε υπό τον Ν. 6298)1934 ήτοι την άσθενείαν, την μητρότητα, την αναπηρίαν, τή γήρας και τον θάνατον.

Εις τούτους όμως προστίθεται ήδη και ο κίνδυνος τής ανεργίας, λόγω τής συγγωνεύσεως εις τό Ι.Κ.Α. του Ταμείου Ανεργίας, περί ή γίνεται λόγος κατωτέρω.

Όσοίτως διευρύνεται εύσυνδώς ή προστασία κατά του κινδόνου τής άσθενείας, διά τής επεκτάσεως όλων των παροχών τής ασφαλίσεως και εις τὰ μέλη τής οικογενείας και διά τής καλύψεως τής συμπτώσεως εις όλην αυτής την έκτασιν, ενώ ως γνωστόν μέγοι στίμεσον αυτην ένσλύπτετο διά τής παρ' ής σανταροιακής περιθάλψεως, υπό τύπον νοσοκομειακής τοιαύτης, υδων εις τας δέξιας αυτής μορδς και έκδηλώσεως. Διά τον λόγον τούτον συγγωνεύεται εις τή ΙΚΑ και ή Οοργάνωσις Αντισυμματικής Ασφαλίσεως. Και περί τούτου όμως γίνεται λόγος ειδικώτερον κατωτέρω.

Τό έννομικόν άτύπωμα και ή επωνυμιακή άσθενεία δεν άποτελόνω ως και εν τώ ισχύοντι νόμω, ίδιον ασφαλ. περιπτώσιν, άλλ' αναλήνεται άνάλογως των συνεπειών τας όποιας έχουσι. Έάν δηλοσῆ προκλήσιν νοσηρῶν καταστάσεων, χρήζουσας ιατρικής περιθάλψεως ή συνανθετα πρόσκαιρόν προς έργασίαν καλύπτονται από την άσθενείαν κλάσιν παροχών άσθενείας εις είδος ή εις γούμα, ενώ αν προκαλοῦν άναπηρίαν ή θάνατον καλύπτονται από την κλάσιν συντάξεων ως ποδς την συνταξιοδότησιν του άναπήρου ή των μελών οικογενείας του ήσφαλισμένου, και ως προς τας έξεδα κηδείας από

τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα. Ἐχει ἐπαρκῶς ἤδη θεωρητικῶς ἐρευνηθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἔχει διαπιστωθῆ, ὅτι οὐδεὶς λόγος πλέον υφίσταται, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἰδιαίτερος κλάδος ἀτυχημάτων. Μόνον λόγοι ἱστορικοὶ ἐδικαιολογοῦν τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἰδιαιτέραν μεταχείρισιν τοῦ ἀτυχήματος, οἱ λόγοι ὁμῶς οὗτοι δὲν ἰσχύουν πλέον, ἐφ' ὅσον ἐπεξέτασθ' ἡ κοινὴν ἀσφάλισιν ἐφ' ὅλων τῶν ἀπειλούντων τὸν ἐργαζόμενον κινδύνων. Ἡ μόνη ἀπόκλισις, ἣτις ἐπιβάλλεται καὶ θεσπίζεται ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ρύθμισιν, εἶναι ἡ τῆς μὴ ἀπαιτήσεως οἰωνόητες χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ πᾶν παροχῶν, ὁσάκις ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ κινδύνου ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ ἐπαγγελματικὴν ἀσθενείαν. Τὴν ρύθμισιν ταύτην υἰοθέτησαν ὁ Γαλλικὸς μεταπολεμικὸς νόμος περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ὁ Τσεχοσλοβακικὸς μὲ ἰδιαίτερος εὐχάριστα ἀποτελέσματα, εἶναι δὲ καὶ ἡ λύσις τοῦ ἰσχύοντος ἤδη νόμου 6298, ἐπιτυχῶς δοκιμασθεῖσα.

Διὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀκολουθεῖται ὁ κλασικὸς ὀρισμὸς τοῦ βιαίου γεγονότος, τοῦ ἐπισημαίνοντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅστις διὰ τῆς ἐπιμηρείας ἔχει προσλάβει τὸ προσήκον εἰς ἕκαστην περιεχόμενον.

Διὰ τὰς ἐπισημασθῆσαν ὡς ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, τῶν καθ' ὅσον καλούμενων ἀτυχημάτων, ἢτοι τῶν ἐπισημασθῆσαν κατὰ τὴν διαδρομὴν πρὸς τὸν τόπον ἢ ἐκ τοῦ τόπου ἐργασίας ἢ πρὸς ἐκκλίσειν διατεταγμένης ὑπηρεσίας, δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸ νομοσχέδιον, διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἀτυχημάτων τούτων ὡς ἐργατικῶν, ἐκαλύφθη πάντοτε ἀδιάσπαστος, ἀνευ θετικῆς διατάξεως, ὑπὸ τῆς μέχρι τοῦδε διοικητικῆς πράξεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῆς νομολογίας. Ἡ δὲ θετικῶν διατάξεων κάλυψις πᾶν ἐν λόγῳ ἀτυχημάτων ὑπὸ νεωτέρων ἔξων νομοθεσιῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ λόγος καλλιγραφησέως τῶν καὶ παρ' ἡμῶν. Ὅμοιος δὲν περιλήθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, θεωρηθεῖσα ὡς περιτετούσα καὶ αὐτονόητος καὶ ἡ διατάξις τοῦ ἰσχύοντος νόμου, καθ' ἣν ἀπρὸς ἀτύχημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐξομοιοῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν δημοσίων ἐργατοῦπαλληλικῶν συγκεντρώσεων ἢ πράξεων διασώσεως ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐπερχόμενα ἀτυχήματα.

Διὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς ἀσθενείας, αἰτίνας τὴν γένεσιν τῶν ὀφείλου εἰς τὰς συνθήκας τοῦ ἐπαγγέλματος, δὲν δίδεται οὔτε ὀρισμὸς, οὔτε γίνονται ἀπαρίθμησις τούτων. Ἀφήνεται εἰς κανονισμὸν, νὰ καθοριζῆ ταύτας, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν ἐκαστοτε ἰσχυουσῶν περὶ αὐτῶν διεθνῶν συμβάσεων ἐργασίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι γνωστὸν ὅτι καθ' ἡμερησίαν προστίθενται, λόγω τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν προόδων, νέα κατηγορία ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, μὴ δυναμένα νὰ προβλεφθῶσιν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον. Γίνεται παλὺ περισσώτερον ἐλαστικόν.

Β'. Κ Ὑ Κ Λ Ο Σ ἢ Σ Φ Α Λ Ι Σ Μ Ἐ Ν Ω Ν.

Συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις, τὸ νομοσχέδιον διευρύνει ἱκανῶς τὸν κύκλον τῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἰδρύματος, ἐπεκτεινομένης τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς πολλὰς κατηγορίας μισθωτῶν, εἰτινες δὲν ἠσφαλίζοντο κατὰ τὸ ἰσχύον καθεστὼς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Διατηρεῖται πάντως κατὰ βάσιν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἀσφάλισις τοῦ ἀφορᾷ κατὰ κύριον λόγον τοὺς παρέχοντας ἐξηρητημένην ἐργασίαν. Παρέχεται ὁμῶς ἡ δυνατότης ἐπεκτάσεως αὐτῆς καὶ εἰς οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων.

Ἐν σχέσει μὲ τὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὰς ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα, σημειοῦμεν τὴν ἀπάλειψιν τῆς γενικῆς προϋποθέσεως περὶ (κυρίου ἐπαγγέλματος) διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν ὁποίαν ἀπῆτει ὁ ἰσχύων νόμος, ἣτις ἐγένετο πολλὰς ἐρμηνευτικὰς δυσχερείας ἐν τῇ πράξει καὶ τῆς διατάξεως περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς γεωργικὰς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας (ἄρθρ. 2 ἐδ. δ' Ν. 6298). Περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἀγροτικῶν πληθυσμῶν ἢ Κυβέρνησις θέλει μεριμνήσῃ δι' εἰδικῶν σχεδίων νόμων. Οἱ ἐκ τούτων ὁμῶς παρέχοντες ἐξηρητημένην ἐργασίαν θὰ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὅταν αὐτὴ ἐπεκτείνεται εἰς τὰς περιοχὰς ἀπασχολήσεώς τινος.

Δὲν κρίνομεν ἀσκοπον ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου τιθεμένην ἤδη ρητῶς ἀρχὴν (ἄρθρ. 2 παρ. 1), καθ' ἣν, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν βεβαίως τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νομοσχεδίου, καὶ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπαγόμενα πρόσωπα, ὑπάγονται οὐ μόνον ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτοδρακτικῶς, ἢτοι ἀνευ τῆς τήρησεως προσθέτου τινὸς διατυπώσεως, ὅσα εἶναι ἡ ἐγγραφή εἰς τὰ μητρώα ἢ ὁ ἐφοδιασμὸς τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἀσφαλιστικῆς ταυτότητος κ.λπ., ἐπιλυομένων οὕτω νομοθετικῶς, τῶν ἀμοισητήσεων τὰς ὁποίας ἐγέννησεν τὸ ζήτημα ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ καὶ τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων.

Ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ὑποκεινται ἤδη εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀξία μνείας κρίνονται αἱ ἑξῆς:

α) Οἱ οἰκόδομοι ὑπηρεταί. Οὗτοι ὡς γνωστὸν δὲν ὑπῆγοντο ὑπὸ τὸν Ν. 6298 (ἄρθρ. 3 ἐδ. η') εἰς τὴν ἀσφάλισιν, διότι κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἐθεωρήθη, ὅτι ἐτύγχανον ἐπαρκῶς προστασίας παρὰ τῶν παρ' αἷς ὑπηρετῶν οἰκογενειῶν, λογιζόμενοι ὡς μέλη οἰκογενείας τούτων κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἐλλήνων, παραδόσεων καὶ ἐθίμων. Ὁ ἀνωτέρω ὁμῶς λόγος ἐξαιρέσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν κρίνεται ἐπαρκῆς σήμερον, λόγῳ μεταβολῆς τῶν κρατουσῶν συνθηκῶν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ οἰκόδομοι ὑπηρεταί τὰς αὐτὰς ἀντιμετωπίζουσι ἀνάγκας προστασίας, οἷας καὶ οἱ λοιποὶ μισθωτοί.

β) Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις ἐδρευούσας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐργαζόμενοι προσκαίρως ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἀνευ νόμου τινὸς αὐτῇ ἐγκαταστάσεως. Καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν ὑπῆγοντο ὡς γνωστὸν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸν ἰσχύοντα σήμερον Νόμον 6298 (ἄρθρ. 3 ἐδ. ε'). Ἡ διατάξις αὕτη δὲν περιλήθη εἰς τὸν νέον νόμον, διευρυνθεῖσθ' ὅμως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐδαρμόφωτος τῆς ἀσφαλίσεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας, ἀδιαφόρως τοῦ τοῦ ἐδρεύει ἢ ἀπασχολοῦσα αὐτὰ ἐπιχειρήσεως δέον νὰ τυγχάνουσι πλήρους ἀσφαλιστικῆς προστασίας.

γ) Οἱ ἡμεδαποὶ οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας ἔξων Κρατῶν (Πρβλ. Ν. 6298, ἄρθρ. 3 ἐδαφ. δ' καὶ ἄρθρον 4 παρ. 3 τοῦ νομοσχεδίου). Ἡ ἐγκατάλειψις ἀνευ ἀσφαλιστικῆς προστασίας τοῦλάχιστον τῶν ἐλλήνων ὑπηρετῶν, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται εἰς ἔξων διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας, ἐμφανίζεται σήμερον τελειῶς ἀδικαιολόγητος καὶ ἀνεδαφικῆ. Ὁ δικαστολογητικὸς λόγος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ν. 6298, ἢτοι αἱ τεχνικαὶ δυσχερείαι ἐνεργείας ἐλέγχου παρὰ πᾶν ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὰς ἔξων διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ ἡ ἀδυναμία ἐξαναγκασμοῦ τῶν πρὸς καταβολὴν τῶν εισφορῶν ἐπὶ ἐνδεχομένης δυστροπίας τῶν, δὲν δύναται πλέον νὰ προβληθῆ σήμερον πεστικῶς, μετὰ τὴν διάδοσιν καὶ τὴν γενικὴν ἀναγνωρίσιν πᾶν περιβάλλει διεθνῶς τὸν θεσμόν. Αἱ διπλωματικαὶ ἀντιπροσωπείαι ἀσφαλῶς θὰ εἶναι μεταξὺ τῶν πρώτων πᾶν θὰ μεριμνοῦν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν τῶν ὑποχρεώσεων ἐναντι τοῦ προσωπικοῦ τῶν. Τούτων δοθέντων, ἡ ἐξαιρέσις ἐκρίθη σκόπιμος, ὅπως περιορισθῆ εἰς μόνον τοὺς ἀλλοδαποὺς, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ἔξων διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ οἷτινες διατηροῦν πάντως τὸ δικαίωμα προαιρετικῆς ὑπαγωγῆς τῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ παρ. 3 τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ νομοσχεδίου, δι' ἣς παρέχεται ἡ δυνατότης ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὀρθωμένων κατηγοριῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, λίαν ἀσθενῶν οἰκονομικῶς (ὑπαίθριοι μικροπωληταί, πλανόδιοι στιλβωταί ὑπεδημάτων κ.λπ.) ἐπὶ τῷ τέλει βεβαιότητας ἐπεκτάσεως τοῦ θεσμοῦ ἐφ' ὅλοκληρῶν τῶν ἀστικῶν πληρωμῶν τῆς χώρας, τοῦ δευτέρου προστασίας. Δὲν παραγνωρίζομεν βεβαίως τὰς δυσχερείας πᾶν θὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως, εἶναι ὁμῶς λογικῶς ἀκατανόητος καὶ κτυπητὰ ἀσυνεπῆς, ἢ ὑπαρξίς ἀσφαλιστικῆς προνοίας διὰ πρόσωπα σχετικῶς εὐρωστά οἰκονομικῶς, ὅπως εἶναι μεγάλη κατηγορία ἐμπόρων καὶ ἐπαγγελματιῶν, ἠσφαλισμένων εἰς τὰ οἰκεία Ταμεία πᾶν καὶ ἡ παραμονὴ ἐκτὸς ἀσφαλίσεως κατηγοριῶν τινῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, ἐγένοντο πολὺ μεγαλειέραν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας ἀκόμη καὶ ἀπὸ μεγάλων ἀριθμῶν μισθωτῶν.

Ἡ ἀσφάλις τῶν εἰρημένων προσώπων εἰς τὰ Ταμεία Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων καὶ Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν, δὲν δά ἔλυε τὸ πρόβλημα, διότι τὰυτὰ θά παρέμενον ἀνάλυπτα κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἐνῶ, ὡς εἶναι προφανές, ἡ κατ' αὐτῆς προστασία τῶν εἶναι καὶ ἡ προέχουσα. Τὸ ἐπιχειρήμα, ὅτι ἡ ὡς ἄνω διάταξις θά εἶχε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὸν νόμον, ἂν ἐπρόκειτο περὶ γενικωτέρου νόμου «Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας», καλύπτοντος ἐλάκλῃρον τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι πειστικόν. Φορμαλιστικὰ ἐπιχειρήματα πρέπει νὰ ἐρχονται εἰς δευτέραν μοῖραν, προκειμένου περὶ ἐξυπηρετήσεως ἐπιγευσιῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Ἡ διάταξις πάντως διατυπώνεται ὡς ἀρνητικῆ, ἐπαφιεμένης τῆς λήξεως σχετικῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἵνα τοῦτο σταθμίσει τὰς ὑφισταμένους ἐκαστοτε τεχνικὰς δυνατότητας πρὸς πραγμάτων τῆς ἐπεκτάσεως. Σημειωτέον ὅτι τὰς σχετικὰς δυσχερείας περιορίζει εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἢ ὑφ' ἑτέρου ἰατῆσεων τοῦ νόμου προβλεπομένη δυνατότης ἐπιβολῆς εἰς τοὺς μισθωτοὺς, τοὺς ἀπασχολουμένους διὰ λογαριασμὸν μεγάλου ἀριθμοῦ ἢ ἐναλλασσόμενων ἐργαδοτῶν τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς συμπληρῆν Ἀσφαλιστικοῦ Συνταξιοδοτικοῦ, ὅστις θά εὐδύνεται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εισφορῶν. Τὸ μέτρον δύναται κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ διὰ τὰς περὶ ὧν πρόκειται κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα διεκδικούεται ἐπίσης διὰ τῆς διατάξεως περὶ ἀστυνομικῶν ἀδειῶν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παρ. 3 τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ σχεδίου.

Σημειοῦμεν τέλος ὅτι καὶ τὸ παρὸν νομοσχέδιον ὡς ἄλλωστε καὶ ὁ Ν. 6298, οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν προβλέπει ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, λόγῳ φύλου, ἰθαγενείας (βλ. πάντως ἀρθρον 4 παρ. 3) ἢ ηλικίας ἢ ἀπολαμβανόμενου εισοδήματος. Ἡ ἐξαιρέσις ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπολαμβανόντων ὑψηλῶν ἀποδογῶν ἔχει πλέον σήμερον ἐγκυκλοπαιδικὸν σχεδὸν γενικῶς, λόγῳ τῆς εἰκονομικῆς ἀσταθείας τοῦ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας, ὡς ἐκ τῆς ἐποίας πρόσωπα ἔχοντα ὑψηλὸν ἐκ τῆς ἐργασίας εισόδημα σήμερον εἶναι δυνατόν νὰ στερηθοῦν τούτου ἀκόμη καὶ ὀλοκληρωτικῶς τὴν αὔριον.

Γ'. Τὰ εἰδικὰ Ταμεία.

Μία τῶν σπουδαιότερων καινοτομιῶν τοῦ νομοσχεδίου εἶναι ἡ ὑπὸ τούτου χαρακτηρισμένη πολιτικῆ ἔναντι τῶν Εἰδικῶν Ταμείων. Ὡς ἐσημειώθη ἤδη ἀνωτέρω (Κεφάλαιον IV) ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα μειονεκτήματα τοῦ σήμερον κρατούντος ἐν τῇ χώρᾳ γενικοῦ συστήματος κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἶναι ἡ ὑπαρξις οὐχὶ μικροῦ ἀριθμοῦ Εἰδικῶν Ταμείων, στερουμένων ὑγιῶν βάσεων καὶ ἀδυνατούντων ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐξασφαλίσουν σταθερὰ καὶ ἱκανοποιητικὴν προστασίαν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους τῶν, ὡς καὶ ἱκανῶν ἄλλων ἐκτύπων ἀντιοικονομικῶν ἐπιβαρυνόντων ὑπερμέτρως τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας καὶ δημιουργούντων προνόμια καὶ εὐνοουμένους.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὸ νομοσχέδιον χαραττε ἡρῆ νέαν ὑγιᾶ γραμμὴν.

Διατηροῦνται κατ' ἀρχὴν πάντα τὰ ἤδη λειτουργούντα ἐν τῇ χώρᾳ εἰδικὰ Ταμεία, τὰ δὲ ἀσφαλιζόμενα εἰς ταῦτα πρόσωπα, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ἣν ἔκτασιν εἶναι ἡσφαλισμένα εἰς αὐτά. Διὰ τὰ ἐκ τούτων ὄμως ἀδυνατούντα νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους τῶν ἰσοδύναμον τοῦλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχόμενην προστασίαν, καθιερῶνται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ ἀρχὴ τῆς συγχωνεύσεως τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., χάριν αὐτῶν τούτων τῶν συμφερόντων τῶν ἡσφαλισμένων τῶν. Ἡ διατήρησις ἐν τῇ ζωῇ τούτων Ταμείων ἀντικεινται εἰς τὸ κοινὸν αἰτιόημα καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ πλέον ἀνεκτῆ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ τεθῆ κάποτε κάποια τάξις. Προκειμένου ὁμῶς περὶ συγχωνεύσεως εἰδικῶν Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ νομοσχέδιον καταβάλλει κάδε δυνατόν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ὅσον τὸ δυνατόν ἀμερόληπτος κρίσις, περὶ τοῦ ἂν ἐν συγκεκριμένον Ταμείον δύναται νὰ παράσχῃ ἢ μὴ ἰσοδύναμον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρέχόμενην προστασίαν. Πρὸς τοῦτο θέτει ὠρισμένα κριτήρια διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς συγχωνεύσεως, ἀφῆνε ὁμῶς τὴν περὶ τούτου κρίσιν εἰς ἀμερόληπτου συνθέσεως Ἐπιτροπῆν, εἰς τὴν ὅποιαν δίδεται εὐρεῖα

ἐλευθερία ἀξιολογήσεως κάδε περιπτώσεως. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χώρας, εἰδικῶν ἐπιστημόνων, τεχνικῶν καὶ ὑπηρεσιακῶν παραγόντων, ὡς καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἰδίων τῶν ἡσφαλισμένων, ἐγγυᾶται τὸ ἀμερόληπτον τῆς κρίσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὴν ἔναντι τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων πολιτικὴν τοῦ νομοσχεδίου, διακρίνει ἰδιάζον ἐνδιαφέρον. Τὸ Ι.Κ.Α. θά ἀναλάβῃ σχεδὸν ὅλον τὸ προσωπικὸν τῶν, πληρῆ ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων (ἀρθρον 55). Αἱ οἰκονομικαὶ προσωπικοῦ καὶ ἐξόδων διοικήσεως, αἰτινες ἀποτελοῦν ἕνα ἐκ τῶν οὐσιωδῶν σκοπῶν τῶν συγχωνεύσεων θά πραγματοποιηθοῦν ἔταν ὅν τῶν χρόνων ἐξέλθουν φυσιολογικῶς τῆς ὑπηρεσίας οἱ ὑπερῶν ἀριθμοὶ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων, τοῦ θά ἀναλάβῃ τὸ Ι.Κ.Α. Ἐκ παραλλήλου, δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ταμείων, οἱ ὅποιοι ἤθελον θεωρησθῆ ἑαυτοὺς μειουμένους διὰ τῆς ἐντάξεως προβλέπεται, συντεροχούσων ὠρισμένων προϋποθέσεων, ἡ ἱκανοποιητικὴ ἀπυζητήσις τῶν καὶ ἡ συνταξιοδοτήσις τῶν παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπιλοκικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικῶν Ὄργανισμῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεως, ὅπερ θά ἀνταποκρίθῃ οὕτω καὶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν κυρίων λόγων δι' οὓς ἰδρῦθη, ἤτοι τὴν ἀποσυμφόρησιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀσταλλήλου προσωπικοῦ τῶν. Διότι μόνον, οἱ πράγματι ἀνεπαρεχῆς δὲν θά εἶδον ἱκανοποιητικὴν τακτοποίησιν ἐντὸς τῶν κῶλων τοῦ Ι.Κ.Α., δοθέντος ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ Ἐπιτροπικῶν Συμβουλίου, ὅπερ θά προβῆ εἰς τὴν ἀξιολογητικὴν ἐνταξίαν τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. παρέχει ὅλα τὰ ἐγγύγια ἀμερόληπτου καὶ ἀντικειμενικῆς κρίσεως.

Ἡ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα διατύπωσις τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ νομοσχεδίου, ὅπερ προβλέπει ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐνταχθσομένων ὑπαλλήλων τῶν συγχωνευομένων Ταμείων καὶ διὰ τὴν τυχὴν τῶν τυχόν παρ' αὐτοῖς λειτουργούντων εἰδικῶν λογαριασμῶν Προνοίας κλπ., (παρ. 8) ἐγγυᾶται ὅτι οὐδεμίαν θά γίνῃ κατάχρησις ἢ ἀδικία πρὸς οἰανδήποτε πλευράν.

Ἐτερον σημαντικὸν πρόβλημα ἀνακύπτει ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰδικῶν τινος Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι τὸ ἀφορῶν τούτῳ ἡδὲ συνταξιούχους καὶ ἡσφαλισμένους τοῦ.

Ὡς πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους, τὸ νομοσχέδιον (παρ. 6, ἀρθρον 5) προβλέπει ὅτι ἀπασαί αἱ ὑπὸ τούτων πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου θά θεωρηθοῦν καὶ ὡς ἡμέραι ἀσφαλίσεως διὰ τὸ Ι.Κ.Α., συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀγνωρισθέντος καὶ ἐξαγορασθέντος χρόνου πλάσματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας, τὰ τῆς ἐξαγορᾶς ἀγνωρισθείσης ἀλλὰ μὴ ἐξαγορασθείσης συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐπαφίενται ὅπως ριθμισθοῦν διὰ Κανονισμοῦ.

Ὡς πρὸς τοὺς συνταξιούχους τῶν συγχωνευομένων Ταμείων τίθεται ἡ ἀρχὴ (ἀρθρ. 56 παρ. 4) ὅτι θά ἐξακολουθήσουν ὀπωσδήποτε συνταξιοδοτούμενοι ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐὰν δὲ εἶναι πρόσωπα, αἵτινα θά ἐδικαιούοντο συντάξεως καὶ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνάπηροι ἄνω τοῦ 1/3 ο), ὑπερῶν ἢ ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἢ ἐπὶ ἀρρένων ἢ τὸ 55ον ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἢ ἐπὶ τῆς οἰκογενείας χαρακτηρισθόμενα ὡς τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου, ταῦτα θά δικαιωθοῦν τῶν ἡδὲ μὲν συντάξεων τὰς ὁποίας προβλέπει τὸ νομοσχέδιον ἐφ' ὅσον δὲν ἐλάμβανον ἤδη μεγαλύτεραν σύνταξιν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θά ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντα ταύτην. Προκειμένου περὶ συνταξιούχων, οἵτινες δὲν θά ἐδικαιούοντο συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνίκανοι μὲ κάτω τοῦ 66 ο) οὐκ ἔστιν ἀνικανότητος ἢ συνταξιούχοι λόγω ἀπολύσεως ἢ παραιτήσεως εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κλπ.) προβλέπεται ὅτι οὗτοι θά ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντες τὴν ἡν ἐλάμβανον σύνταξιν καὶ οὐχὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου τυχόν προβλεπομένην ἀνωτέραν τοιαύτην κατὰ πᾶσιν, κριθέντος ὅτι διὰ πρόσωπα τῶν κατηγοριῶν τούτων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεμελιωθῇ ἀξίωσις περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν ἱκανοποιητικοῦ ὅριου συντηρήσεως διὰ θυσίαν τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἀφοῦ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐργασθοῦν παραγωγικῶς. Ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου, προκύπτει ὅτι

και εις τον τομέα τούτον επέλεγγσαν αι καλύτερα δυναται επισκευές λύσεις, με θυσίας του Ι.Κ.Α., δια την αποφυγήν γενικωτέρων κοινωνικών ζητημάτων, τα οποία θα ήτο δυνατόν να ανακύψουν εκ της αποτόμου επιδιώξεως των απολύτως ενδεικνυμένων θεωρητικών λύσεων.

Αι κοινωνικου περιεχομένου μεταρρυθμίσεις δέν δύνανται να εισάγονται με αποτόμους στροφάς. Τα αγαθά των αποτελέσματα δέν να επιδιώκονται μετά την πάροδον εύλογου χρόνου, ή πάροδος του οποίου αμέλληνη εν τω μεταξυ τας δεύτητας και τα διγόμενα συμφέροντα.

Ως ιδιαίτέρως αξιόλογον καινοτομίαν του νομοσχεδίου, καινοτομίαν αφέρωσαν το σύνολον των μισθοτικών ήσφαλισμένων και συναξιούγων της χώρας, των υπαγομένων εις Ταμεία της αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, αναφερόμεν, τας τελευταίας διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 του σχεδίου. Κατ' αυτάς άπαντα τα άνωτέρω Ταμεία, υποχρεούνται έπως από 1.1.52 παρέχουν την αυτην εις έκτασιν προστασίαν προς εκείνην που θα παρέχη το Ι.Κ.Α. Δι' τής ειρημένης διατάξεως αυτασμάτως άνουφονται από 1.1.52 το επίπεδον της έλης ασφαλιστικής μας προστασίας εις το ελάχιστον όριον της υπό του Ι.Κ.Α. παρεχομένης τοιαύτης, ήτις ανακηρύσσεται ως το ελάχιστον όριον της εξασφαλιστέας εν τη χώρα προστασίας. Σημειωτέον ότι η τοιαύτη άνύψωσις του γενικού επιπέδου της ασφαλιστικής προστασίας της χώρας θα είναι αυταμάτως και δέν θα εξαρτάται εκ της θελήσεως των διοικήσεων των Κλαδικών Οργανισμών προς άναπροσαρμογήν των παρχών των προς τας του Ι.Κ.Α., δοθέντος ότι η αντίστοιχος διάταξις του Νόμου 6298, (άρθρον 13 παρ. 2, ως συνεπληρώθη δια του άρθρου 4 του Ν. Δ. 1121)1942 (Φ. Ε. Κ. 54)16.3.42, τεύχος Α') και της παρ. 4 της (8024)Σ524)18.11.42 Υ.π. Αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 265)22.11.40), δέν κατέστη δυνατόν να εφαρμοσθή εν τη πράξει παράμεινάσα γραμμά κενόν περιεχομένου.

Η έννοια των άνωτέρω διατάξεων είναι ότι από 1.1.52 οι ήσφαλισμένοι των Ειδικών Ταμείων, θα δύνανται να αξιούν παρ' αυτών ίσας τουλάχιστον προς τας παροχάς του νομοσχεδίου (ιατρικήν περίθαλψιν και χρηματικές παροχάς, υπό τους όρους του άρθρου 5 παρ. 1) βάσει των οικείων διατάξεων τούτου, αιτινες θεωρούνται αυτοδικαίως και ως διατάξεις της διεπούσης έκταστον Ειδικον Ταμείον νομοθεσίας. Αρνησις χορηγήσεως τούτων, αποτελεί λόγον υποχρεωτικής παραπαμπής του οικείου Ταμείου προς συγχώνευσιν εις το Ι.Κ.Α.

Συμφώνως προς τας παραγράφους 3 και 4 του άρθρου 5 του νομοσχεδίου ή Οργανώσις Αντιφυματικής Ασφάλισως (Ο. Α. Φ. Α.) και το Ταμείον Ανεργίας συγχωνεύονται από της ισχύος του εις το Ι.Κ.Α.

Σχετικώς κρίνουμεν σκόπιμον να σημειώσωμεν τά εξής:

α) Ως προς την Ο.Α.Φ.Α.— Κατά μίαν άποψιν εύρέως υποστηρικθείσαν ή πρόληψις και περίθαλψις της φυματώσεως, θα εδει, λόγω της γενικωτέρας και έθνικου πλάτους σημασίας του θέματος, να αναληφθή εις έλλην αυτης την έκτασιν υπό του Κράτους. Πλήν όμως είναι γνωστόν ότι το Κράτος τουλάχιστον υπό τας παρούσας συνθήκας δέν δύναται να διαθέση τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα δια την θέσιν εις εφαρμογήν ενός γενικού προγράμματος αντιφυματικής δράσεως (ίδρυσις και συντήρησις συγχρονιζμένων σανατορίων, αναρρωτηρίων, αντιφυματικών ιατρείων, ιδρυμάτων επαγγελματικής άναπροσαρμογής ισθάντων φυματικών κλπ.). Τούτου δοθέντος, έκρίθη σκόπιμος ο άποχωρισμός του προβλήματος της φυματώσεως των μισθωτών και ή άμεσος αντιμετώπισις του δια τούτους υπό της δια του Α. Ν. της 19.11.35 συσταθείσης Ο.Α.Φ.Α. ήτις ετέθη εν λειτουργία πρό διετίας περίπου. Η Οργανώσις όμως αυτη λόγω του βραχείου χρόνου λειτουργίας της, ήτις δέν επέτρεψεν εις ταύτην να επιβληθῆ, δια του έργου της εις την κοινήν συνείδησιν και εξ άλλων αιτίων, δέν ήδυνήθη μέχρι τούδε, ως ήτο άλλωστε φυσικόν, να ικανοποιήση τας προσδοκίας που άνεμείνοντο από την σύστασιν της. Δι' τον λόγον τούτον εις την επιχειρουμένην ήδη δια του νομοσχεδίου άπαρχήν αναδιοργανώσεως του ασφαλιστικού μας συστήματος, περιελήφθη και ή άμεσος συγχώ-

νευσις της Ο.Α.Φ.Α. εις το Ι.Κ.Α., εν τη δεσποότητι ότι :

Πρώτον θα προκύψη σημαντική οικονομία δαπανών διοικήσεως, τόσον δια την ασφάλισιν, όσον και δια τας επιχειρήσεις, αιτινες θα απαλλαγούν της τήρησεως διπλών μισθολογίων, διπλών καταβολών εισφορών, διπλών ελέγχων κλπ., έφ' όσον δέν επετεύχθη μέχρι τούδε ή συνείσπραξις των πόρων της δια του Ι.Κ.Α.

Δεύτερον θα διευκολύνη δια της εντάξεως της εις το Ι.Κ.Α. ή εισπραξις των πόρων της Ο. Α. Φ. Α., εις το άκέραιον, ενώ μέχρι τούδε αι διαφυγαί άνερχονται εις ιδιαίτέρως ύψηλα ποσοστά.

Τρίτον, ή λύσις της εντάξεως της εις το Ι.Κ.Α. ενδεικνύται από άπόψεως ορθολογιστικής οργάνωσεως του όλου συστήματος των ελληνικών ασφαλίσεων, βασικόν του οποίου ως γνωστόν μειονέκτημα αποτελεί ο κατακραμματισμός του εις μέγαν αριθμόν Φορέων.

6) Εις προς το Ταμείον Ανεργίας και τα Γραφεία εύρέσεως Εργασίας.— Κατά της συγχωνεύσεως του Ταμείου Ανεργίας εις το Ι.Κ.Α. προτείνονται τά ακόλουθα κύρια επιχειρήματα :

αα) ότι ο κίνδυνος της άνεργίας διαφέρει του της άνικανότητος λόγω ασθνείας, κατά το ότι είναι αστάθμητος ήτοι δέν είναι δυνατόν να προσδιορισθῆ κατά το μάλλον και ήττον ακριβώς ασφαλίτρον δια την έφ' ώρισμένην χρονικήν περίοδον αντιμετώπισιν του.

ββ) ότι ή ένταξις του κλάδου άνεργίας εις το Ι.Κ.Α., θα έδημιούργη τον κίνδυνον της εν καιρώ αύξήσεως της άνεργίας και εξαντλήσεως των αποθεματικών ασφαλείας του κλάδου άνεργίας, χρησιμοποίησεως των αποθεματικών του κλάδου συντάξεων προς κάλυψιν των έλλειμμάτων της άνεργίας, διότι τούτο είναι εύκολώτερον όταν και οι δύο κλάδοι υπάγονται υπό Κοινόν Φορέα, ως άπεδείχθη κατά το παρελθόν εις το Ταμείον Καπνεργατών.

γγ) ότι το Ταμείον Ανεργίας άσκει και πολιτικήν άπαγογήσεως, έχει δηλ. και ειδικήν άποστολήν.

Τά επιχειρήματα όμως ταύτα δέν εύσταθούν. Ούτω όσον άφορά το αστάθμητον του κινδύνου άνεργίας και την άδυναμίαν προσδιορισμού ασφαλίτρον δυνάμενου να καλύψη ώρισμένην περίοδον, σημειώμεν ότι τούτο δέν παύει να ύφίσταται υπό οιανδήποτε οργανωτικόν σύστημα της ασφαλίσεως άνεργίας, είτε δηλ. αυτη άσκειται υπό ίδιου οργανισμού είτε υπό ειδικου κλάδου του Ι.Κ.Α.

Όσον άφορά το επιχειρήμα του κινδύνου χρησιμοποίησεως των αποθεματικών του κλάδου συντάξεων υπό του κλάδου άνεργίας εις περίπτωσιν οικονομικής κρίσεως, παρατηρούμεν ότι ο κίνδυνος αυτός εξουδετερώνεται δια των χωριστών λογαριασμών έκάστου κλάδου της ασφαλίσεως και της άπαγορεύσεως της μεταφοράς ποσών ή πιστώσεων από του ενός κλάδου εις τον έτερον (άρθρ. 17 παρ. 3).

Έκτός τούτου ο κίνδυνος αυτός καθίσταται σκιάδης μετά την θέσπισιν του διανεμητικού συστήματος και εις τον κλάδον συντάξεων, όπερ άποστειρεί τούτον μεγάλων αποθεματικών κεφαλαίων. Τά εις το Ταμείον Ασφαλίσεως Καπνεργατών γενόμενα κατά το άπώτερον παρελθόν δέν είναι δυνατόν κατά συνένεσιν να συμβούν εκ νέου και εις το Ι.Κ.Α.

Ως προς το τρίτον τέλος επιχειρήμα φρονούμεν ότι καθ' ουδέν θα κωλύεται το Ι.Κ.Α., όπως άσκη και πολιτικήν άπαγογήσεως δια του κλάδου του Ανεργίας, καθ' όν ακριβώς τρόπον και εις την αυτην έκτασιν, καθ' ήν θα ήδύνατο ή άσκη τοιαύτην και το Ταμείον Ανεργίας, ως χωριστός Οργανισμός.

Εξεταζόμενου εξ άλλου του προβλήματος από γενικωτέρας θεωρητικής σκοπιάς και από άπόψεως ορθολογιστικής οργάνωσεως, είναι άναμφισβήτητον ότι ύπερ της συγχωνεύσεως συνηγορούν και τά ακόλουθα επιχειρήματα :

αα) Έφ' όσον ή άνεργία συνεπάγεται το αυτό αποτέλεσμα δια τον ήσφαλισμένον, ήτοι άπώλειαν εισοδήματος, όιον και ή άνικανότης λόγω ασθνείας και άμφότεροι οι κίνδυνοι άνεργίας και άνικανότητος καλύπτοντα δια όμοειδών παρχών (χρηματικών επιδομάτων) σκόπιμον είναι να τούς διαχειρίζεται και κοινός Φορέας.

ββ) Η συγχώνευσις θα συνεπαχθῆ ασφαλώς ούσιώδεις οικονομίας εξόδων διοικήσεως, και

γ) Ἐφ' ἔσονται οὕτως ἢ ἄλλως γενικῶς γίνεται δεκτὴ ἡ ἀνάγκη συνεισπράξεως τῶν πόρων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, ἢ διατηρήσεις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας θὰ εἶχεν ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν χορήγησιν τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας. Μὲ τοιαύτην ὅμως περιορισμένην ἀποστολὴν θὰ ἦτο παράλογον νὰ διατηρηθῆ ἴδιος Ὁργανισμὸς, ἀφοῦ κάλλιστα τὸ μικρὸν τοῦτο διαχειριστικὸν ἔργον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνατεθῆ εἰς τὸν Φορέα Συντάξεων καὶ Ἀσθενείας, ἐπιτυγχανομένης καὶ ὀρθολογιστικωτέρας ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἐνταξίς τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐπέβαλλεν ἀναγκαστικῶς καὶ τὴν ἀνάθεσιν εἰς αὐτὸ τῶν Γραφείων Εὐρέσεως Ἐργασίας, ὡς στενῶς συνδεδεμένων μὲ τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς ἀπασχολήσεως.

Ἐν σχέσει μὲ τὸν τομέα τῶν Εἰδικῶν Ταμείων, κρίνομεν σκόπιμον τὴν ἐξαρκίαν καὶ τῶν ἀκολουθῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου.

Πρῶτον, τῆς Προγραμματικῆς διατάξεως περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς συστάσεως εἰδικῶν Ταμείων, ἐξαιρέσει ἐπιχειρητικῶν τοιούτων διὰ τὴν χορήγησιν ἐπὶ πλέον, τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμενων παροχῶν (ἄρθρον 5 παρ. 5). Σημειοῦμεν ὅτι ἡ διατάξις αὕτη περιλαμβάνεται καὶ εἰς τὸν ἰσχύοντα νόμον 6298 (ἄρθρον 13 παρ. 3) ἧτις ὅμως ἀτυχῶς δὲν ἐτηρήθη. (Βλ. Κεφάλαιον ΙΙ τῆς παρούσης ἐκθέσεως). Ἡδὴ ἡ διατάξις συμπληροῦται ὀριζομένου ὅτι τυχόν συνιστώμενα νέα ἐπιχειρητικὰ Ταμεία, δέον νὰ ἔχουν τοὐλάχιστον 1000 ἠσφαλισμένους διὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ τὸ βίωσιμον αὐτῶν καὶ νὰ ἀποφευχθῆ ἡ ἰδρυσις ἀντιοικονομικῶν Ταμείων.

Δεύτερον, τῆς διατάξεως περὶ δυνατότητος συγχωνεύσεως πλειόνων ὁμοειδῶν Φορέων εἰς ἐνιαῖον Ὁργανισμὸν (ἄρθρον 5 παρ. 5).

Τρίτον, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ σχεδίου, καθ' ἣν ἔσταν πρόσωπον τι ἠσφαλισμένον διὰ τὸν κλάδον συντάξεων εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον καὶ διὰ τὴν ἀσθενείαν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καθίσταται συνταξιούχος τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου, ἐξακολουθεῖ δικαιούμενον τῶν παροχῶν ἀσθενείας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ὅφ' οὐς ὄρους καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ συνταξιούχοι.

Τὸ σήμερον γινόμενον, τῆς διακοπῆς δηλονότι τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, μολίς τὰ πρόσωπα ταῦτα συνταξιοδοτηθῶν ἀπὸ τοῦ Εἰδικῶν Ταμείων, εἶναι λογικῶς ἀπαράδεκτον, δεδόντος ὅτι εἰς τὴν περίοδον ταύτην, τὴν μετὰ τὴν συνταξιοδοτήσιν του, ἔχει μείζονα ἀνάγκην περιθάλψεως ὁ ἠσφαλισμένος.

Δ. Διοικητικὴ Ὁργάνωσις τοῦ Ι.Κ.Α.
Κανονισμοί. 1. Φορεὺς τῆς Ἀσφαλίσεως. Ἐκτασίς αὐτοτελείας του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διοικητικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀσφαλίσεως, ἧτις ἐμπλέκεται ἀμέσως καὶ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Ἰδρύματος ἔναντι τοῦ Κράτους, τὸ σχέδιον διατηρεῖ κατ' ἀρχὴν τὸν καθιερωμένον παρ' ἡμῶν τύπον Ἀσφαλιστικοῦ Φορέως, ἧτις τὸν τύπον τοῦ Ν.Π.Δ.Δ., τοῦ ἀπολαύοντος εὐρείας οἰκονομικῆς καὶ διοικητικῆς αὐτοτελείας, ὑπαγομένου ὅμως ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους.

Ἡ κρατικοποίησις τῆς ἀσφαλίσεως, μολονότι καθαρῶς κρατικῆς ὑπόθεσεως, ἐκρίθη ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς παρακεκινδυνευμένη, διότι ἐλλείπουσιν ἀκόμη παρ' ἡμῶν αἱ ἀναγκαῖαι πρὸς τοῦτο ἀντικειμενικαὶ προϋποθέσεις καὶ ὄρμοι συνθήκαι.

Εἰς τὴν χάραξιν εἰδικώτερον τῶν ὁρίων αὐτοτελείας τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῶν ἀντιστοίχων ὁρίων τῆς κρατικῆς ἐποπτείας, ἐπρυτάνευσεν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ τελευταία αὕτη δέον νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ παρεβάλλῃ μὲν προσκόματα εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ, νὰ ἀποκλείῃ ὅμως οἰανδήποτε ἀνεξέλεγκτον κίνησιν του ἐκτὸς τῶν πλαισίων τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς γενικωτέρας κυβερνητικῆς πολιτικῆς. Οὕτω, ὁ νόμος διαγράφει τὰς κεντρικὰς κατευθυντήριους γραμμὰς τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἀσφαλίσεως εἰς ὅλους τοὺς συναφεῖς τομείς (κύκλος ἠσφαλισμένων, ὕψος εἰσφορῶν, κατανομή τούτων μεταξὺ ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, προϋποθέσεις, ἔκτασις καὶ ὕψος παροχῶν, τοποθέτησις κεφαλαίων κλπ.) ἀφίνει δὲ τὴν ἐπιλογὴν τῶν μέσων πραγματούσεως τῶν σκοπῶν τῆς ἀσφαλίσεως (ἐκτελέσεις) εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ εἰς Κανονισμούς.

2. Κανονισμοί. Δεδομένου ὅμως ὅτι τὰ ἐπαριέμενα πρὸς ρύθμισιν ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν θέματα δὲν ἀφοροῦν μόνον λεπτομερείας τῆς ὀργανώσεως καὶ διεξαγωγῆς τῆς ἀσφαλίσεως ἀλλὰ καὶ θέματα οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, θὰ ἐλέγγομεν θέματα «πολιτικῆς» καὶ οὐχὶ ἀπλῶς «τελεσεως», τὸ σχέδιον προβλέπει ὅτι οἱ Κανονισμοὶ θὰ θεσπίζονται καὶ διὰ συμμετοχῆς τῆς Πολιτείας, ἧτις μάλιστα θὰ ἔχη νὰ λέγῃ καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν ἐπ' αὐτῶν. Ἡ καθιερούμενη ἐν τῷ σχεδίῳ διαδικασία θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν, φρονούμεν ὅτι ἀποτελεῖ τὸν καλύτερον δυνατὸν συγκερασμὸν τῶν ἀρχῶν τῆς αὐτοτελείας καὶ τῆς κρατικῆς ἐπιμελείας παρακολουθήσεως.

Δεδομένης ὅμως τῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος τῆς διαδικασίας θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἰδρύματος, δὲν κρίνομεν ἀσκόπον ὅπως αἰτιολογήσωμεν κάπως λεπτομερέστερον τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρον 16) υἱοθετουμένην λύσιν.

Ἐκκινούντες ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Πολιτεία δὲν δύναται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀποξενωθῆ πάσης συμμετοχῆς εἰς τὴν θέσπισιν αὐτῶν, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, γινάται περαιτέρω τὸ ἐρώτημα ποῖον θὰ ἦτο τὸ προσφορώτερον σύστημα θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς συμμετοχῆς τοῦ Δ. Σ. καὶ τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν θέσπισιν των.

Σχετικῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῶσιν αἱ ἐξῆς λύσεις:

Κατὰ τὴν μίαν, τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. θὰ προτείνῃ τοὺς Κανονισμοὺς εἰς τὸν Ἰπουργὸν Ἐργασίας, ὅστις καὶ τελικῶς θὰ ἀποφασίζῃ σχετικῶς, δυνάμενος νὰ τροποποιῇ κατ' οἰκίαν κρίσιν τὰς σχετικὰς προτάσεις τοῦ Δ. Σ. καὶ ἀποστέλλει ταύτας πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἄνευ παρεμβολῆς ἑτέρου τινὸς ὄργανου. Ἡ διαδικασία αὕτη, μολονότι ἔχει τὰ πλεονεκτήματα ὅτι εἶναι ἀπλὴ καὶ σύντομος, ἐμφανίζει οὐχ ἦττον τὸ μειονέκτημα ὅτι παρέχει λίαν εὐρείαν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἰπουργόν, ἐνῶ ἐπιβάλλεται ὅπως τεθοῦν εἰς ταύτην ὀρισμένοι φραγμοί.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρεμβολή, μεταξὺ τῆς προτάσεως τοῦ Δ. Σ. καὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας, γνωμοδοτήσεως, μὴ δεσμεύσεως τὸν Ἰπουργόν, τοῦ γνωστοῦ Συμβουλίου Κοινων. Ἀσφαλίσεως. Ἡ παρεμβολὴ ὅμως τοῦ Σ.Κ.Α., ὡς ἀπέδειξεν ἡ μέχρι τοῦδε πρᾶξις, ὁσονδήποτε καὶ ἀν ὑπῆρξεν ἐπιμελής καὶ ἀρκούντως ἰσχυρὸς ἀνασταλτικὸς φραγμὸς, δὲν κατέστη πάνποτε δυνατόν νὰ ἀποτρέψῃ, λόγῳ τῆς ἀπλῆς γνωμοδοτικῆς τοῦ ἀρμοδιότητος, τὴν θέσπισιν μὴ ἐνδεικνυμένων ἐνίοτε λύσεων. Θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ καταστῇ ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν Ἰπουργόν, ἡ γνώμη τοῦ Σ.Κ.Α., ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει θὰ περιήρχετο εἰς τοῦτο ἡ ἀποφασιστικὴ ἀρμοδιότης ἡ δὲ ἐξουσία τοῦ Ἰπουργοῦ θὰ καθίστατο σκιδώδης.

Τούτων δοθέντων ὡς προσηγορευτέρας λύσεις ἐκρίθη νὰ μὴ παρεβάλλεται μὲν τὸ Σ.Κ.Α. εἰς τὴν ψήφισιν τῶν Κανονισμῶν, νὰ ὑποχρεωθῆ ὅμως ὁ Ἰπουργὸς ὅταν διαφωνῇ εἰς τὰς προτάσεις τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., νὰ διατυπώσῃ τὰς διαφορίας του μὲ πλήρες αἰτιολογικὸν καὶ νὰ ἀποστέλλῃ ταύτας ἐκ νέου εἰς τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἵνα ἐπανεξετάσῃ τὰ ἐπιμαχα θέματα. Ἐὰν τὸ Δ. Σ. συμφωνήσῃ πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Ἰπουργοῦ, τότε ὁ Κανονισμὸς θὰ ἐκδίδεται ὁμοσυνίᾳ Δ. Σ. καὶ Ἰπουργοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἀν δηλ. τὸ Δ. Σ. ἐμμένῃ εἰς τὰς ἀπόψεις του ἢ προτείνῃ νέας ἐνδιαμέτους λύσεις, τότε ἡ τελικὴ κρίσις ἐπαφίεται εἰς τὸ Ἰπουργικὸν Συμβούλιον.

Τέλος ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ ὀρισθῆ ὅτι διὰ τῶν Κανονισμῶν δὲν θὰ δύνανται νὰ τροποποιῶνται διατάξεις τοῦ Νόμου. Ἡ τροποποίησις τούτων θὰ γίνεταί μόνον διὰ νόμων.

3. Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ Τοπικαὶ

Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί.

Α'. Ὡς Ἀνώτατον Διοικητικὸν ὄργανον τοῦ Ὁργανισμοῦ ὀρίζεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Περὶ τούτου παρατηροῦμεν τὰ ἐξῆς:

α) Τοῦτο ὀρίζεται ὀλιγομελὲς (11 μέλη) διὰ νὰ ἔχη μετὰ ἑξῆς ἐκτελέσει τὰς ἐπιχειρησιαστικὰς ἀποφάσεις (ἄρθρον 12 παρ. 1).

β) Διατηρεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς τριμῆρους συνέσεως ἧτοις ἐξισορροπιῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργοδο-

τών και εξ ειδικών προσώπων. Διά τας δύο πρώτας κατηγορίας μελών το διορίζον ὄργανον, δηλαδή τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, δεσμεύεται ὅπως διορίξῃ ταῦτα συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ΓΣΕΕ. διὰ τὰ ἐξ ἡσαλισμένων μέλη καὶ τῶν οἰκείων ἐργοδοτικῶν Ὄργανώσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐργοδοτῶν.

Τὰ ἐξ ειδικῶν μέλη τοῦ Δ.Σ. ἐπιλέγονται ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δοθέντος ὅτι αἱ εὐθύναι λειτουργίας τοῦ Ὄργανισμοῦ βαρύνουν ὅπως ὀλίγον ἐπὶ τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι δὲ συνεπῶς ἐπιβεβλημένον, ὅπως αὐτὴ διαθέτῃ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ ΙΚΑ ἀριθμὸν τινα προσώπων, ζεῖνα νὰ εἶναι φορεῖς τῆς γενικωτέρας Κυβερνητικῆς Πολιτικῆς.

Τὸ ἐν τῶν ἐν τῷ Δ.Σ. ἐπιστημονικῶν μελῶν προβλέπεται ὅτι δεόν νὰ εἶναι ἰατρός, διότι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν κέντρηται διὰ τὸν Ὄργανισμὸν ἡ ἰατρικὴ περιθαλάψις, ἐπιβάλλεται ὅπως τῆς διοικήσεως τούτου συμμετέχῃ καὶ εἰς ἐκπρόσωπος τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου. (ἄρθρον 12 παράγρ. 3).

γ) Ἐπισημαίνεται ἡ θητεία τῶν μελῶν εἰς θετὴ καὶ ν.σ. διεύθυνται ἢ τμηματικὴ ἀνανέωσις τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. ἀνὰ διετία, ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως ἀφ' ἐνὸς μὲν μείζονος συνοχῆς καὶ συνεχείας εἰς τὴν ἐκάστοτε διαγραφομένην ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. πολιτικὴν καὶ τῆς παροχῆς ἀφ' ἑτέρου τῶν ἀναγκαίων χρονικῶν περιθωρίων διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐκαστοτε χαρασσόμενου ὑπὸ τούτου προγράμματός, ἀσφαλιστικοῦ, οικονομικοῦ καὶ διοικητικῆς ὀργανώσεως.

δ) Οἱ Ἀντιπρόεδροι προβλέπεται ὅτι θὰ ἐκλεγῶνται κατὰ τρόπον δημοκρατικόν, ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, ὁ εἰς ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσαλισμένων, ὅστις θὰ ἔχη καὶ τὸ προβάδισμα, καὶ ὁ δεύτερος ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν. Ὁ πρόεδρος θὰ ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μετὰ τῶν δύο ἐιδικῶν εἰς τὰ κοινωνικὰ καὶ οικονομικὰ θέματα.

ε) Παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἡ δυνατότης ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τὴν διάλυσιν τοῦ Δ.Σ. εἰς περιπτώσεις σοβαρῶν παραβάσεων τοῦ νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ ΙΚΑ ἢ ἐτέρων γενικωτέρας σημασίας νόμων τοῦ Κράτους.

στ) Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Δ.Σ. (ἄρθρον 13) διαγράφονται κατὰ τρόπον ὥστε τούτο νὰ ἀπασχολῆται μὲ τὰ σοβαρώτερα μόνον ἐκ τῶν ἀπασχολούντων τὸ ΙΚΑ θέματα. Λεπτομερειακὰ καὶ ἐπουσιώδη ζητήματα δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ μὲχρι τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἀπασχολήσις του μὲ τοιαῦτα θέματα ὀχι μόνον φθείρει τὸ Συμβούλιον ἀλλὰ ἐκτρέπει τούτο καὶ τῆς κυρίας του ἀποστολῆς καὶ τοῦ καταναλίσει τόσο πολὺτιμον χρόνον, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ κύρια αὐτοῦ καθήκοντα.

Καινοτομίαν ἀποτελεῖ καὶ ἡ δυνατότης περαιτέρω ἀποσυμφόρσεως τοῦ Συμβουλίου, διὰ τῆς δυνατότητος συγροτήσεως ὑπὸ τούτου Ἐπιτροπῶν πρὸς προπαρασκευαστικὴν, γνωμοδοτησιν ἀλλὰ καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ ὀρισμένων θεμάτων (ἄρθρον 13 παρ. 5). Ὅμοιος ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ διάταξις τῆς παραγρ. 7, καθ' ἣν τὸ Δ.Σ. δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς εἰδικὰ πρόσωπα, τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του καὶ ξένα πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ΙΚΑ, τὴν ἀσκήσιν ἐλέγχου κατὰ τὰ ἐν τῷ σχεδίῳ ὀριζόμενα. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει, ὅπως παράσχω εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν εὐχέρειαν ἐξονυχιστικῆς διερευνητικῆς ὀρισμένων θεμάτων, ὅσας εἴτε τῷ καταγγέλλονται εἴτε ὑποπίπτει ὅτι ὀρισμένοι ἐνέργειαι τῆς διοικήσεως καὶ γενικῶς ὀργάνων τοῦ ΙΚΑ ἐχόντων ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα δὲν εἶναι σύνομοι.

Β') Εἰς τὸν τομέα τῆς διοικήσεως τῶν περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ (Ὑπ)τα διατηρεῖται ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 13 παράγρ. 10) τῆς διοικήσεως τῶν σοβαροτέρων ἐξ αὐτῶν ὑπὸ ὀλιγομελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν, μὲ τριμερῆ σύνθεσιν (ἡσαλισμένοι, ἐργοδοταί, εἰδικὰ πρόσωπα ἢ δικαστικοὶ ἢ δημόσιοι ὑπάλληλοι, δοθέντος ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ εὐρίσκωνται εἰδικωμένοι ἐπιστήμονες εἰς ὅλα τὰ περιφερειακὰ κέντρα). Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐξ ἡσαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν Τ.Δ.Ε., τηρεῖται καὶ ἐν-

ταῦθα ἡ ἀρχὴ τῆς ὑποδείξεως τῶν ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικῶν ὀργανώσεων. Εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν ἀρμοδιότητων τῶν Τ.Δ.Ε. γνώμονα ἀπετέλεσαν αἱ καὶ διὰ τὸ Δ.Σ. ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσαι ἀπόψεις.

4. Ὑπηρεσίαι — Γενικὸς Διευθυντής. Ὡς πρὸς τὴν σύνθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος ὡς κατευθυντήριος γραμμὴ διατηρεῖται ἐν τῷ σχεδίῳ ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 14) τῆς διακρίσεως αὐτοῦ εἰς Γεν. Δ)νοσιν καὶ Ὑπ)τα, ἣτις ἰσχύει καὶ ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ὅμοιος διατηρεῖται καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς διοικητικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τοῦ κλάδου ἀσθενείας, συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας τάσεις, ἀλλὰ καὶ λόγω τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἀπέδωκεν ἡ 13ετής ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῆς. Ἐπίσης τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς δυνατότητος θεσπίσεως ἰδίου ὀργανωτικοῦ συστήματος διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Αἱ περιοχαὶ αὗται συγκεντρώνουν ὡς γνωστὸν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν ἡσαλισμένων τοῦ ΙΚΑ, τὰ δὲ ἐν αὐταῖς Ὑπ)τα, ἰδίᾳ τὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουν ἐξελιχθῆ εἰς δυσκολοδιοικητὸν ὑδροκέφαλον, δυσκόλως χειραγωγούμενον ὑπὸ τοῦ ἐκαστοτε Προϊσταμένου τοῦ Ὑπ)τος. Διὰ τῆς διατάξεως παρέχεται ἡ εὐχέρεια ἐνὸς περιαύματος κατατιμῆσεως τοῦ Ὑπ)τος εἰς τοπικὰ παραρτήματα καὶ μὲ ποιῶν τινα ἀποτελείαν καὶ ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα τοπικὰς μονάδας κατὰ τὰ καὶ ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ ἀναλόγους συνθήκας καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους διὰ τὴν περιοχὴν τῶν Παρισίων ἐπιτυχῶς ἐφαρμοζόμενα. Τὸ ζήτημα τοῦτο μελετᾶται ἄλλωστε ἀπὸ μακροῦ ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ ΙΚΑ, ὡς μία διέξοδος ὀρθολογιστικωτέρας ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὰ ἀνωτέρω περιοχὰς. Ἐκτός ὅμως ἀπὸ ἀνωτέρω ἢ εἰδικῆ μεταχειρίσεως ἀπὸ ὀργανωτικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀπόψεως τῶν περιοχῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐπιβάλλεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αὗται ἐμφανίζουν πολὺ μικρὰν αὐτοτέλειαν, διότι οἱ εἰς ταύτας κατοικοῦντες ἡσαλισμένοι μετακινῶνται συχνάκις καὶ εὐκόλως ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην ἢ ἐργάζονται εἰς τὴν μίαν καὶ κατοικοῦν εἰς τὴν ἄλλην κλπ. γεγονότα ἅτινα δυσχεραίνουν τὸν εἰς στεγανά διαμερίσματα διαχωρισμὸν τῶν δύο περιοχῶν εἰς αὐτετελεῖς μονάδας.

Ἐτέρα συναφῆς πρὸς τὰ ἀνωτέρω καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἶναι κατάργησις τῆς οικονομικῆς αὐτοτελείας τῶν περιφερειακῶν Ὑπ)των, ἣτις ἐφαρμόζεται σήμερον εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας. Ἡ ὡς ἀνω ρύθμισις κρίνεται ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλληλεγγύης ὅλων τῶν ἡσαλισμένων τοῦ ΙΚΑ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκκινεῖ τὸ νομοσχέδιον. Ἡ διατήρησις τῆς παλαιᾶς ἀρχῆς θὰ ἐσήμαιεν ὅτι τὰ πλουσιώτερα Ὑπ)τα, εἴτε λόγω πρῆξιμῆς ἐν αὐτοῖς οικονομικῆς δραστηριότητος εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων θὰ ἠδύνατο νὰ χρηροῦν καλύτερας τῶν λοιπῶν Ὑπ)των παροχὰς. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπαράδεκτον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ὅλων τῶν ἡσαλισμένων, ἀποτελεῖ ἀρχὴν, ἡ ὁποία σήμερον, μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην τωρομένην ἀλληλεγγύην ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους, δὲν ἐπιδέχεται παρεκκλίσεις.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ ἐπαφένται εἰς Κανονισμοὺς, διὰ νὰ ὑπάρχῃ μείζων εὐχέρεια προσαρμογῆς πρὸς τὰς ἐκαστοτε ἀνάγκας τοῦ Ὄργανισμοῦ, τὰς δημιουργουμένας ἐκαστοτε νέας συνθήκας καὶ τὰς ἐκαστοτε ἐπινοουμένας νέας ὀρθολογιστικῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐγκαταλείπεται καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς διὰ τοῦ Νόμου διακρίσεως τῶν Ὑπ)των εἰς περιφερειακὰ καὶ Τοπικὰ, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ἡ θέσις τῆς διὰ τῶν κανονισμῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἰδρύματος, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κριτικὸν μοχλὸν διοικήσεως τοῦ ὅλου Ὄργανισμοῦ, λαμβάνεται μέριμνα, ὅπως οὗτος ἀφ' ἐνὸς ἀπολαύει ἱκανῶν ἐγγυημένων ἀνεξαρτησίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκλέγεται καὶ διορίζεται ἐκ προσώπων κεκτημένων τὰ διὰ τὴν θέσιν τούτου ἀπαραίτητα ἐπιστημονικὰ καὶ διοικητικὰ προσόντα.

Τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν διορίζει τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἥτοι ἡ ἐκαστοτε Κυβέρνησις τῆς χώρας, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἴσου πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ, εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ

ἀσκήσις μεγάλου τομέως τῆς ὅλης κοινωνικῆς νομοθεσίας (ἄρθρον 14 παρ. 2 καὶ ἐξῆς).

Ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. εἶναι πράγματι τόσο σημαντικὴ ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀγνοῆται τὸ κράτος κατὰ τὴν πλήρωσίν τῆς. Ἡ προτεινομένη λύσις, ἣτις ἀποκλείει πάντα κίνδυνον ἐπιλογῆς τοῦ διοριστέου βάσει πολιτικῶν καὶ μόνον κριτηρίων, νομίζομεν ὅτι ἀποτελεῖ τὸν καλύτερον δυνατὸν συγκερασμὸν καλῶς ἐννοουμένης αὐτονομίας τοῦ Ὄργανισμοῦ καὶ ἐπιβεβλησὺς κρατικῆς ἐποπτείας.

Ἐτέραν ἀξιοσημείωτον καινοτομίαν τοῦ νομοσχεδίου ἀποτελεῖ ἡ καθιέρωσις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐπὶ τῷ τέλει ἐλασρόνσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐκ τοῦ ὁρίου τῶν προσωπικῶν καὶ διαχειριστικῶν ζητημάτων, διὰ νὰ ἐνηθῆ νὰ ἀφοσιωθῆ οὗτος εἰς κύρια προβλήματα τοῦ Ι.Κ.Α. Τὰ ζητήματα προσωπικοῦ καὶ τῆς παρακολούθησεως τῶν οικονομικῶν ὑπηρεσιῶν, τὰ ὅποια βαρύνουν τὸν διοικοῦντα τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐκτάσεως καὶ σοβαρότητος τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι τόσο πολλὰ, ποικίλλα καὶ καταθλιπτικά, ὥστε ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἐνάσκησις των παρὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Ἡ σύστασις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, εἰμὲθα βέβαιοι, θὰ ὠφελήσῃ ὅλως ἰδιαίτερας τὸ Ι.Κ.Α.

Β. Κ υ β ε ρ η τ ι κ ὸ ς Ἐ π ἰ τ ρ ὸ ς. Μία τῶν σοβαροτέρων ἐκδηλώσεων τῆς Κρατικῆς Ἐποπτείας ἐπὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνσωματοῦται εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἰσχύοντα ἤδη καὶ ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ἡ διατύπωσις τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρ. 15) διέπεται ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς ἐκτεθείσας βασικῆς ἀρχῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐναντι τοῦ Κράτους (λελογισμένη αὐτονομία).

Εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπιτρόπον παρέχεται τὸ δικαίωμα ἀναστολῆς τῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ παρανόμων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. κατὰ τὸν ἰσχύοντα εἰς τὰς πλείστας, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅλας, τὰς ἀλλοδαπὰς νομοθεσίας.

Ἡ ἀρνησιουργία του τίθεται ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἄν οὗτος συμφωνήσῃ μετὰ τὸ Δ. Σ. αἶρεται ἡ ἀναστολή. Ἄν συμφωνήσῃ μετὰ τὸν Κ. Ε. ἀποφαίνεται τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Ἡ ρύθμισις αὕτη ἀποτελεῖ τὸ MAXIMUM τῆς ὑποχωρητικότητος, τὴν ὅποιαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Πολιτεία, χάριν τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὄργανισμοῦ. Διὰ τὴν πληρότητα τοῦ θέματος σημειοῦμεν τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κρατούσας νεωτέρας τάσεις (Γαλλία, Βέλγιον κλπ.), καθ' ἃς ὁ Κ. Ε. δύναται νὰ ἀναπέλῃ ὄχι μόνον τὰς παρανόμους ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ., ἀλλὰ καὶ τὰς δυναμῆνας νὰ διακυβεύωσιν οὐσιώδη οικονομικὰ συμφέροντα τοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τῆς ἐθνικῆς οικονομίας τῆς χώρας, δεδομένου ὅτι ἡ δύναμις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, μετὰ τὴν καθολικέυσιν τῆς ἀσφαλίσεως διευρύνεται τόσο πολὺ, ὥστε ὀρισμένοι ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. τούτου, δύναται καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι σύννομοι, νὰ διακυβεύουν γενικώτερα συμφέροντα τῆς οικονομίας τοῦ τόπου. Διὰ νὰ μὴ ὅμως παρεβάλλωνται προσκόμματα εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ, ἐξ ἐνδεχομένης καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τῶν δικαιωμάτων του παρὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἂν ἐδίδοτε εἰς τούτον καὶ ἡ ἐξουσία ἐλέγχου τῆς σκοπιμότητος, ἔστω καὶ τῶν σοβαρωτέρων ἀποφάσεων οὗ Δ. Σ., ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως ὄχι μόνον μὴ ἐπεκταθοῦν μέχρι τοιοῦτου σημείου αἱ δυνατότητες κυβερνητικῶν ἐπεμβάσεων, ἀλλὰ ὅπως τούναντι ὀρισθῆ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ πρὸς τὰ θεσπισθέντα ἐσχάτως διὰ τοὺς λοιποὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὄργανισμοὺς (Α. Ν. 1778)1951) ὅτι ἡ τελικὴ κρίσις περὶ τοῦ παρανόμου ἢ μὴ ἀποφάσεως πινος τοῦ Δ. Σ. δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ἀλλὰ εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, λόγω τῆς σοβαρότητος τοῦ Ὄργανισμοῦ.

6. Διαχειρίσις. Ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρον 17) τὸ νομοσχέδιον ἐπαφίεται εἰς Κανονισμούς. Διαγράφει μόνον τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπολύτου οικονομικῆς αὐτοτελείας ἐκάστου κλάδου, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλαγῶν ἐκτιθεμένων κινδύνων χρησιμοποίησεως, ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ κλάδου ἀνεργίας, τῶν κεφαλαίων τῶν ἄλλων κλάδων. Μεταφοραὶ

πιστώσεων καὶ δάνεια ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κλάδου εἰς τὸν ἕτερον ἀποκλείονται.

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰς προμηθείας, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Ἰδρύματος εἰς τὴν ταχείαν ἰκανοποίησιν ἐπιγενοσῶν ἀναγκῶν του, διευρύνεται ἡ εὐχέρεια τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς διενέργειαν προμηθειῶν μέχρις 20 ἑκατομμυρίων ἄνευ μειοδοτικῶν διαγωνισμῶν ἂν τοῦτο κρίνεται ἀπαραίτητον ὑπὸ τοῦ Δ. Σ., ὅπερ εἶναι τὸ κατὰ πρῶτον λόγον ὑπεύθυνον ὄργανον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου 2 τῆς παρ. 7 τοῦ ἄρθρου 17, διαδηλοῦσα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κράτους εἰς τὸ Δ. Σ. καὶ τὴν πρόθεσιν τονώσεως τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὄργανισμοῦ διὰ τῆς αἰτίας ταῦτα ἀναθέσεως τῆς εὐχερείας ἐκτιμησῶς τῶν περιστάσεων, μετὰ συγχρονον ὅμως ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἰδιαίτερος πρῆξιμένης πλειοψηφίας προκειμένου περὶ λήψεως ἀποφάσεως περὶ διενεργείας πολυδάπανων προμηθειῶν ἄνευ διαγωνισμῶν.

7. Ἐλεγχος. Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαρότερα καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου ἐγκείται εἰς τὴν ἀνάθεσιν τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου εἰς μονομελῆ ὄργανα (παρέδρους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κλπ.) μετὰ σαφῶς καθωρισμένον περιεχόμενον, διὰ νὰ δύναται ὁ οικονομικὸς μηχανισμὸς τοῦ Ὄργανισμοῦ νὰ κινήται ταχέως καὶ ἄνευ παρεμβολῆς, λίαν ἐπιζημιῶν πολλᾶκις καθυστερήσεων, αἵτινες εἶναι μοιραῖαι ὅταν ὁ ἔλεγχος ἀσκήται ὑπὸ συλλογικῶν ὀργάνων.

Εἰς τὸν κατασταλατικὸν ἔλεγχον τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἰδίου Κεντρ. Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, μετὰ συμμετοχὴν εἰδικευμένων ἐλεγκτῶν καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ἐξασφαλίζεται ἡ συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐλέγχου, γεγονός ὅπερ κεντήται καὶ μεγάλην ψυχολογικὴν σημασίαν. Ἡ ἕπαρξις ἰδιαίτερος μονίμου ἐποπτικοῦ ὄργανου, ἀνεξαρτήτου τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι ἀναγκαία, λόγω τῆς εὐρύτητος τῆς οικονομικῆς του διαχειρίσεως. Ἀνάθεσις τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, εἰς τὰς ἀρμόδιαις ὑπηρεσίαις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δὲν θὰ ἦτο οὔτε εὐχερὴς οὔτε ἀποτελεσματικὴ, ὑπὸ τὴν σημερινὴν τῶν συνθεσιν, δι' Ὄργανισμὸν τῆς σημασίας τοῦ Ι.Κ.Α. Ὁμοίως ἐκρίθη ὡς μὴ ἐνδεδειγμένη καὶ ἡ ἀνάθεσις τοῦ κατασταλατικοῦ ἐλέγχου, κατὰ ὑποστηρικθείσαν ἀποψιν, εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

α) Διότι—θὰ παρέμενον ἀνεξέλεγκτοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον

Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαρότερα καινοτομία τῶν νομοθεσιῶν διαχειριστικῆς φύσεως ἐνεργείαις τοῦ Ι.Κ.Α., λόγω τοῦ φόρτου ἐργασίας τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

β) Δὲν θὰ ἦσαν πλέον πρόσφατα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐλέγχου, τὰ διὰ τὴν ἀσκήσιν αὐτοῦ ἀναγκαῖα ἐκεῖνα περιστατικά καὶ αἱ εἰδικαὶ συνθήκαι, αἵτινες ὑπαγορεύουν πολλᾶκις ὀρισμένας πράξεις τῆς διοικήσεως.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐνδεχόμενον τὸ Κ. Ε. Σ. νὰ μὴ ἐπαρκῆ διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως ὄλων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἰδίᾳ τῶν μεμακρυσμένων καὶ σοβαροτέρων Ὑποκαταστημάτων του, προβλέπεται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ δυνατότης συστάσεως καὶ Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων, δι' ἀποφάσεων τοῦ Κ.Ε. Σ., ὅπου τὸ τελευταῖον τούτου, μόνον ἀρμόδιον νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰς σχετικὰς συνθήκας, κρίνει τὴν σύστασιν τοιούτων ἀπαραίτητων.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τούτου καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον, δεδόντος ὅτι μέχρι τοῦδε, προεβλέπετο ἐν Ἐποπτικῶν Τοπικῶν Συμβουλίων—δι' ἕκαστον περιφερειακὸν Ὑποκαταστήμα, ἡ ὑπαρξις δὲ τοιούτων εἰς πολλὰ μικρὰ Ὑποκαταστήματα, ἀπεδείχθη ὡς τελείως περιττὴ καὶ ἀλυσίτελης, ἐπαυξήσεως ἀπλῶς ἄνευ λόγου καὶ ἀνεῦ ἐπιτελεσῶς οὐδεθποτε ἀξιολόγου ἔργου τὰ ἐξοδα διοικήσεως.

Περὶ ἀναθέσεως εἰς τὰ ἐλεγκτικὰ ὄργανα πλὴν τοῦ ἐλέγχου νομιμότητος τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως καὶ ἐλέγχου σκοπιμότητος δὲν δύναται προφανῶς νὰ γίνῃ λόγος, διότι θὰ παρέλυον αἱ ὑπηρεσίαι καὶ θὰ ἐξηφανίζετο κάθε ἴσχυς αὐτονομίας τοῦ Ὄργανισμοῦ.

8. Φορολογικά: άπαλλαγαί. Αί διά του άρθρου 19 καθιερούμεναι φορολογικά και λοιπά άπαλλαγαί του Ι.Κ.Α., αίτινες προεβλέποντο και παρά του άρχικου κειμένου του ισχύοντος άκόμη Νόμου 6298)1934 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αποτελούν την μόνην κρατικήν συμμετοχήν εις τας δαπάνας τής ασφαλίσεως.

Καινοτομίαν αποτελεί ή δυνατότης άπαλλοτριώσεως ύπερ του Ι.Κ.Α., την όποιαν καθιερεί ή παρ. 6 του άρθρου 19, δι' ης υιοθετείται νομοθετικώς ή άρχή ότι και ή ασφάλισις των εργαζομένων έξυπηρετεί κοινήν ώφέλειαν του συνόλου, οίαν και αί άπαλλοτριώσεις ύπερ του Κράτους, όταν αποβλέπουσιν, όπως ρητώς έν τώ νομοσχεδίω όρίεται, εις την άνέγερσιν και ίδρυσιν ιατρείων, κλινικών, νοσοκομείων, σανατορίων και άναρρωτηρίων.

Ε. Οί κ ο ν ο μ ι κ ή Ο ρ γ ά ν ω σ ι ς .

1. Γενικά. Έν σχέσει με την οικονομικήν όργάνωσιν τής ασφαλίσεως, ή διαγραφόμενη ύπό του νομοσχεδίου οικονομική πολιτική βασίζεται επί τής άρχής τής έξυπηρετήσεως τής ασφαλίσεως, άνευ παραγνωρίσεως των γενικωτέρων συμφερόντων τής καθόλου έθνικής οικονομίας τής χώρας. Αί επί του θέματος τούτου κατευθυντήριον γραμμαι του νομοσχεδίου δύνανται να συνοψισθούσιν εις τά εξής :

α) Άποφυγή ύπερμέτρου έπιβαρύνσεως τής Έθνικής Οικονομίας τής χώρας ύπό τας παρούσας συνθήκας. Επί τής άρχής ταύτης στηρίζεται ή καθιέρωσις του διανεμητικού συστήματος και εις τον κλάδον συντάξεων του Ι.Κ.Α., ή άπαγόρευσις τής συστάσεως άντιοικονομικών Έπικουρικών Ταμείων με όλιγωτέρας των 1000 ήσφαλισμένους (άρθρον 5 παρ. 5), ή άπαγόρευσις άνυψώσεως των ποσοστών εισφορών των Κλάδικών Ταμείων πέραν των δια τόν Ι.Κ.Α. κατά κλάδον προβλεπομένων (άρθρον 5, παράγρ. 1, εδάφιον τελευταίον κλπ.).

β) Μείωσις κατά τόν δυνατόν τής σήμερον κρατούσης συνολικής έπιβαρύνσεως τής οικονομίας. Συγγώνουσι εις τόν Ι.Κ.Α. του Ταμείου Άνεργίας, τής Ο.Α.Φ.Α. και των άντιοικονομικών Ταμείων, δυνατότης συγχωνεύσεως όμοιούν Ταμείων ύπό κοινόν φορέα (άρθρον 5), αίτινες ζητούνσιν οικονομίας έξόδων διοικήσεως δια την ασφάλισιν και τας έπιχειρήσεις.

γ) Άποφυγή άκινήτοποιήσεως και άφαιρέσεως σημαντικών κεφαλαίων εκ τής παραγωγής. Προσδιορισμός των αναγκαίων ασφαλιστρων με μικράς σχετικώς χρονικάς προοπτικάς, δυνατότης μειώσεως ασφαλιστρων (άρθρον 25, παράγρ. 1, εδάφ. τελευταίον).

δ) Υποθήκη των έπαρχιακών βιομηχανιών και σεβασμός τής εύπαθείας και πενίας ώρισμένων τμημάτων τής Έπικρατείας (άρθρον 61 και άρθρον 62 άφορών την Δωδεκάνησον).

ε) Δικαία κατανομή των βαρών τής ασφαλίσεως και έφαρμογή εις εύρειαν κλίμακα τής άρχής τής άλληλεγγύης μεταξύ των καλύτερον και χειρότερον άμειβομένων. Τρόπος ύπολογισμού των παρυχών έν γενεί τής ασφαλίσεως και ειδικώτερον θέσεως καταπτώτων όρίων διαδώσεως και άνωτάτων ποσών παρυχών.

2. Χρηματοδότησις τής ασφαλίσεως. Εις την χρηματοδότησιν τής ασφαλίσεως τόν σχέδιον καινοτομούν καθιεροί την άρχήν τής τριμερούς χρηματοδότησεως τής ασφαλίσεως, ήτοι δι' εισφορών των ήσφαλισμένων, των εργοδοτών των και του Κράτους. Η καθιέρωσις τής κρατικής συμμετοχής από του 1953, ήτις συνιστάται, ως γνωστόν, και δια τής Διάκηρύξεως τής Φιλαδελφείας, βασίζεται επί τής άρχής ότι αι εύρωστότεροι οικονομικός τάξεις, αίτινες επί υγιώς ώργανωμένων φορολογικών συστημάτων φέρουν και τα μεγαλύτερα και' αναλογίαν βάρη του κρατικού προϋπολογισμού, δέον να συμμετέχουν εις την χρηματοδότησιν τής ασφαλίσεως των οικονομικώς άσθενεστέρων τάξεων.

3. Ύψος εισφορών. Άποφυγή προσθέτων έπιβαρύνσεων τής οικονομίας τής χώρας. Ός εσημειώθη και άνωτέρω, δια του νομοσχεδίου ούδεμία πρόσθετος έπιβαρύνσις τής εθνικής οικονομίας τής χώρας επιβάλλεται. Άντιθέτως μόνον έλα-

φρόνσεις θά προκληθούσιν δια των ύπό τούτου προβλεπομένων ρυθμίσεων.

Πράγματι οι εργοδοται οι όποιοι καταβάλλουν σήμερον εις τας Αθήνας και τον Πειραιά 14 ο)ο επί των άποδοχών των μισθωτών των (11 ο)ο δια τόν Ι.Κ.Α., 2 ο)ο δια τόν Ταμείον Άνεργίας και 1 ο)ο δια την Ο.Α.Φ.Α.) θά έξακολουθήσουσιν να έπιβαρύνωνται με 14 ο)ο και μετά την ίσχύν του νόμου. Όμοίως οι ήσφαλισμένοι ούδεμίαν ύφίστανται πρόσθετον κράτησιν πλέον των σήμερον ίσχυουσών (4 ο)ο Ι.Κ.Α., 1 ο)ο Ο.Α.Τ.Α.).

Η έπαύξησις εις τά άνωτέρω όρια των ποσοστών εισφορών των έπαρχιών κατά 3 ο)ο (2,5 ο)ο δια τόν Ι.Κ.Α. και 0,5 ο)ο δια τόν Ταμείον Άνεργίας) θά έξουδετερωθή έν τώ συνόλω της δια τής άπλουστεύσεως του τρόπου ύπολογισμού των εισφορών, τής ένοποιησεως αυτών εις ενιαίαν εισφοράν, άπαλλασσούσαν τας έπιχειρήσεις από τας πολλαπλάς και πολυπλόκουσ διατυπώσεις και ύπολογισμούς του ισχύοντος καθεστώτος και δια τής ελαφρύνσεως των έξόδων διοικήσεως τής ασφαλίσεως και των έπιχειρήσεων γενικώς. Άνεξαρτήτως όμως των άνωτέρω, ύφίσταται έν τώ νομοσχεδίω διάταξις έπιτρέπουσα την μείωσιν των εισφορών εις τας έπαρχίας μέχρι 10 ο)ο (άρθρον 61).

Ουσιάδη οικονομικήν ελαφρύνσιν των εργοδοτών αποτελεί και τόν γεγονός ότι τίθεται έν άνώτατον όριον άποδοχών ύποκειμένων εις εισφοράς (100.000 έρχ. ήμερησίας) ως και ή άλλαχού μνημονευόμενη κατάργησις δια την άνικανότητα έξ άτυχηματος του χρόνου άναμονής δια την καταβολήν του έπιδόματος άσθενείας, και ή μείωσις τούτου από 5 εις 3 ήμέρας εις τας λοιπάς περιπτώσεις, δεδομένου ότι οι εργοδοται ύποχρεούνται συμφώνως προς τόν Αστικόν Κώδικα, να καταβάλλουν κατά τας πρώτας 15 ή 30 ήμέρας άσθενείας, πλήρεις τας άποδοχάς εις τούς μισθωτούς των ή την επί πλέον διαφοράν άν ούτοι λαμβάνουν έπίδομα άσθενείας. Όφέλεια προκύπτει δια τούς εργοδότας και λόγω τής αύξήσεως των έπιδομάτων ύπό του νομοσχεδίου, διότι κατά την περίοδον των ήμερών τούτων θά καταβάλλουν μειωμένην διαφοράν.

Δέον άκόμη να σημειωθή ότι ή ουσιάδης βελτίωσις των παρυχών του κλάδου συντάξεων θά μείωσιν ουσιαδώς την ανάγκην προσθέτου έπικουρικής ασφαλίσεως, ως εκ του όποιου τά λειτουργούντα έπικουρικά Ταμεία θά έχουν να διαδραματίσουν πολύ μικρότερον ρόλον και συνεπώς θά είναι δυνατόν να μειωθούσιν προσεχώς οι ύπερ τούτων πόροι.

4. Κατανομή Εισφορών. Ός προς την κατανομήν των εισφορών μεταξύ εργοδότην και ήσφαλισμένου τόν σχέδιον καθιεροί τα ακόλουθα :

α) Εις τον κλάδον άνεργίας, ως μέχρι τούδε, όλόκληρος ή εισφορά βαρύνει τον εργοδότην.

β) Εις τούς κλάδους άσθενείας και συντάξεων επί συνολικής εισφοράς 17 ο)ο επί των άποδοχών των ήσφαλισμένων, ποσοστών 5 ο)ο ήτοι κα 29,4 ο)ο βαρύνει τον ήσφαλισμένον ήσφαλισμένον και 12 ο)ο ήτοι 70,6 ο)ο τον εργοδότην. Αί αναλογίαι αύται καταμερισμού των εισφορών είναι και αι σήμερον ίσχύουσαι. Ο εργοδότης πράγματι καταβάλει σήμερον 11 ο)ο εις τόν Ι.Κ.Α. και 1 ο)ο εις την Ο.Α.Φ.Α. και ή ήσφαλισμένος 4 ο)ο εις τόν Ι.Κ.Α. και 1 ο)ο εις την Ο.Α.Φ.Α.

Κατά τόν άρχικόν κείμενον του Ν. 6298)1934 ή έπιμερισμός τής εισφοράς μεταξύ εργοδότην και ήσφαλισμένου ήτο 40 ο)ο εις βάρος του ήσφαλισμένου και 60 ο)ο εις βάρος του εργοδότην. Η εις όφελος του εργαζομένου μεταθέσις του βάρους τής ασφαλίσεως κατά 10 ο)ο εισέτι ήτοι από 40 ο)ο εις 30 ο)ο, δικαιολογείται εκ του γεγονότος ότι οι μισθοί ύστερουσ σήμερον από άπόφασιν άγοραστικής δυνάμεως έναντι των προπολεμικών. Έκτός τούτου ή τοιαύτη ρύθμισις ανταποκρίνεται εις τας συγχρόνους τάσεις και αντιλήψεις, άποτελεί δε και συνέχειαν του ήδη ισχύοντος από έτών καθεστώτος, όπερ έκρίθη ότι δέν θά ήτο ούτε σκόπιμον ούτε δικαιοον να άνατραπή εις όφελος των εργοδοτών, διότι τούτο θά έσήμαινε τρόπον τινα άπεμπόλησιν κεκτημένου ήδη δικαιώματος των εργαζομένων.

Άλλωστε τόν ζήτημα απερείσαι ιδιαιτέρως σημασίας, δεδομένου ότι σήμερον πλέον γίνεται γενικώς δεκτόν, ότι ή εισ-

ορρά του εργοδότη, αποτελούσα προέκτασιν του μισθού η μέρις του κοινωνικού καλούμένου μισθού, συνυπολογίζεται υπό τούτου μετά των λοιπών δαπανών προσωπικού του.

5. Τρόπος ύπολογισμού και εισπραξέως εισφορών. Το σχέδιον καινοτομεί και εις τὸν τρόπον εισπράξεως τῶν εισφορῶν. Αἱ εισφοραὶ θὰ υπολογίζωνται κατὰ ασφαλιστικὰς κλάσεις, δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων προσδιορίζεται ἐν τεκμηριῶν ἡμερομίσθιον, ἀποδίδον κατὰ κανόνα τὸν μέσον ὄρον τοῦ ἀνωτάτου κα κατωτάτου ὄριου ἀποδοχῶν τῆς κλάσεως. Ἦτοι τὸ σχέδιον ἐπανερχεται εἰς τὴν ἀρχικὴν λύσιν τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἥτις ἀπολοποιεῖ ἰκανῶς τοὺς ὑπολογισμοὺς εισφορᾶς διὰ τὴν τοὺς εργοδότης, τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ τὸ Ἴδρυμα.

Τὸ σχέδιον ὅμως προβλέπει καὶ τὴν δυνατότητα θεασίσεως συστήματος κατατάξεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς κλάσεις, ἐπὶ τῇ βάσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, οἷα θὰ ἦσαν τὸ εἶδος τῆς ἀπασχολήσεως, κλπ., διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν αἱ προστριβᾶι αἱ ὅπαια δημιουργοῦνται σήμερον εἰς τὴν πράξιν μεταξὺ εργοδοτῶν καὶ Ἰδρυμάτων, λόγῳ τῆς ἀσταθείας τῶν μισθῶν καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ νομίμων καὶ πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν. Ἡ τοιαύτη ἄλλωστε κατατάξις ἰσχύει καὶ σήμερον διὰ τοὺς μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἠσφαλισμένους. Ἡ καινοτομία τοῦ σχεδίου ἐγκλιταὶ εἰς τὴν δυνατότητα ἐπεκτάσεως τοῦ τρόπου τούτου ὑπολογισμοῦ τῶν εισφορῶν καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας ἠσφαλισμένων. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἐπεκτάσεως τοῦ συστήματος καὶ εἰς ἄλλας πλὴν τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς κατηγορίας ἠσφαλισμένων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τῆς γενικεύσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων, ὄχι μόνον δὲν εἶναι εὐκόλος ἀλλὰ οὔτε καὶ συμφέρει εἰς τοὺς εργοδότης ἡ ἀπόκρυψις τῶν πράγματι καταβαλλομένων εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἀποδοχῶν.

Εἰδικὴ πρόνοια ἐλήφθη διὰ τὴν διευκολύνσιν τῆς εισπράξεως τῶν εισφορῶν τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, τῶν ὁποίων ἡ εισπραξις παρουσιάζει πράγματι πολλὰς δυσχερείας. Οὕτως ἐπιβάλλονται ἀφ' ἐνὸς μὲν αὐστηρότεραι κυρώσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ θεσιπίζεται ἡ δυνατότης ἐπιβολῆς τῆς ὑποχρεώσεως λήψεως ἀδείας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀκόμη συστάσεως ασφαλιστικῶν συνεταιρισμῶν.

Ἰδιαίτερας σημασίας εἶναι ἡ διάταξις καθ' ἣν οἱ ἠσφαλισμένοι ὑποχρεοῦνται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸν ὀργανισμὸν τὰς ἀντιρρήσεις τῶν κατὰ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀσφαλ. τῆς σχέσεως. Οὕτω δ' ἀποφεύγονται αἱ μετὰ πολλὰ ἔτη, ὡς συμβαίνει σήμερον, ἀμνησθητέαις περὶ τῆς διάρκειας καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς ασφαλιστικῆς σχέσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς καθυστερουμένας εισφορὰς τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ ασφαλιστικαὶ εισφοραὶ ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, αποτελοῦν προέκτασιν τοῦ μισθοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καλούμένου μισθοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὅποιου αὐταὶ δέον νὰ καταβάλλωνται μετὰ τοῦ μισθοῦ. Οἱ εργοδότης ἐπιβάλλεται νὰ κατανοήσουν ὅτι ὅπως ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ καθυστεροῦν τὴν καταβολὴν τῶν κατὰ κυριολεξίαν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῶν, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἀναβάλουν κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ τὴν καταβολὴν τῶν ασφαλιστικῶν εισφορῶν, τοῦ κοινωνικοῦ μισθοῦ.

Ἐκκινοῦν ἐκ τῆς ἀετηρίας ταύτης τὸ νομοσχέδιον, ἐπιβάλλει αὐστηρὰς κυρώσεις κατὰ τῶν καθυστερούντων εργοδοτῶν. Διὰ τοὺς κακοὺς εργοδότης δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν νὰ ἐπιδεικνύεται ἐπιείκεια ζημιούσα καὶ τοὺς καλοὺς εργοδότης. Παρέχονται ὅμως πολλαπλῆς φύσεως διευκολύνσεις καὶ ἀπαλλαγαὶ ἀπὸ πρόσθετα τέλη κλπ. εἰς τοὺς καθυστερούντας τὰς εισφορὰς τῶν κατὰ τὴν ἡμερομίσθιον τοῦ νόμου εργοδοτῶν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ παρελθόντος. Ὅμοιως ἐπιμνησκύεται ἡ προθεσμία καταβολῆς τῶν εισφορῶν ἀπὸ 15 ἡμέρας εἰς ἕνα μῆνα καὶ καταργεῖται ἡ πρόσθετος ἐπιβάρυνσις τῶν καθυστερούντων εργοδοτῶν διὰ τόκων ὑπερημερίας. Τέλος ἐξοπλίζεται ὁ Ὄργανισμὸς δι' ὄλων τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ταχείας καὶ εἰς τὸ ἀκέραιον εισπράξεως τῶν ἐξ εισφορῶν ἀπαιτήσεών του.

6. Τὰ ἐν τῇ ἐξένη κραιοῦντα. Ἐν σχέσει μετὰ τὸ ὕψος τῶν εισφορῶν δὲν κραιοῦμεν ἀσφαλισμένους, ἀλλὰ ἀσφαλισμένους διὰ

ὀλίγων τὰ εἰς Γαλλίαν, Αὐστρίαν, Ἰταλίαν, Βέλγιον καὶ Ἰσπανίαν σχετικῶς κρατοῦντα, πρὸς ἐνέργειαν σχετικῶν συγκρίσεων.

Γαλλία: Συμφώνως πρὸς τὸ ἐν ἰσχύϊ σήμερον γενικὸν σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐν Γαλλίᾳ, αἱ ὑπὲρ τούτου εισφοραὶ εργοδοτῶν καὶ ἠσφαλισμένων ἀνέρχονται εἰς τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ πίνακι ἐμφαινόμενα ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων μισθωτῶν:

ΠΙΝΑΞ

Εἰς βάρος	* Ασφάλ. Ἐργατικῶν ἀτύχηματων		Γενικὸν Σύνολον					
	Μέσος ὄρος	Μαξιμὸν	Μῖνιμὸν	Μέσος ὄρος	Μαξιμὸν	Μῖνιμὸν		
Ἐργοδοτοῦ...	10%	16%	3%	12,8%	0,5%	29%	38,8%	25,5%
ἠσφαλισμένου	6%	—	—	—	—	6%	6,0%	6,0%
Μερικὰ Σύνολα.	16%	16%	3%	12,8%	0,5%	35%	44,8%	32,5%

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος αἱ εισφοραὶ εργοδοτοῦ καὶ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ ἀτύχηματων ἀνέρχονται εἰς Γαλλίαν εἰς 19 ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων κατὰ μέσον ὄρον, ἔναντι 17 ο) τοῦ προβλέπει τὸ νομοσχέδιον. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ εισφορὰ διὰ τὸ ἀτύχημα κυμίνεται ἀπὸ 0,5 ο) μέχρι 12,8 ο) ἀναλόγως τῶν κινδύνων ἐκάστης ἐπιχειρήσεως, ὑπάρχουν εργοδοταὶ καταβάλλοντες 28 ο) λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὀλοκληρῶς ἡ εισφορὰ διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα θάρουν ἐξ ὀλοκληροῦ τὸν εργοδότην, τὰ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν βάρη τῶν εργοδοτῶν ἐξικινούντα κατὰ μέσον ὄρον εἰς 35 ο) φθάνουν δὲ εἰς ὀρισμένας ἐπιχειρήσεις τὰ 44,8 ο), χωρὶς μάλιστα ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ θάσει διανεμητικῶν συστήματος δι' ὄλους τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως.

Βέλγιον: Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐργατῶν κατὰ τοῦ γήρατος καὶ θανάτου τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 7 ο) (3,5 ο) ἠσφαλισμένος καὶ 3,5 ο) εργοδότης) καταβάλλει δὲ τὸ Κράτος οἰκονομικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τῶν αὐτῶν κινδύνων (γῆρας — θάνατος) τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς τὸ 10,5 ο). Ἐκ τούτου 7 ο) κεφαλαιοποιεῖται καὶ τὸ ὑπόλοιπον 3,5 ο) προσαυξάνει τὰς συντάξεις κατὰ τὸ διανεμητικὸν σύστημα.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας—ἀναπηρίας ἡ εισφορὰ ἀνέρχεται εἰς 6 ο) διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ 5 ο) διὰ τοὺς ὑπαλλήλους. Ὅμοιως τὸ Κράτος συνεισφέρει 16 ο) ἐπὶ τῶν ἐσόδων τῆς ἀσφαλίσεως.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 2 ο), τὸ δὲ Κράτος καλύπτει τὰ ἐλλείμματα.

Οἱ εργοδοταὶ καταβάλλουν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ Βέλγιον 6 ο) δι' οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, 5 ο) διὰ τὰς ἐτησίας ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν καὶ 1,5 ο) διὰ τὸν εἰς ἐργαλεῖα ἐξοπλισμὸν τῶν ἐργαζομένων (EQUIPEMENT MENAGER). Εἰδικῶς δὲ οἱ εργοδοταὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν καταβάλλουν πρόσθετον εισφορὰν ἀνεργίας ἐκ 2 ο) διὰ τὴν χορήγησιν πρόσθετων ἐπιδομάτων ἀνεργίας εἰς τοὺς ἀνεργοὺς ἐργάτας δομικῶν ἐργασιῶν κατὰ τὰς περιόδους ἀνεργίας λόγῳ ἀντιξῶων καιρικῶν συνθηκῶν.

Ἀὐστρία: Εἰς τὴν Αὐστρίαν τὸ ἀσφάλιστρον διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας ποικίλλει ἀπὸ 3,2 ο) μέχρι 6,25 ο) τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, ἀναλόγως τῆς ιδιότητος τοῦ ἐργαζομένου, ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου καὶ τοῦ Παμείου εἰς τὸ ἀσφαλίζεται.

Εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας τὸ ἀσφάλιστρον, ὑπὸ διανεμητικῶν συστημάτων, ἀνέρχεται εἰς 8,1 ο) διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 10 ο) διὰ τοὺς ἐργάτας.

Εἰς ἀμφοτέρω τὰ συστήματα, τὸ ἀσφάλιστρον κατανέμεται ἐξ ἡμισείας εἰς βάρος τοῦ εργοδοτοῦ καὶ τοῦ ἠσφαλισμένου.

Τὸ ἀσφάλιστρον ἀτυχημάτων ἀνέρχεται εἰς 2,5 ο)ο βαρύνον ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐργοδότην, πὸ δὲ ἀσφάλιστρον ἀνεργίας εἰς 3 ο)ο (1,5 ο)ο ὁ ἐργοδότης καὶ 1,5 ο)ο ὁ ἠθρολισμένος).
Γ α λ ι α : Εἰς τὴν Ἰταλίαν αἱ εἰσοδοὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν ἦδη κατὰ τὸ 1948 ἀνέρχοντο εἰς 23 ο)ο περίπου διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 36 ο)ο διὰ τοὺς ἐργάτας, μὴ συνυπολογιζομένων καὶ τῶν κρατικῶν ἐπιχορηγήσεων.

Τσεχοσλοβακία : Εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν, βάσει τοῦ κατὰ τὸ 1945 ψηφισθέντος νόμου περὶ ἐθνικῆς ἀσφαλίσεως τὰ ἀσφάλιστρα ἀνέρχοντο εἰς 10ο)ο διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας—γῆρατος—θανάτου, εἰς 6,8ο)ο διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας, εἰς 1 ο)ο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀτυχήματος, εἰς 1 ο)ο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ εἰς 4 ο)ο διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω πόρων ὁ νόμος προβλέπει καὶ λίαν σημαντικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Ὁὗτὸ τὸ Κράτος θὰ καταβάλλῃ ἐτησίως μέχρι τοῦ 1956 τὰ ἀπαιτούμενα ποσὰ ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως τὰ ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας ἀνέλθουν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὸ τριπλάσιον τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1949 ἐξόδων τῆς ἀσφαλίσεως διὰ παροχὰς. Μετὰ τὸ 1956 τὸ Κράτος θὰ καταβάλλῃ ἐτησίως ὅσον ποσὸν θὰ ἀπαιτῆται διὰ τὰ παραμένον ἀκέραια τὰ ἀνωτέρω ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας.

Ἐπὶ πλέον τὸ Κράτος καταβάλλει τὸ ἡμισυ τοῦ κόστους ἰατρικῆς καὶ νοσοκομειολογικῆς περιθάλψεως.

Τέλος προβλέπεται ὅτι τὸ Κράτος θὰ καλύπτῃ πᾶσαν πρόσθετον δαπάνην ἀναγκαίαν διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἴδρυμα Ἀσφαλίσεων ὑποχρεώσεων, εἰς τὸν τομέα τῆς δημογραφικῆς καὶ προληπτικῆς τοῦ πολιτικῆς.

7. Οἰκονομικὸν σύστημα καλύψεως δαπανῶν.—Μία βασικὴ καινοτομία τῆς προτεινομένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου οἰκονομικῆς ὁργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἔγκειται, ὡς ἦδη ἐσημειώθη, εἰς τὴν προτίμησιν καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κλάδου συντάξεων τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συστήματος τοῦ προδευτικῶν μέσου ἀσφαλίσεως, ὅπερ ἰσχύει σήμερον, μόνον θεωρητικῶς ἄλλως τε, ἡχθῆμεν ἐκ τῶν ἀκολουθῶν κυρίως σκέψεων:

α') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφαλίσεως προϋποθέτουν ὡς γνωστὸν, συνεχῆ περίοδον ὀμάλου οἰκονομικοῦ καὶ νομισματικοῦ βίου. Ἡ προϋπόθεσις ὅμως αὕτη, ὡς γνωστὸν, δὲν πληροῦται παρ' ἡμῖν. Αἱ διακυμάνσεις τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν, ἦσαν τόσον βαθεῖαι, ὥστε οἰοσδήποτε ὑπολογισμὸς ἀσφαλίσεως, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀντιμετωπίζοντο αἱ παροχαὶ οὐχὶ εἰς τὸ διηνεχές, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ σύστημα κεφαλαιοποιήσεως, ἀλλὰ καὶ μιάς ἔστω γενεᾶς ἠσφαλισμένων, θὰ ἀπέβαιναν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας, λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν τῆς διαπιστωθείσης ἀδυναμίας ἐξασφαλίσεως τῶν συγκεντρωμένων ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν εἰς σταθερὰς ἀξίας.

Ἡ ἀπώλεια κεφαλαίων τοῦ I. K. A., λόγω τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς δραχμῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ πολέμου διαταραχῶν τῆς οἰκονομίας, ὑπελογίσθη διὰ μόνον τὸ μέχρι τέλους τοῦ 1944-διάστημα εἰς 1.549.000 χρυσᾶς λίρας, ἢ εἰς 350.000 ἑκατομμύρια περίπου σημερινῶν δραχμῶν.

β') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφαλίσεως απαιτοῦν τὴν συγκέντρωσιν κλοσσιαίων ἀποθεματικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπένδυσις δημιουργεῖ δυσχερέστατα προβλήματα. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου, ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας, κατὰ τὴν παρούσαν μάλιστα περίοδον, δὲν ἐπιτρέπει ἄνευ σοβαρῶν κινδύνων τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὴν παραγωγὴν σημαντικῶν κεφαλαίων ἄνευ συγχρόνου ἐξασφαλίσεως παραγωγικῆς τοποθετήσεως τῶν, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ Κράτος ἐπιδιώκει δι' ὄλων τῶν μέσων τὴν ἀσκήσιν πολιτικῆς ἀναπτύξεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν κλάδων τῆς χώρας, ἐπὶ σκοπῷ ὅπως ἡ οἰκονομία μας καταστῆ κατὰ τὸ δυνατόν αὐτάρκης καὶ αὐξηθῆ βαθμιαίως τὸ ἔθνικόν εἰσόδημα.

γ') Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων ἐπιτρέπει τὸν καθορισμὸν ἀρκετὰ χαμηλοῦ ἀσφαλίσεως, λόγω τοῦ μικροῦ σχετικῶς ἀριθμοῦ συνταξιούχων τῶν πρώτων ἐτῶν λειτουργίας τοῦ Ἰδρυματος, ἐνῶ, συγχρόνως αἱ παροχαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ χορηγοῦνται θὰ εἶναι γενικῶς ὑψηλότεραι τῶν ἡδη χορηγοῦμένων. Ἡ μείωσις αὕτη τῆς ἐπιβαρύνσεως θὰ ἔχῃ ἀναμφισβητήτως εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον ἀνασυγκροτήσεως τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

δ') Αἱ σχετικῶς ἀσημαντοὶ πρόσδοι ἐκ τῶν σχηματισθέντων μέχρι σήμερον ἀποθεματικῶν δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ ἠσφαλισμένοι καὶ ἐργοδοταί, καταβάλλοντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἠξυημένην εἰσορᾶν διὰ τὰ σχηματίζοντα ἀποθεματικά, ὑποκείμενα ἐν συνεχείᾳ εἰς σημαντικὰς ἀπωλείας, λόγω τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς δραχμῆς.

ε') Ἡ συνέχισις τοῦ συστήματος τοῦ προδευτικῶν μέσου ἀσφαλίσεως, ἐάν, βεβαίως τοῦτο ἐπρόκειτο νὰ ἐδραιωθῆ ἐπὶ ὑγιῶν ἀναλογιστικῶν βάσεων καὶ οὐχὶ νὰ ἀναφερθῆ ἀπλῶς ὡς πλατωνικὴ ἀρχή, θὰ ἀπῆτει ὄχι μόνον ἀβαστάτως ὑψηλὸν ἀσφάλιστρον — ἰδίᾳ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀπολεσθέντων κεφαλαίων — ἀλλὰ θὰ ἐπέβαλε συγχρόνως καὶ παροχὰς συντάξεων ἐστερημένης οἰοσδήποτε σημασίας, οἷαι ἦσαν αἱ τοῦ N. 6298 (συντάξεως γῆρατος καὶ ἀναπηρίας 300—500 προπολ. δραχμῶν κατὰ μέσον ὄρον καὶ μελῶν οἰκογενείας 50—200 δραχ.).

Σημειωτέον ὅτι τὰ προβλήματα τοῦ ἐφαρμοστέου οἰκονομικοῦ συστήματος ἀπησχόλησαν μεταπολεμικῶς πολλὰ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν κρατῶν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ ἐν μέρει τὸ Βέλγιον διὰ τὰ ἀναφερόμενα τινὰ μόνον ἀπὸ τὰ νεώτερα συστήματα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἀπεμακρύνθησαν ἡδη ὅσῳ ἀπὸ τὸ σύστημα κεφαλαιοποιήσεως.

Διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως, ἦτοι τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας, δὲν τίθεται ζήτημα ἐπιλογῆς οἰκονομικοῦ συστήματος. Διὰ τοὺς κλάδους τούτους γίνεται γενικῶς δεκτὸν τὸ σύστημα κατανομῆς δαπανῶν, δοθέντος ὅτι καλύπτουν κινδύνους μὲ σχετικῶς βραχυπροθέσμων συνεπειᾶς. Καὶ μέχρι τοῦδε ἄλλως τε οἱ κλάδοι οὗτοι βασιζονται ἐπὶ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος, τοσοῦτοι μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν νοεῖται τεχνικῶς ἢ ὡς πρὸς τούτους ἐφαρμογὴ συστημάτων κεφαλαιοποιήσεως.

Ἐπιβάλλεται πάντως ἡ παρατήρησις, ὅτι ἡ καθιέρωσις τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος δὲν σημαίνει καθορισμὸν ἀσφαλίσεως, ἐπιτρέποντος τὴν ἀκριθεῖς κάλυψιν τῶν ἐτησίων δαπανῶν. Τὸ ἀσφάλιστρον προσδιορίζεται κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν κάλυψιν τῶν συνεχῶς αὐξανόμενων δαπανῶν τοῦ κλάδου συντάξεων. Περὶ τούτου ὅμως γίνεται ἀναλυτικώτερον λόγος κατωτέρω.

8. Ἐπενδύσεις ἐν Κεφαλαίων : Εἰς τὸν τομέα τῆς ἐπενδύσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὄργανισμοῦ (ἄρθρον 18) τὸ βάρος ρίπτεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εὐρέως οἰκοδομικοῦ προγράμματος, ἀποβλέποντος εἰς τὴν ἐξασφάλισιν συγχρονισμένων κτισμάτων διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν διοικητικῶν του καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑγειονομικῶν του ὑπηρεσιῶν. Τοῦτο δὲ διότι ἔχει γενικῶς πλέον κατανοηθῆ ὅτι ἄνευ ἰδίων συγχρονισμένων ἐγκαταστάσεων οὔτε ἱκανοποιητικὴ περιθάλψις δύναται νὰ ἐξασφαλισθῆ, οὔτε νὰ μειωθῆ τὸ κόστος τῆς περιθάλψεως, οὔτε νὰ ὁργανωθῶν ὀρθολογιστικῶς αἱ ὑπηρεσίαι του. Ἡ ἴδρυσις συγχρονισμένων ἰατρείων, νοσοκομείων, σανατορίων κ.π., ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τοῦ I.K.A. βασιζομένων προσδοκιῶν ἐκ τῆς ἐπιχειρουμένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἀναδιοργανώσεώς του.

Σημειοῦμεν ἐπίσης τὴν διάταξιν περὶ δυνατότητος ἐπενδύσεως μέρους τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἰδρυματος εἰς μετοχὰς Ἐταιρειῶν Κοινῆς ὠφελείας, ὅπως εἶναι τὰ ἔργα ἐξηλεκτρισμοῦ τῆς χώρας, τὰ ὁποῖα γενικῶς σήμερον ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς τὰς προσφάτους μελέτας τοῦ Δ.Γ.Ε., ὅτι πρέπει νὰ ἐνισχύωνται ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν, τοῦ ἐκπροσωποῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀποταμιεύσεως, ὑπὸ τὰς συγχρόνους οἰκονομικὰς συνθήκας.

Μνημονεύομεν τέλος την διάταξιν (παράγρ. 2 εδ. γ) περί της δυνατότητας συστάσεως υπό του Ι.Κ.Α. εργοστασίων και εργαστηρίων κατασκευής ειδών αναγκαίων εις εύρειαν κλίμακα διά την ασφάλισιν, ως και διά την αγοράν και δημιουργίαν αποθεμάτων τοιούτων ειδών, προς άποφυγήν τυχόν εκμεταλλευσέως του υπό των οικείων βιομηχανιών ή αντιπροσώπων των σχετικών οίκων, αν ήθελεν εύρεθῆ ποτε πρό μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως.

9. Οικονομικαί προοπτικαί: Α'. Κλάδος άναπηρίας—γήρατος—θανάτου. Κατά τους γενόμενους υπολογισμούς ο αριθμός των συνταξιούχων του Ίδρύματος θά ανέλθῃ αὐξανόμενος προοδευτικῶς, εις ὅτ' τέλος τοῦ 1956, εἰς 52.700 περίπου, συμφώνως πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου καθιερούμενον σύστημα συντάξεων, ἧτοι θά εἶναι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατὰ 10.000 περίπου ἀνώτερος, ἐκείνου τὸν ὅποιον θά εἴχομεν ὑπὸ τῆς ἰσχύου καθεστῶς, (42.040). Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐπὶ πλέον αὐξησις αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν μείωσιν τῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ απαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ασφαλίσει πρὸς ἀποκτηθῆναι δικαιώματος συντάξεως, κυρίως διότι αὕτη ἐξουδετερουται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι θεωροῦνται ἀυστηρότεροι διατάξεις διὰ τοὺς λαμβάνοντας ἐτέρωθεν σύνταξιν, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἰκανὸς ἀριθμὸς τούτων ἠσφαλίετο μετὰ τὴν συνταξιοδοτήσιν του εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἐλάμβανεν καὶ παρὰ τούτων μετὰ 2 καὶ ἡμισυ ἔτη δευτέραν σύνταξιν. Ἦδη διὰ τοῦ νομοσχεδίου κατοχυροῦται ἐπαρκῶς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τὰς τοιαύτας καταρτήσεις, αἵτινες εἶχον προσλάβει ἰκανὴν

ἐκτασιν. Σημειοῦμεν ἀκόμη ὅτι ἡ μείωσις τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων δὲν θά ἀσκήσῃ ἐπιρροήν τινα ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων, διότι ὅλοι οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ι.Κ.Α. ἔχουσι ἤδη πραγματοποιήσῃ ἰκανὸν ἀριθμὸν ἡμερομισθίων ἐν ασφαλίσει εἰς τρόπον ὥστε στερεῖται ἰδιαίτερας σημασίας ἂν θά ἀπαυῶνται 500 ἢ 750 ἡμερομισθία πρὸς συνταξιοδοτήσιν. Ἡ αὐξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων ὀφείλεται εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ὅριου ἡλικίας διὰ τὰ βαρέα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα κατὰ 5 ἔτη (ἧτις προβλέπεται ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀπὸ 1.1.1953) καὶ εἰς τὴν δυνατότητα ἀπαιτήσεως μειωμένης συντάξεως ἀπὸ τὸ 55ον διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὸ 60ον διὰ τοὺς ἀνδρας.

Διὰ τούτους λόγους τούτους ἐνῶ οἱ λόγῳ γήρατος συνταξιούχοι θά ἀνέρχονται κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον εἰς 17.990 κατὰ τὸ 1956, βάσει τοῦ σχεδίου θά ἀνέρχονται εἰς 25.650 (ἧτοι ἐπὶ πλέον διαφορά 7.660).

Ὅμοίως οἱ συνταξιούχοι λόγῳ ἀναπηρίας ὑπολογίζονται κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος κατὰ 1800 περισσότεροι ἐναντι τῶν ὅσων θά ἦσαν ὑπὸ τὸν ἰσχύοντα νόμον, διότι προστίθενται καὶ οἱ δικαιούμενοι ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων θά σταθεροποιηθῆ ἕκτοτε λόγῳ τῆς ἐπὶ διετίαν μόνον καταβολῆς αὐτοῦ.

Τὴν κατὰ πρόβλεψιν ἐξέλιξιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων ὑπὸ τὸ ἰσχύον καὶ τὸ νέον καθεστῶς μᾶς παρέχει ὁ κατωτέρω πίναξ συντεταγμένος μετὰ διάκρισιν τῶν συνταξιούχων κατὰ κατηγορίας καὶ μετὰ προοπτικὴν μιᾶς πενταετίας.

Προβλεπόμεναι περιπτώσεις συντάξεων.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους	Κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον					Κατὰ τὸ σχέδιον					
	Γήρατος	Ἀναπηρίας λόγῳ κοινῆς νόσου καὶ φυματιώσεως	Ἀναπηρίας λόγῳ ἐργατικ. καὶ πολ. ἀτυχήματος	Θανάτου	Ὀλῶν τῶν κατηγοριῶν	Γήρατος	Ἀναπηρίας λόγῳ κοινῆς νόσου καὶ φυματιώσεως	Ἀναπηρίας λόγῳ ἐργατικ. καὶ πολ. ἀτυχήματος	Θανάτου	Ἀναπροσαρμογῆς	Ὀλῶν τῶν κατηγοριῶν
1951	9.490	4.300	830	11.920	26.540	10.650	4.300	830	11.920	200	27.900
1952	11.190	4.700	930	12.820	29.640	13.650	5.700	930	12.820	1.600	34.700
1953	12.890	5.100	1.030	13.720	32.740	16.650	6.300	1.030	13.720	2.000	39.700
1954	14.590	5.500	1.130	14.620	35.840	19.650	6.900	1.130	14.620	2.200	44.500
1955	16.290	5.900	1.230	15.520	38.940	22.650	7.500	1.230	15.520	1.200	48.100
1956	17.990	6.300	1.330	16.420	42.040	25.650	8.100	1.330	16.420	1.200	52.700

Εἶναι προφανές ὅτι εἰς τὸν πίνακα δὲν περιλαμβάνονται οἱ συνταξιούχοι τῶν συγχωνευθησομένων εἰς τὸ Ἴδρυμα Ταμείων, διότι εἶναι ἄγνωστον ποῖα Ταμεία θά συγχωνευθοῦν εἰς αὐτὸ καὶ ποτε.

Αἱ κατὰ προσέγγισιν δαπάναι τοῦ κλάδου συντάξεων, μόνον διὰ παροχάς, ὑπὸ τὸ νέον σχέδιον ἐμφαίνονται εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, πενταετοῦς ὡσαύτως προοπτικῆς:

ΠΙΝΑΞ

Προβλεπόμεναι παροχαὶ τοῦ κλάδου συντάξεων κατὰ τὸ σχέδιον.

Χρονικὴ περίοδος	Συντάξεις γήρατος	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγῳ κοινῆς νόσου καὶ φυματιώσεως	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγῳ ἐργατικ. καὶ ἀτυχήματος	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγῳ πολεμικοῦ ἀτυχήματος	Συντάξεις θανάτου	Ἐπιδόματα ἀναπροσαρμογῆς	Σύνολο παροχῶν
Εἰς δισεκατομμύρια δραχμῶν							
1951 Β'. ἐξάμ.	21,4	9,7	1,4	0,7	21,4	0,3	54,9
1952	52,7	21,9	3,2	1,4	43,4	4,3	126,9
1953	66,6	26,8	3,8	1,4	46,2	8,0	152,8
1954	80,5	29,7	4,4	1,4	49,0	5,8	170,8
1955	94,4	32,6	5,0	1,4	51,8	3,8	189,0
Ἐτησ. αὐξησις	13,9	2,9	0,6	0	2,8	0	20,2

Τὴν κατὰ πρόβλεψιν ἐξ ἄλλου ἐξέλιξιν τῶν οικονομικῶν τοῦ κλάδου συντάξεων μᾶς παρέχει ὁ κάτωθι πίναξ :

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

Ἔτος	Σύνολον δαπανῶν κλ. Αποθεματικῶν κλάδου Συντάξεων (δισεκ. δρχ.)	Συντάξεων εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους (δισεκ. δρχ.)
1951 Β' ἐξ.μ.	70	182
1952	142	264
1953	168	323
1954	186	367
1955	204	395
1956	224	404
1957	224	392
1958	264	359
1959	284	304
1960	304	226
1961	324	124
1962	344	4

Σημείωσις. Οἱ ἀνωτέρω ὑπολογισμοὶ βασίζονται ἐπὶ τῶν κάτωθι δεδομένων :

α) Ἀποθεματικὰ κλάδου συντάξεων τὴν 1.7.51: 150 δισεκατομμύρια δρχ.

β) Ἀσφάλιστρον κλάδου συντάξεων: 7,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν μισθῶν.

γ) Ἐτήσια ἔσοδα κλάδου συντάξεων ἐξ εἰσφορῶν : 213 δισεκατομμύρια.

δ) Ἀπόδοσις ἀποθεματικῶν 5 ο)ο.

ε) Ἐτήσια δαπάναι διοικήσεως καὶ λοιπὰ δευτερεύοντα ἔξοδα: 15 δισεκατομμύρια.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι καὶ ὁ πίναξ οὗτος μόνον κατὰ προσέγγισιν ἀποδίδει τὰς οικονομικὰς ἐξελίξεις τοῦ κλάδου συντάξεων. Ὡς κυριωτέρας λόγως ἀδυναμίας ἀκριθῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑπολογισμῶν ἀναφέρομεν :

Π ρ ῶ τ ο ν, τὸ γεγονός ὅτι εἶναι ἀγνωστον πόσοι ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων θὰ ἐξέρχονται πρὸ τοῦ 65ου (ἐπὶ ἀρρένων) καὶ τοῦ 60ου (ἐπὶ θηλέων) ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν, βάσει τῆς παρεχόμενης ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου εὐχερείας.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως τυχόν πτώσεως τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς καὶ τῆς λόγω ταύτης ἀνάγκης ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων, διὰ τὴν περίπτωσηιν καθ' ἣν δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπένδυσις τῶν ἀποθεματικῶν εἰς ἀσφαλεῖς ἀξίας.

Τ ρ ί τ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων θὰ παραμῆνῃ σταθερὸς, λαμβανόμενων ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ σημερινοῦ δείκτου ἀπασχολήσεως.

Ἄν ὅπως γενικῶς προσδοκᾶται καὶ ἐλπίζεται μὲ τὴν ἀνασχηματισμὸν τῆς χώρας αὐξηθῇ ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, τὰ οικονομικὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι οὐσιωδῶς εὐνοικώτερα, διότι ἐνῶ θὰ αὐξηθῶν μεγάλως τὰ ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως ἐκ τῆς διευρύνσεως τοῦ κύκλου τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ δαπάναι τοῦ κλάδου συντάξεων (ὅπως καὶ τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως) θὰ αὐξηθῶν κατὰ ποσοστὸν ἀσήμαντον.

Τ έ τ α ρ τ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν ὑπολογισμοῦ ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν τῶν βαρῶν τὰ ὁποῖα θὰ ἀναλάβῃ τὸ ΙΚΑ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰς αὐτὸ ὄρισμένων Κλαδικῶν Ταμείων.

Παραμεριζόμενων τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου ἐκ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἅτινα καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις θὰ ἀλληλοεξουδετερωθῶν, καὶ βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι θὰ ἔχωμεν ποῖαν τινα νομισματικὴν σταθερότητα ἢ ἐξασφάλισιν τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῶν ἀποθεματικῶν, πραττοῦμεν ἐπὶ τῆς βάσει πάντοτε τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον (7,5ο) τὸ ΙΚΑ θὰ δημιουργῇ προοδευτικῶς αὐξανόμενα ἀποθεματικὰ μέγιστα τοῦ 1956 (264 δισ. τὸ 1952, καὶ 404 τὸ 1958) ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ τούτου, θὰ ἀρχίσῃ ἡ μείωσις των. Οὕτω τὸ 1960 ταῦτα θὰ ἔχουν μειωθῇ εἰς 266 δισ., τὸ 1961 εἰς 124 καὶ τὸ 1962 θὰ ἔμφανιστῇ ἑλλειμμα 4 δισ., ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἰκανῆς αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου συν-

τάξεων, ἂν εὐνοικῶς συνθῆκαὶ καὶ κυρίως ἡ προσδοκώμενη αὐξήσις τοῦ δείκτου ἀπασχολήσεως δὲν προκαλέσονται εὐνοικώτερας ἐξελίξεις.

Διὰ τὴν ἀποφυγὴν μιᾶς τοιαύτης ἀποτόμου αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου, θὰ ἦτο ἴσως σκόπιμον ὅπως τὸ ἀσφάλιστρον αὐξηθῇ κατὰ μίαν μονάδα ἀπὸ τοῦ 1956, ὅποτε ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τῆς χώρας θὰ δύναται λόγω τῆς πλήρους ἀναρρώσεώς της νὰ φέρῃ εὐχερῶς τὸ μικρὸν τοῦτο πρόσθετον βᾶρος. Ἡ τοιαύτη αὐξήσις παρατείνει τὸν χρόνον ἐπαρκείας τῶν ἀποθεματικῶν μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1965. Ἐπι-ἀκότεροι τῆς 15ετίας ὑπολογισμοὶ νομίζομεν ὅτι θὰ ἀποτελοῦν ματαιοπινίαν, διότι εἶναι ἀγνωστον τί μέχρι τότε θὰ μεσολαβῆσῃ. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐλπίζεται βεβαίως ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐπιχορηγήσεις τοῦ Κράτους, αἱ ὁποῖαι προβλέπονται ἀπὸ τοῦ 1953, θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια τοῦ Ὄργανισμοῦ εἰς τὸ διηνεκές.

Β'. Κλάδος Ἀσθνεύσεως. Ὁ κλάδος ἀσθνεύσεως (κλάδος παροχῶν ἀσθνεύσεως καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ κλάδος παροχῶν ἀσθνεύσεως καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα) θὰ ἔχη ὡς ἀσφάλιστρον 9,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν ἀποδογῶν τῶν ἠσφαλισμένων. Βάσει τοῦ ἀσφαλίστρου τούτου τὰ ἐτήσια ἔσοδά του ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ σημερινοῦ δείκτου ἀπασχολήσεως καὶ τοῦ σημερινοῦ ἐπιπέδου μισθῶν, ὑπολογίζονται εἰς δραχμ. 270 δισεκατομμύρια, μὲ τὴν προσθήκην δὲ εἰς τὸ ποσὸν τούτου καὶ ἄλλων τινῶν δευτερευούσης σημασίας ἔσδων τοῦ κλάδου (κυρίως ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὰς δαπάνας περιθάλψεως καὶ ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἐξ 130 περίπου δισεκατομμυρίων ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου τούτου) εἰς 290 δισεκατομμύρια ἐτησίως.

Τὰ σημερινὰ ἐξ ἄλλου ἐτήσια ἔξοδα τοῦ κλάδου ἀσθνεύσεως ἀνέρχονται εἰς 209 δισεκ. δραχμῶν, ἀναλυόμενα εἰς 141 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς εἶδος, εἰς 41 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς χρῆμα καὶ εἰς 27 δισεκατομμύρια δι' ἔξοδα διοικήσεως καὶ λοιπὰς δαπάνας.

Τούτων δοθέντων ἂν αἱ παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθνεύσεως παρέμενον αἱ σήμερον ἰσχύουσαι καὶ ὑπὸ τὸ νέον σχέδιον θὰ εἴχομεν ἐν ἐτήσιον περίσσευμα ἐξ 80 δισ. δραχμῶν περίπου. Διὰ τοῦ σχεδίου ὁμοῦς ἐπέρχονται βασικαὶ βελτιώσεις εἰς τὴν περιθάλψιν καὶ εἰς τὰς χρηματικὰς παροχὰς.

Βάσει τῶν γενομένων ὑπολογισμῶν αἱ βελτιώσεις τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν ἀσθνεύσεως καὶ μητρότητος θὰ ἀπαιτήσων περὶ τὰ 10 δισεκατομμύρια ἐτησίως ἤτοι αἱ σχετικαὶ δαπάναι θὰ αὐξηθῶν κατὰ 1)4 περίπου τῶν σημερινῶν δαπανῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπελογίσθη ληφθέντων ὑπ' ὄψιν α) τῆς μείωσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας ἐπὶ κοινῆς νόσου καὶ τῆς καταργήσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἐπὶ ἀνικανότητος ὁρισλομένων εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα, β) τῆς αὐξήσεως τῶν ἐπιδομάτων ἀσθνεύσεως καὶ μητρότητος τῶν λοιπῶν εἰς χρῆμα παροχῶν εἰς τὰ ἀλλαγῶν ἀναφερόμενα ἔρια, γ) τῆς αὐστηροποιήσεως τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων (ἀπὸ 50 εἰς 100 ἡμέρας ἐργασίας) τῶν ἀπαιτούμενων διὰ τὴν χορήγησιν ἐπιδομάτων ἀσθνεύσεως ἐπὶ ἀνικανότητος ἐκ κοινῆς νόσου καὶ δ) τῆς καταργήσεως τοῦ ἐπιδοματος θηλάσεως, λόγω τῆς προσαρμογῆς τῶν παροχῶν μητρότητος πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Διεθνούς Συνδιαπλέψεως τῆς Φιλαδέλφειας ἀπερὶ ἐξασφάλι-σεως τῶν μέτρων συντηρήσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθνεύσεως καὶ μητρότη-τος εἰς εἶδος (ιατρικὴ περιθάλψις γενικῶς) ὑπελογίσθη ὅτι οἱ δαπάναι τούτου θὰ αὐξηθῶν ὡς ἀκολουθῶν :

α) Εὐθὺς ὡς ἐκδοθῶν οἱ νέοι Κανονισμοὶ περὶ βελτιώσεως καὶ ἐπεκτάσεως δλων τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας, πλὴν τῆς σανατορικῆς περιθάλψεως, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω, θὰ ἔχωμεν πρῶτον αὐξήσιν τῆς δαπάνης νοσοκομειακῆς περιθάλψεως κατὰ 25 δισεκατομ. περίπου ἤτοι κατὰ 80 ο)ο. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἔδει νὰ ὑπολογίσῃ τις τὴν αὐξήσιν ταύτην εἰς 120 ο)ο, δοθέντος ὅτι εἰς ἕκαστον ἀμέσως ἠσφαλισμένον ἀναλογούν 1,2 μέλη οἰκογε-νείας. Τοῦτο ὁμοῦς δὲν θὰ ἦτο ἀκριβὲς διότι τὰ νεαρὰς ἡλι-κίας τέκνα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν λίαν ἰκανὸν ποσοστὸν τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν οἰκογενείας, τυχάνουν πολὺ σπανιῶς ἐπὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Ἡ ὑπολογισθεῖσα αὐξήσις ἐξ 80 ο)ο ἀποτελεῖ τὸν ὑψημότερον δυνατὸν ὑπο-

λογισμὸν διὰ τὸ I. K. A., λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κίνηση τῶν μελῶν οἰκογενείας εἰς ἰατρικὰς ἐπισκέψεις ἐμσαρξίζεται εἰς πολλὰ μικρότερα ἀναλογίαν ἤτοι εἰς 60 ὁ περίπου ἐν σχέσει μετὰ τοὺς ἀμέσους ἠσφαλισμένους, τὸ ποσοστὸν δὲ τοῦτο θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἐπιπλέον εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, καὶ δεύτερον ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ ἀντίστοχος ἀριθμὸς διαθεσίμων νοσοκομειακῶν κλινῶν διὰ τὴν ἐν νοσοκομείῳ περίθαλψιν 80)100 εἰσέτι τῶν σήμερον νοσηλευομένων. Παρ' ὅλα ταῦτα ἐξέχθημεν τὸ ποσοστὸν τοῦτο τῆς αὐξήσεως, ὑπολογίζοντες διὰ λόγους ἀσφαλείας ὅτι μετὰ τὴν ὀλοκληρωσιν τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ I. K. A., θὰ δημιουργηθῇ ὁ ἀπαραίτητος ἀριθμὸς κλινῶν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν παθῶν τῶν εἰς νοσοκομειακὴν περίθαλψιν ἀναγκῶν τῶν ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἠσφαλισμένων τοῦ Ἰδρύματος.

Τὰ ἀποδέματα τὰ ὅποια θὰ δημιουργοῦνται ἐκ τῆς ἐλλείψεως κλινῶν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, θὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ ταῦτα μετὰ τὸν ἐξ 130 περίπου διαστατομυρῶν σημερινῶν ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου ἀσθενείας διὰ τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν, θὰ ἠδύνατο ἐν πρώτῃς ὕψει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ περὶ σανατοριακῆς περιθάλψεως τῶν ἀμέσως ἠσφαλισμένων νὰ ἀντιμετωπισθῇ καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτο περαιτέρω αὐξήσεις τῶν δαπανῶν τοῦ I. K. A. Πλὴν ὅμως δύναται νὰ προεξοφληθῇ μετὰ βεβαιότητος ὅτι δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον αὐξήσεις σημαντικὴ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

Πρῶτον, διότι διὰ τὴν τύχην τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως θὰ ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ σχέδιον ἡ πραγματοποίησις 350 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐξ ὧν 50 κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος (ἢ 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένων ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ τελευταίου τριμήνου τοῦ 15μήνου) ἐναντι τῶν 50 μόνον ἡμερῶν ἐργασίας ποῦ ἀπητῶντο μέχρι πρό τινοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 12μηνον. Ἡ αὐστηροποίησις αὕτη τῶν προϋποθέσεων θὰ ἀποκλείσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς σημειωμένας δυνατότητας καταρτίσεως καὶ καταβολῆσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ θὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαιουμένων εἰς τοὺς πράγματι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος μισθωτοῦς.

Δεύτερον, διότι ἤδη τὸ Ἴδρυμα παρέχει σανατοριακὴν περίθαλψιν εἰς ἄνω τῶν 1200 ἀμέσως ἠσφαλισμένων καὶ ἐπομένως ἡ πρόσθετος δαπάνη, ἂν ὑπάρξῃ, θὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς δεομένους περιθάλψεως καὶ μὴ νοσηλευομένους σήμερον εἴτε διότι πρόκειται περὶ ἐλαφροτέρων περιπτώσεων εἴτε διότι δὲν ὑπάρχει διαδεσμός ἀριθμὸς σανατοριακῶν κλινῶν.

Διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῶν δαπανῶν σανατοριακῆς περιθάλψεως παρέχουμεν τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

Συμφώνως πρὸς τὰ περίστατα τῶν εἰδικῶν, διὰ τὴν ἐξασφαλισθῆναι μιὰ σχετικῶς ἄνετος περίθαλψιν τῶν φυματικῶν ἐν σανατορίοις δὲν νὰ διατιθενταί, τόσαι σανατοριακαὶ κλινικαὶ ὅσαι καὶ οἱ ἐπισυμβαίνοντες κατ' ἔτος θάνατοι ἐκ φυματιώσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης θανάτων ὑπολογίζεται, ἐλλείψει ἀκριβῶν στατιστικῶν, εἰς ἀριθμοὺς μεγάλως ἀπέχοντας ἀπ' ἀλλήλων, ἤτοι, ἀπὸ 10—20.000. Ἐὰν δεχθῶμεν ὡς ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἐλληνικὴν πραγματικότητά τοῦ μέσου ὄρου ἤτοι τὰς 15.000, τὰς ὁποίας ὑπολογίζει καὶ ἡ γνωστὴ ἔκθεσις τοῦ I. M. VINE τοῦ 1949, τῆς Παγκοσμίου Ὀργάνωσεως Ὑγείας, (καίτοι καὶ οἱ ἀριθμοὶ τούτου, κρίνονται ὡς ὑπερβολικοὶ) ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν χώραν μας, 15.000 σανατοριακαὶ κλινικαὶ (ἐναντι τῶν διατιθεμένων 4.000 περίπου) διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἐκ τῶν 7.500.000 περίπου κατόικων τῆς φυματικῶν τοιούτων (κατ' ἐκτίμησιν Ἑλληνικῶν εἰδικῶν ἀπαιτοῦνται μόνον 9.400 κλινικαὶ). Διὰ τὰς 250.000 συνεπῶς ἀμέσως ἠσφαλισμένων τοῦ I. K. A., ἂν αὐταὶ ἀντιπροσώπευον τὸν μέσον ὅρον νοσηρότητος τοῦ ὄλου πληθυσμοῦ θὰ ἀπητῶντο μόνον 500 κλινικαὶ. Τοῦτο ὅμως ἀποδεικνύεται ἄκρως ἀντίθετον πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ ἤδη νοσηλεύονται διὰ λογαριασμὸν τοῦ I. K. A. ἐν σανατορίοις πλέον τῶν 1.200 ἀμέσως ἠσφαλισμένων.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τοὺς γενομένους διὰ

τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Ἀντιφυματικῆς Ἀσφαλίσεως, ὁ ἀριθμὸς τῶν κλινῶν αἱ ὁποιαὶ θὰ ἀπητῶντο διὰ τὸ I. K. A. διὰ τὴν περίθαλψιν ἐν σανατορίῳ ὄλων τῶν διαμένων τοιαύτης φυματικῶν ἠσφαλισμένων του, ἀνέρχεται εἰς 590. Καὶ τοῦτο ὁμως ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐξήγησις τῆς παρατηρουμένης διαφορᾶς ὀφείλεται ἀσφαλῶς πρῶτον εἰς τὰς οἰκονομικὰς ὑπαγωγὰς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ δεύτερον εἰς τὴν ὑψηλὴν νοσηρότητα τῶν μισθωτῶν τῶν ἀστικῶν κέντρων.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι μετὰ τὴν αὐστηροποίησιν τῶν προϋποθέσεων παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, ἥτις θὰ περιστείλῃ ἐν μεγάλῳ μέτρῳ τὰς καταχρήσεις, ἄχι μόνον δὲν θὰ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν σήμερον νοσηλευομένων ἀμέσως ἠσφαλισμένων ἀλλὰ θὰ μειωθῇ αἰσθητῶς. Καὶ ἐὰν ὅμως παρὰ πᾶσαν πρόβλεψιν καὶ παρὰ τὴν συνεχῆ πτώσιν τοῦ δείκτου φυματιώσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁ ἀριθμὸς τῶν τῶν αὐξηθῇ περαιτέρω θὰ ὑπάρχουν ἱκανὰ πρὸς τοῦτο περιθώρια (βλ. στοιχ. β).

β) Αὐξήσεις τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν δαπανῶν τῶν ἰατρικῶν περιθάλψεων (περίθαλψις κατ' οἶκον καὶ ἐν ἰατροῖσι, φάρμακα κλπ.), δὲν θὰ προκύψῃ διὰ τοῦ σχεδίου, διότι καὶ σήμερον αὐταὶ πραγματοποιοῦνται εἰς ὅλην τὴν ἑκτασίαν. Ἡ βελτιώσις τῆς ποιότητος τῆς περιθάλψεως, ἡ ὁποία ἀναμφισβητήτως εὐρίσκειται εἰς χαμηλὸν σχετικῶς ἐπίπεδον, θὰ πραγματοποιηθῇ ἄνευ προσθέτου δαπάνης διὰ τῆς ὀλοκληρώσεως τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ I. K. A. εἰς τὸ ὅποιον τοῦτο ἔχει ἀφιερωθῆ σήμερον ὀλοσχερῶς καὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν ἤδη αἱ βάσεις. Ὅταν πράγματι τὸ I. K. A. ἀποκτήσῃ συγχρονισμένα καὶ ἄνετα ἰατρικὰ καὶ λοιπὰ ὑγειονομικὰ κέντρα, αὐτομάτως θὰ ἀνέλθῃ ἡ στάθμῃ τῆς περιθάλψεως. Διὰ τὴν βελτίωσιν ταύτης παρέχεται ἐπίσης διὰ τοῦ σχεδίου ἡ εὐχέρεια ἀλλαγῆς τοῦ κρατοῦντος σήμερον συστήματος παροχῆς τῆς περιθάλψεως εἰς τὰ ἰατρεία τοῦ Ἰδρύματος, προκειμένου περὶ περιπατητικῶν ἀσθενῶν, περὶ τούτου ὅμως γίνεται ἐιδικότερον λόγος κατωτέρω.

Παρ' ὅλα ταῦτα θὰ ὑπάρχουν ἱκανὰ περιθώρια διὰ τυχόν βελτιώσεις καὶ τῶν κατηγοριῶν τούτων παροχῶν ἀσθενείας, ἀφοῦ ἐναντι εὐδῶν 290 δισεκ. δρχ. ἐτησίως, τὰ ἐξοδα θὰ ἀνέρχωνται εἰς 244 δισεκ. (ἤτοι 209 δισ. ποῦ ἀνέρχεται σήμερον, συν. 10 δισ. ἐπαυξήσεις χρηματικῶν παροχῶν καὶ 25 δισ. διὰ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν μελῶν οἰκογενείας) θὰ ὑπάρχῃ δηλ. πλεόνασμα 46 δισ. ἐτησίως.

γ) Σημαντικὴ αὐξήσις τῶν δαπανῶν τῆς περιθάλψεως θὰ προκύψῃ διὰ τὸ Ἴδρυμα ὅταν ἀπὸ τοῦ 1954 ἢ τοῦ 1955 ἀρχίσῃ καὶ ἡ σανατοριακὴ περίθαλψις τῶν μελῶν οἰκογενείας. Καὶ ὑπὸ τοὺς χειροτέρους ὅμως ῥυθμοὺς καὶ τότε ἀκόμη τὸ Ἴδρυμα θὰ δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας του, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν 1) τὰ ἀνωτέρω περιθώρια, 2) ἡ περιστολὴ τῶν καταδολιεύσεων τῆς ἀσφαλίσεως, 3) τὸ γεγονός ὅτι ἐν ἐλλείψει σανατοριακῶν κλινῶν, (ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἔχομεν ἐλλείψιν καὶ κατὰ τὸ 1955) ἡ ἐπιβάρυνσις διὰ τὸ I. K. A. θὰ ἀντιστοιχεῖ κυρίως εἰς τὴν χορήγησιν τῶν βασικῶν εἰδῶν διατροφῆς φυματικῶν, ὑπολογιζομένην εἰς 30.000 δρχ. ἡμερησίως, ὅπερ σημαίνει διὰ τὸ maximum 2000 μελῶν οἰκογενείας 21 δισεκ. ἐτησίως καὶ 4) τὴν πτώσιν τῆς νοσηρότητος, τὴν ὁποίαν δικαιούμεθα νὰ προεξοφλήσωμεν μέχρι τοῦ 1954 ἢ 1955.

Ἐκτὸς τούτου δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ 1953—54 κρατικὴ εἰσφορά, ἥτις ἂν μὴ τι ἄλλο θὰ καλύπτῃ τοῦλάχιστον τὰ τυχόν—ὑποδεχόμενον πάντως ἀδέξια—ἐλλείμματα.

Γ' Κλάδος Ἀνεργίας. Διὰ τὸν κλάδον τούτον οὐδεμία πρόβλεψις εἶναι δυνατὴ. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον δύναται νὰ λεχθῆ εἶναι ὅτι τὸ προβλεπόμενον ἀσφάλιστρον, μετὰ τὴν γέαν διακρίσεων τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας, τοῦ χρόνου ἀναμονῆς καὶ τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τῶν παροχῶν, ὁ κλάδος οὗτος θὰ εἶναι αὐτάρκης, ἐφ' ὅσον τὸ ποσοστὸν ἀνεργίας δὲν αὐξηθῇ. Ἐὰν δὲ ὅπως βασίμως ἐλπίζεται αὐξηθῇ ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, λόγω τῶν εὐνοϊκῶν προοπτικῶν ἀνασυγκροτήσεως καὶ ὑποβιβασθῇ τὸ ποσοστὸν ἀνεργῶν, τότε ὁ κλάδος θὰ δημιουργηθῇ καὶ περισσεύματα.

ΣΤ'. Παροχαί του Κλάδου Συντάξεων.

1. Οί ασφαλιστέοι κίνδυνοι ειδικώτερον.

α) Το γήρας.

Ός όρια ηλικίας δια την συνταξιοδότησιν λόγω γήρατος ορίζονται συμφώνως προς τον ισχύοντα Ν. 6298 ή συμπληρωτικώς του 65ου έτους δια τους άρρενας και του 60ου δια τας θήλεις (άρθρ. 28 παρ. 1). Τα άνωτέρω όμως όρια ηλικίας μειούνται κατά πέντε έτη και άνευ μειώσεως τινός τής συντάξεως προκειμένου περιμισθωτών απασχολουμένων εις ιδιαιζόντως επίπονα και ανθυγιεινά επαγγέλματα (άρθρον 28, παρ. 5). Εις το σημείον τούτο έγκείται μία εκ των σοβαρωτέρων καινοτομιών του σχεδίου εις τον κλάδον συντάξεων.

Λαμβανόμενον επίσης υπ' όψιν :

α) "Οτι ή δημογραφική εξέλιξις του πληθυσμού δια την άμέσως προσηγή 15ετίαν, εμφανίζεται πών άλλο ή δυσμενής.

β) "Οτι αι εις εργατικας χείρας ανάγκαι κατά την αυτήν περιόδον προβλέπεται ότι και υπό τας ευμενεστερας συνθήκας απασχολήσεως, θα δύνανται να καλυφθούσιν με άρκετην ευχέρειαν, το νομοσχέδιον (άρθρον 28 παρ. 5) καθιεροί την λύσιν τής προαιρετικής αποχωρήσεως με δικαίωμα συντάξεως από του 60ου ήδη έτους τής ηλικίας δια τους άρρενας και του 55ου δια τας θήλεις. Εν τω αύτῳ όμως περιπτώσει ορίζεται ότι μειούται το ποσόν τής απονεμητέας συντάξεως κατά ώρισμένον ποσοστόν, προς κάλυψιν μέρους τής επί πλέον διαφορής τής προϋποθέσεως εκ τής αιτίας ταύτης, ήτοι εκ τής άγνωρίσεως δικαιώματος εις σύνταξιν πρό τής συμπληρώσεως του 65ου (ή του 60ου) έτους τής ηλικίας, επιβαρύνσεως τής ασφαλίσεως, δοθέντος ότι ο πρόωρος αποχωρών οχι μόνον θα συνταξιοδοτηται επί μείζονα χρόνον, αλλά και θα καταβάλῃ όλυγώτερας εισφοράς από τον αποχωρούντα εις το 65ον (ή 60ον).

Η μειώσις αυτή, βάσει γενομένων προχειρών υπολογισμών θα έδει να ήτο ίση προς τα κατωτέρω καθοριζόμενα ποσοστά :

Δια τον αποχωρούντα εις ηλικίαν 64 έτων εκ 10 ο)ο	
» » » » 63 » » 17,5 ο)ο	
» » » » 62 » » 23,8 ο)ο	
» » » » 61 » » 29,2 ο)ο	
» » » » 60 » » 33,8 ο)ο	

Ότω ο αποχωρών εις το 64ον έτος θα έδει να δικαιούται 0,90 τής συντάξεως, ής θα έδικαιούτο εις το 65ον.

Ο αποχωρών εις το 63ον έτος θα δικαιούται 0,825

Ο αποχωρών εις το 62ον έτος θα δικαιούται 0,762

Ο αποχωρών εις το 61ον έτος θα δικαιούται 0,708

Ο αποχωρών εις το 60ον έτος θα δικαιούται 0,662

Ανάλογοι μειώσεις τής κατά το 60ον έτος απονεμητέας συντάξεως θα έδει να γίνωνται και δια τας θήλεις ήσφαλισμένας, τας αποχωρούσας από του 55ου μέχρι του 60ου έτους τής ηλικίας των.

Δια λόγους όμως απόλυτος το νομοσχέδιον προβλέπει μειώσιν τής πλήρους συντάξεως κατά 1)2 ο)ο δι' έκαστον μήνα ηλικίας πρό του 65ου ή του 60ου. Και εις το σημείον τούτο το νομοσχέδιον καινοτομεί εν σχέσει προς τα ήδη ισχύοντα.

Η εις νεώτερας ασφαλιστικας νομοθεσίας (ώς λ. χ. εις τον νεώτερον Τσεχοσλοβακικόν νόμον) καθιερουμένη λύσις περι άναγνώρισεως δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως εις νεώτεραν ηλικίαν (60ον δια τους άνδρας και 55ον δια τας θήλεις), άνευ μειώσεως τινός του ποσού τής συντάξεως, οσάκις ο ήσφαλισμένος επαγγελματοπίησεν μίαν μακράν κατά το μάλλον ή ήττον σταδιοδρομίαν εν ασφαλίσει (λ.χ. μετά 35ετίαν ή 30ετίαν) δεν εκρίθη σκόπιμον όπως υιοθετηθῃ από τούδε υπό του νομοσχεδίου δια λόγους μείζονος ασφαλείας των οικονομικών καιτοι ή όρθότης τής λύσεως ταύτης δεν θα ήτο ευχερές να υιοθετηθῃ.

Μία άλλη καινοτομία εις τον τομέα τής συνταξιοδοτήσεως λόγω γήρατος, έγκείται εις την άπάλειψιν τής διατάξεως τής ισχύουσής νομοθεσίας (άρθρ. 34 Ν. 6298) καθ' ήν δια τής άπνομην συντάξεως γήρατος δεν άρκει ή συμπλήρωσις των άνωτέρω όρίων ηλικίας και του κεκανονισμένου άριθμού

ημερών εργασίας εν ασφαλίσει, αλλά δεόν επιπροσθέτως όπως ο ήσφαλισμένος μη κερδίῃ ἐξ οιασδήποτε εργασίας πλέον του 1)2 εκείνου, όπερ κερδίει εν τῇ αυτῇ περιφερεία και επαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς και πνευματικῶς ύγιης άνδρωπος. Συμφώνως προς τας διατάξεις του νομοσχεδίου ή συνταξις γήρατος θα άπονεμαται συντρεχούσων των λοιπων προϋποθέσεων, αδιαφόρως του τι κερδίει ο ήσφαλισμένος. Η καταβολή όμως ταύτης θα άναττέλλεται εαν και ερ' όσον ο συνταξιούχος άσκη-αυτοτελές επαγγελμα ή παρέχη εξηρητημένην εργασιαν, ἐξ ής άποκερδαινει ποσόν άνωτερον του 25πλάσιου του ήμισέος ημερομισθίου τής ασφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τής οποίας άπενεμήθη ή σύνταξις, ήτοι του ήμισέος των τεκμαρτων άποδοχών του.

β) Η αναπηρία.

Ός προς την έννοιαν τής αναπηρίας, το νομοσχέδιον, βάσει των δεδωμένων τής εν Έλλάδι πρακτικῆς εφαρμογῆς των διαφόρων μεθόδων προσδιορισμού τής αναπηρίας (σύστημα απόλυτου αναπηρίας= γενική άνικανότης προς πᾶσαν εργασία, σύστημα επαγγελματικῆς αναπηρίας= άνικανότης προς συνέχισιν του επαγγέλματος του παθόντος και σύστημα σχετικῆς αναπηρίας, που εφαρμόζεται κατά τον ισχύοντα νόμον περι κοινωνικῶν ασφαλίσεων) προετίμησε το έπιτυχῶς εφαρμοσθέν εν τῇ πράξει σύστημα του Ν. 6298.

Η πρόκρισις του συστήματος τής σχετικῆς αναπηρίας εναντι του συστήματος τής επαγγελματικῆς αναπηρίας, εβασίσθη επί του γεγονότος ότι δεν είναι σκόπιμον να άνικητοποιούνται παραγωγικαι εργατικαι δυνάμεις, όταν δύνανται να απασχοληθούσιν εις ἑτερα επαγγέλματα, συγγενῆ προς το επαγγελμα του παθόντος και εναντι του συστήματος τής γενικῆς άνικανότητος προς πᾶσαν εργασία, διότι δεν είναι λογικόν να αξιολογῆται πλήρη άνατροπή των συνθηκῶν εργασίας των συνθηθειών και τής κοινωνικῆς θέσεως του αναπηρού δια τής απαιτήσεως όπως απασχοληθῇ εις επαγγελμα βασικῶς διάφορον του συνήθους τοιούτου.

Κατ' εφαρμόγην των άνωτέρω άρχων δια την άπνομην συντάξεως λόγω αναπηρίας δεόν όπως ο ήσφαλισμένος κατέστη άνικανός να κερδίῃ λόγω παθήσεως ή βλάβης ή εξασθενήσεως σωματικῆς ή πνευματικῆς, δι' εργασίας άνταποκρινομένης εις τας δυνάμεις του, τας δεξιότητας, την μόρφωσιν και την συνήθη αυτου επαγγελματικῆν δραστηριότητα, την μόρφωσιν και την συνήθη αυτου επαγγελματικῆν δραστηριότητα, πλέον του τρίτου εκείνου, όπερ συνήθως κερδίει εν τῇ αυτῇ περιφερεία και επαγγελματικῇ κατηγορίᾳ, ύγιης άνδρωπος τής αυτῆς μορφώσεως.

Η κλασσική όμως αυτη αντίληψις περι σχετικῆς αναπηρίας, την οποίαν είχαν άποδεχθῇ το πρώτον η Γερμανική ασφάλισις και την οποίαν ήκολούθησαν αι πλείσται των νομοθεσιών του μεσοπολέμου, εμφανίζει σημερον τάσεις τινάς άπαμείλυνσεως. Ότω λ. χ. κατά τον τελευταίον Τσεχοσλοβακικόν νόμον το ποσοστόν άνικανότητος μειούται από 66.1)3ο)ο εις 50ο)ο.

Εκτιμώντες δεόντως τας τάσεις ταύτας, υιοθετήσαμεν την εν τῷ δευτέρῳ εδαφίῳ του άρθρου 28 παρ. 2 καθιερουμένην λύσιν περι έπίδοματος αναπροσαρμογῆς. Το έπίδομα τούτο θα παρέχεται επί δύο έτη κατ' άνωτατον όριον εις τούς ήσφαλισμένους, οι όποιοι δεν δικαιούνται συντάξεως, διότι η αναπηρία των δεν εξικνεϊται πέραν των 2)3 πλὴν όμως είναι άνωτερα του 1)3. Η παροχή του έπίδοματος τούτου θα επιτρέψη εις τούς καθισταμένους μερικῶς αναπηρούς να αντιμετώπισουν την πρώτην μεταβατικῆν περίοδον τής αναπηρίας των και να προσαρμοσθούσιν προς το επαγγέλμα των ή να προσανατολισθούσιν προς ἑτερον τοιούτον. Δια την σκοπόν τούτον διευκόλυνσιν των προσπαθειών των προβλέπεται ότι το έπίδομα θα καταβάλλεται αδιαφόρως άσκήσεως οιασδήποτε εργασίας και άποκερδαινομένου εισοδήματος.

Τονίζεται όμως ιδιαιτέρως το γεγονός ότι οι έπίδοματούχοι λόγω αναπροσαρμογῆς θα ύποκεινται επί ποιηή στερήσεως του έπίδοματός των, όπως άποδώνται την προτεινομένην αυτους υπό του Ι.Κ.Α. επαγγελματικῆν αναπροσαρμογήν, δοθέντος ότι η βασική προϋπόθεσις δια την έπιτυχή εφαρμογήν

του συστήματος της σχετικής αναπηρίας και των περι αναπροσαρμογής διατάξεων του σχεδίου είναι η ὀργάνωσις Σχολῶν καὶ Συνεργείων επαγγελματικῆς ἐπακιδεύσεως καὶ επαγγελματικῆς προσανατολισμοῦ τῶν ἀναπήρων. Εἰς τὴν προϋπόθεσιν ταύτην ἀποδίδεται ὅλως ἰδιαιτέρα σημασία ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ καθιέρωσις τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ ἄλλοτε ἢ ἓνα τροποποιημένον θεσμὸν καλύψεως τοῦ κινδύνου μακρᾶς ἀσθενείας (LONGUE MALADIE) καὶ μὲ ἐπιτυχίαν ἐφαρμόζεται μεταπολεμικῶς ἐν Γαλλίᾳ, θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς οὐσιαστικώτερας καὶ ἀξίας ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου. Διὰ ταύτης ἐλπίζεται ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ διευκόλυνσις τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ παραγωγικῇ διαδικασίᾳ ἰκανοῦ ἀριθμοῦ ὡς τῶν ἐκ φυματώσεως προσβαλλομένων ἠσφαλισμένων, οἱ ὅποιοι ὡς γνωστὸν καὶ ὅταν ἴδωνται κλινικῶς ἔχουν ἀνάγκην ὀρισμένου χρονικοῦ περιθωρίου διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς ἐργασίαν. Εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἰδρύματος ἐναπόκειται νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν νέον τοῦτον θεσμὸν, ἰδρύουσα τὰ ἀνωτέρω μνημονευόμενα κέντρα.

γ) Ὁ θάνατος. Ἡ περίπτωσις τοῦ θανάτου, ὡς ἀσφαλιστικὸν κινδύνον παρέχοντος δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀποδιώσαντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, δὲν ἐμφανίζει δυσχερείας.

Πρὸς τὸν θάνατον ἐξομοιοῦται πρῶτον ἡ περίπτωσις ἀφαιρέσεως καὶ δευτέρου ἡ καταδίκη τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου εἰς ποινὴν στέρησεως τῆς ἐλευθερίας του ἢ εἰς ἐκπτώσιν ἢ στέρησιν ἐκ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, διότι εἰς ἀμφοτέρωσιν τὰς περιπτώσεις, αἱ συνέπειαι εἶναι αἱ αὐταὶ διὰ τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου (στέρησις τοῦ εισοδήματος τοῦ οἰκογενειάρχου).

δ) Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια. Ἡ ὑπερδωδεκαετής πείρα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ὑπὸ τούτου καθιερωθεῖσα καθ' ἑλληνικὴν καινοτομίαν, ἀρχὴ τῆς καλυψέως τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων ὑπὸ τῶν βασικῶν κλάδων ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀναπηρίας - γήρατος - θανάτου, ἀναλόγως τῶν προκαλουμένων ἐκ τούτων συνεπειῶν (ἀσθένεια ἢ ἀναπηρία καὶ θάνατος) ὑπῆρξε λίαν ἐπιτυχής. Τούτου δοθέντος δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως τὸ νομοσχέδιον ἀποστῇ τῆς ἐν λόγῳ ρυθμίσεως. Ἄλλωστε τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα καὶ αἱ ἐπαγγελματικαὶ ἀσθένειαι δὲν συνιστοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσφαλιστικὸν κινδύνον, ἀλλὰ τὴν αἰτίαν τούτων, ἥτοι αἰτίαν νόσων, ἀναπηριῶν καὶ θανάτων, εἶναι δὲ οὐσικὸν νὰ καλύπτονται ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων των ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου (βλ. πλεονα ἀνωτέρω VI A').

ε) Τὸ πολεμικὸν ἀτύχημα. Λογικῶς, αἱ ἐκ πολεμικῶν ἀτυχημάτων προκαλούμεναι ἀναπηρία καὶ θάνατος, δὲν θὰ εἶδον νὰ καλύπτονται ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, δοθέντος ὅτι ἡ ἐπανορθωσίς των ἀποτελεῖ πρωταρχικὸν καθήκον τῆς Πολιτείας.

Λαμβανομένης οὖν ἡττον ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνεπαρκείας τῶν εἰς τὰ θύματα πολεμικῶν ἀτυχημάτων χορηγουμένων δημοσίων συντάξεων καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι πρόκειται περὶ προσώπων, δι' ἃ ἐπιβάλλεται ἡ ἐξάντλησις κάθε δυνατῆς μερίμνης, τὸ νομοσχέδιον υἱοθετεῖ τὴν λύσιν τῆς συνεχίσεως τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων τῶν ὑπὸ τοῦ I.K.A. σήμερον συνταξιοδοτούμενων θυμάτων πολεμικῶν ἀτυχημάτων (ἄρθρ. 29 παρ. 8). Τὰ ἐκ τῆς καλύψεως ἄλλωστε τῶν κινδύνων τούτων βάρη τῆς ἀσφαλίσεως εἶναι σχετικῶς ἀσήμαντα.

2. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεων. Ὡς πρὸς τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν συντάξεων τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἀπὸ τὰς ἀκολουθοῦσας δύο βασικὰς ἀρχάς:

α) ἐνότῃς χρονικῶν προϋποθέσεων δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις ἀπονομῆς συντάξεων (ἀναπηρία - γήρας - θάνατος) καὶ β) καθιέρωσις ὅσον τὸ δυνατόν εὐνοϊκωτέρων προϋποθέσεων, ἵνα πάντες οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ στερούμενοι ὅπωςδῆποτε τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας εισοδήματός των λόγω ἐπαληθεύσεως κινδύνου τινος δικαιούται συντάξεως.

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὅμως τῆς τελευταίας ταύτης ἀρχῆς, ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἀπ' ἐνὸς μὲν τὸ Ἰδρυμα ἔναντι τυχῶν καταρῆσεων καὶ καταδολιεύσεων καὶ ἀπ' ἐτέρου ὑπάρξῃ ἡ ἐγγύησις ὅτι ὁ αἰτούμενος τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἶναι πράγματι μισθωτὸς κατ' ἐπάγγελμα, ἐφ' ὅσον ἡ ἀσφάλισις κατ' ἀρχὴν περιορίζεται εἰς τοὺς μισθωτοὺς. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ καθολικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, τότε δὲν θὰ ἦτο ἀναγκαῖα ἡ θέσπισις οἰαδήποτε χρονικῶν προϋποθέσεων, διότι λογικῶς στερεῖται σημασίας ἂν ἡ ἀναπηρία ἢ ὁ θάνατος πραγματοποιεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ εἰς προκχωρημένον στάδιον αὐτῆς.

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις (ἄρθρον 28) τοῦ νομοσχεδίου, διατυπῶνται μὲ γνώμονα τὰς ἀνωτέρω δύο βασικὰς ἀρχάς. Διατηρεῖται ἐπίσης ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνευ χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως προκαίμενου περὶ ἀναπηριῶν ἢ θανάτων ὀσειλομένων εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὰς ἀσθενείας, δοθέντος ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταρῆσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι. Ὡσαύτως ὀρίζεται ὅτι ἐὰν οἱ κίνδυνοι οὗτοι ὀφείλονται εἰς ἐκτὸς ἐργασίας ἀτύχημα ἀρκεῖ ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ἡμίσεος μόνον ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, ἐκείνων αἰτίας ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν γένεσιν τῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τὰς παροχὰς εἰς τὰς συνήθεις περιπτώσεις, δοθέντος ὅτι καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταρῆσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι, δὲν εἶναι ἕμως ὀρθὸν νὰ ἐξομοιωθῶν τὰ ἀτυχήματα ταῦτα πλήρως πρὸς τὰ ἀτυχήματα ἐργασίας.

Ἀυστηροποιοῦνται τέλος αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ I.K.A., τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνταξιοδοτήσεως λαμβανόντων ἐτέρωθεν σύνταξιν, διὰ νὰ ἐκλείψουν αἱ σήμερον σημειούμεναι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καταδολιεύσεις τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῆς πραγματοποιήσεως ὑπὸ ταύτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ I.K.A. τοῦ ἀπαιτουμένου μικροῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, οὐχὶ σπανίως εἰκονικῶς, ἐπὶ τῷ τέλει ἀπολήψεως καὶ δευτέρας συντάξεως παρὰ τοῦ Ἰδρύματος.

3. Πρὸς τὴν συντάξεως.

1. Ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων, ὡς βάσις ἐτέθη ὅτι τὸ σύστημα ὑπολογισμοῦ των, εἶδε νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν τριῶν βασικῶν ἀρχῶν:

α) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης τῶν καλύτερων πρὸς τοὺς ὀλιγωτέρων ἀμειβομένων ἠσφαλισμένων. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐξασφαλισθῆ διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἑνὸς παχίου ποσοῦ συντάξεως, (80 ο) τοῦ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Ἰης κλάσεως). Ἴσου δι' ἅπαντας τοὺς ἠσφαλισμένους, ἀνεξαρτήτως ἀποδοχῶν καὶ καταβληθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εισφορῶν ὑπὸ ἐκάστου ἠσφαλισμένου. Διὰ τῆς ρυθμίσεως ταύτης οἱ καλύτερον ἀμειβομένοι ἠσφαλισμένοι συνεισφέρουν μέρος τῶν ὑπὸ τούτων καὶ διὰ λογαριασμοῦν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου των καταβαλλομένων εισφορῶν πρὸς ὄφελος τῶν με χαμηλὸν ἡμερομισθίου ἀμειβομένων, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συντάξεως τῶν τελευταίων εἰς σημείον ἐπιτρέπον, τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς κατωτάτου ὀρίου συντηρητέως (προνοιακὴ ἀρχὴ). Διότι ἡ κοινὴ ἀσφάλισις δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐξασφάλισιν συντάξεων ἀπολύτως ἀναλόγων πρὸς τὸν μισθόν, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς ἱκανοποιητικοῦ EXISTENZ MINIMUM. Οἱ ἐπιθυμούντες νὰ ἐξασφαλίσουν μείζον εἰσόδημα ἐν περιπτώσει ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου δύνανται νὰ προσφεύγουν εἰς ἰδιωτικὴν ἀσφάλισιν τοσούτω μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ τῆς ἐκείνου εἰσόδημά των τοῖς παρέχει τὴν εὐχέρειαν νὰ τὸ πρᾶξουν.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλίσεως. Διὰ τοῦ στοιχείου τούτου τονώνεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν διατηρήσιν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἐξασφαλιζέται ἡ κατὰ λογικὸν μέρος ἐξάρτησις τοῦ ὕψους τῆς συντάξεως ἐκ τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εισφορῶν (ἀσφαλιστικὴ ἀρχὴ).

γ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων. Διὰ τοῦ

ήθειου τούτου εξασφαλίζεται συγχρόνως ή κατά λογικόν
ως εξάρτησις τού ύψους τής συντάξεως εκ τών καταβλη-
των εις τήν ασφαλίαν εισφορών (ασφαλιστική άρχή) και
ές τó βιωτικόν επίπεδον του ήσφαλισμένου κατά τόν χρόνον
καταξιοδοτήσεώς του, έφ' όσον βεβαίως τούτο δέν εγγίζει
όρια τής πολυτελείας.

Σημειωτέον ότι πλήρης εφαρμογή τής άνωτέρω άρχής δά
τήται, όπως ή εκ τού λόγου τούτου προσχέησις τής συντά-
ξεως όρίζεται ανάλογος πρós τás δι' εκάστην ήμέραν εργα-
σάς καταβαλλόμενας εισφοράς. Έπειδή όμως τούτο υπερπά-
σεται ικανάς τεχνικάς δυσχερείας, προεκρίθη ή άρχή, ό-
ως ό ύπολογισμός τών εν λόγω προσαυξήσεων γίνεται βάσει
ού τεκμαρτού ήμερομισθίου τής κλάσεως τού ήσφαλισμένου
κατά τήν τελευταίαν διετίαν πρós τής επαληθεύσεως τού κιν-
ύνου (συντάξιμοι άποδοχαι) γεγονόςδς όπερ ύποβαίνει εις έ-
ρελος τών ήσφαλισμένων διτί αι άποδοχαι των κατά τά τε-
λευταία έτη τής σταδιοδρομίας των είναι και αι μεγαλύτεραι.

δ) Έπί τής άρχής τής προσαυξήσεως των συντάξεων ανα-
λόγως πρós τά οικογενειακά έάρη τού συνταξιούχου (κοινο-
νική άποψις και προνοιακή άρχή).

2. Με βάση τás άνωτέρω άρχάς προτείνεται τó ακόλουθον
σύστημα ύπολογισμού τών συντάξεων λόγω γήρατος και ανα-
πηρίας.

Η σύνταξις δά αποτελείται :

Ποσά συντάξεων λόγω άναπηρίας (ούχι έξ εργατικού άτυχήματος) και γήρατος.

Ποσόν ήμερομισθίου και μινιαίου μισθού	Αριθμός πρην- ματοποιήθέντων ήμερομισθίων εν ασφαλίσει	Ποσόν συντά- ξεων (άνω οικo- γενειακών βαρών)	Ποσόν συντά- ξεως τοίς 0/10 επί τού μισθού	Ποσόν συντά- ξεων μετά οικo- γενειακού έπιδό- ματος συζύγου	Ποσόν συντά- ξεων τοίς 0/10 επί τού μισθού	Ποσόν συντά- ξεων μετά οικo- γενειακού έπιδό- ματος συζύγου και τριών τέκνων	Ποσόν συντά- ξεων τοίς 0/10 επί τού μισθού
Ήμερομισθιον : 20.000	1) 3.000	261.000	52,20 0/10	391.500	78,30 0/10	508.950	101,79 0/10
ή μηνιαίος μισθός 500.000	2) 6.000	301.500	60,30 0/10	452.250	90,45 0/10	587.925	117,58 0/10
	3) 9.000	328.500	65,70 0/10	492.750	98,55 0/10	640.575	128,12 0/10
Ήμερομισθιον : 50.000	1) 3.000	348.000	27,84 0/10	522.000	47,76 0/10	678.600	54,29 0/10
ή Μηνιαίος μισθός 1.250.000	2) 6.000	402.000	32,16 0/10	603.000	48,24 0/10	783.900	62,71 0/10
	3) 9.000	438.000	35,04 0/10	657.000	52,56 0/10	854.100	68,33 0/10
Ήμερομισθιον : 100.000	1) 3.000	493.000	19,72 0/10	739.500	29,58 0/10	961.350	38,45 0/10
ή Μηνιαίος μισθός 2.500.000	2) 6.000	569.500	22,78 0/10	854.250	34,17 0/10	1.110.525	44,42 0/10
	3) 9.000	620.500	24,82 0/10	930.750	37,23 0/10	1.209.975	48,40 0/10

Είς έκαστον παράδειγμα έμφαίνεται κεχωρισμένως ή σύν-
ταξις και ή έκαστοστιά αναλογία ταύτης επί τού μισθού τού
ήσφαλισμένου, α) όταν ό ήσφαλισμένος είναι μόνος, β) όταν
έχη σύζυγον και γ) όταν έχη τρία τέκνα εις τás περιπτώσεις
καθ' ός ό ήσφαλισμένος είχε α) 3000 ήμέρας εργασίας εν
ασφαλίσει, ββ) 6000 και γγ) 9000.

Ός προκύπτει εκ τών άνωτέρω παραδειγμάτων, όσον πε-
ρισσότερον χαμηλά είναι αι άποδοχαι τού ήσφαλισμένου τόσο
ύψηλοτέρα είναι ή σύνταξις του εν σχέσει με τόν μισθόν. Ού-
τω εις τήν περίπτωσιν τού ήσφαλισμένου με 3.000 ήμέρας
έργασίας και μηνιαίον μισθόν 500.000 δραχμ. ή σύνταξις
άνέρχεται μετά συζύγου και τριών τέκνων εις 1010/10, εις
εις τήν περίπτωσιν ήσφαλισμένου έχοντος ώσούτως 3.000 ή-
μερομισθια εν ασφαλίσει και μισθόν 1.250.000 δραχμ. ή έκασ-
τοστιά αναλογία πίπτει εις 540/10 και εις τήν τρίτην πε-
ρίπτωσιν (3.000 ήμεραι έργασίας και 2.500.000 δραχμ.
μισθόν) εις 380/10. Δεδομένου όμως ότι εν ούδεμιά περιπτώ-
σει ή σύνταξις δύναται να υπερβαίνει τόν μισθόν, αυτη όταν
υπερβαίνει τούτον δά μειούται εις ποσόν ίσον πρós τόν μι-
σθόν.

Είς τás περιπτώσεις άπολύτου άναπηρίας (άπαιτούσης
τήν συνεχή συμπαράστασιν τρίτου προσώπου) προβλέπεται ότι
κι άνωτέρω συντάξεις δά προσαυξάνονται κατά 500/10. Ο-
μοίως δια τήν περίπτωσιν άναπηρίας όφειλομένης εις έργα-

α) Έκ παγίου δι' άπαντας τούς ήσφαλισμένους ποσού, ίσου
πρós τά 80 0/10 τού έκάστοτε τεκμαρτού ήμερομισθίου τής
κατωτάτης ασφαλιστικής κλάσεως και

β) Έκ τών κάτωθι προσαυξήσεων.

αα) εκ 10 0/10 τής διαφοράς μεταξύ τού τεκμαρτού ήμερο-
μισθίου τής 1ης κλάσεως και τής κλάσεως εις ήν ανήκει ό
ήσφαλισμένος και

ββ) εκ 4 0/10 τού ως άνω παγίου ποσού μετά τής κατά τά
άνωτέρω προσαυξήσεως ανά 500 ήμερομισθια μετά τά πρώτα
1000 μέχρι 2999 τεισάτα, εκ 3 0/10 ανά 500 ήμερομισθια
πέραν τών 3000 και μέχρι 5999 και εκ 2 0/10 ανά 500 ήμε-
ρομισθια πέραν τών 6000.

γγ) Έκ προσαυξήσεων λόγω οικογενειακών βαρών ίσων
πρós 500/10 τού συνολικώ ποσού τής συντάξεως (πάγιον πο-
σόν και προσαυξήσεις) δια τήν σύζυγον και έτέρων προσαυ-
ξήσεων ίσων πρós 20 0/10 δια τó πρώτον τέκνον, 150/10 δια
τό δεύτερον και 100/10 δια τó τρίτον.

Είς τόν κατωτέρω πίνακα, παρατίθενται τρία παραδείγμα-
τα συντάξεων. Τό πρώτον με τεκμαρτόν ήμερομισθιον 20.000
ή μηνιαίον μισθόν 500.000, τό δεύτερον με τεκμαρτόν ήμερο-
μισθιον 50.000 ή μηνιαίον μισθόν 1.250.000 και τό τρίτον
με τεκμαρτόν ήμερομισθιον 100.000 ή μηνιαίον μισθόν 2.
500.000.

τικόν άτύχημα και επαγγελματικήν άσθένειαν προβλέπεται
ότι τό ποσόν τής συντάξεως δέν δά δύναται να είναι κατώ-
τερον τών 60 0/10 τών τεκμαρτών άποδοχών τού παθόντος,
άντι τού 40 0/10 πού προέδλεπε ό ισχύων νόμος.

Τό ποσόν τής εν περιπτώσει θανάτου ήσφαλισμένου ή συν-
ταξιούχου άπονεμητέας συντάξεως εις τά μέλη οικογενείας
του θανόντος όρίζεται ως και κατά τόν ισχύοντα νόμον εις πο-
σοστόν τής συντάξεως, ήν έλάμβανεν ή εις ήν δά έδικαιούτο
ό θανών, άν κατά τήν ήμέραν τού θανάτου του καθίστατο ά-
νάπηρος κατά τά ειδικώτερον εν τοίς έπομένοις όριζόμενα.

Τό ποσοστόν όμως τής συντάξεως τούτων αυξάνεται ού-
σιωδώς εν σχέσει με τά ήδη ισχύοντα ήτοι δια τήν χήραν εις
80 0/10 τής άνωτέρω συντάξεως, δια τά άμφοτεροπλεύρωδς όρ-
φανά τέκνα εις 600/10 και δια τήν χήρα μητέρα εις 400/10.

Έάν δικαιούχον μέλος οικογενείας διατελή εις κατάστασιν
άπολύτου άναπηρίας, χρήζει δέ ως εκ τούτου διαρκούς συμπα-
ραστάσεως και βοήθειας τρίτου προσώπου, ή σύνταξις του
προσαυξάνεται κατά 500/10 (έπίδομα άπολύτου άναπηρίας).

Λαμβανομένου τέλος ύπ' όψιν ότι κατά τά άλλαχού έκτι-
θέμενα, ή οικονομική όργάνωσις τής ασφαλίσεως άναπηρίας
— γήρατος — θανάτου, δά βασισθή επί τού διανομητικού
συστήματος και ότι αι εισφοραι δά αποτελοούν ποσοστόν τών
έκάστοτε άποδοχών τών εργαζομένων, ως εκ τού όποιου τά
εσοδα τής ασφαλίσεως δά αυξάνονται κατ' αναλογίαν τών

ἐκαστοτε ἀξήσεων τῶν μισθῶν, προβλέπεται ὅτι τὰ ποσὰ τῶν ἀπονεμεμένων συντάξεων θὰ ἀναπροσαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς ἐκαστοτε γινόμενας ἀξήσεις τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ.

Ζ'. Αἱ παροχαὶ τοῦ κλάδου ἀσθενείας.

1. Ἐκτασις παροχῶν εἰς εἶδος. Ἡ κυριώτερον κληρονομία τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας εἶναι ἡ ἐπέκτασις πασῶν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἄνευ οἰκογενεῶν ἐξαιρέσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τῶν ἡσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων.

Σήμερον, ὡς γνωστὸν, βασικαὶ τινες κατηγορίαι παροχῶν δὲν χορηγοῦνται εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ παροχαὶ αὗται (σανατοριακῆ, πρόσθετος, νοσοκομειακῆ περιθάλψις κ.λ.π.) εἶναι καὶ αἱ θαυμαστότεροι, ὡς ἐκ τοῦ ὅπου οὗτος ὁ ἡσφαλισμένος καὶ κατὰ μείζονα λόγον ὁ συνταξιούχος εὐρίσκονται κατὰ κλίονα εἰς ἀδυναμίαν πραγματοποίησεως τῶν ἐξ ἰδίων, ἄνευ πλήρους ἀνατροπῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ του προϋπολογισμοῦ. Ἄνευ τοῦ μέτρου τούτου ἡ ἀσφάλις θὰ ἀπέγει οὐσιωδῶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς πᾶς στηριζομένης ἐπ' αὐτῆς προσδοκίας καὶ εἰς τοὺς ἐπιδοκωμένους ὑπὸ ταύτης βασικὸς σκοπός.

Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῶν παροχῶν καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας θὰ πραγματοποιηθῆ εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει τῶν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου προβλεπομένων Κανονισμῶν. Διὰ τὸ ἀποφευχθῆ δὲ ἐνδεχομένη παρέκλισις, τὸ νομοσχέδιον ὑρῖζει ὅτι τὸ ΙΚΑ, ὑποχρεοῦνται νὰ ὀγκληρώσῃ τὴν ἱατρικὴν περίθαλψιν μέχρι 31.12.52 τὸ θραδύτερον.

Κατ' ἐξαιρέσιν, διὰ λόγους συνέσεως, προβλέπεται ὅτι ἡ ἐπέκτασις τῆς санаτοριακῆς (οὐχὶ δὲ καὶ τῆς νοσοκομειακῆς) περιθάλψεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας δὲν θὰ δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ πρὸ τῆς 1.1.54, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δυνάμενον νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσίμιαν ταύτην μέχρι 31.12.54.

Ἐτέρα οὐσιώδης διάταξις τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρον 31 παρ. 5) εἶναι ἡ προβλεπούσα περὶ κατ' οἶκον νοσηλείας τῶν φυματικῶν ἀσθενῶν (ἀμείνων ἡσφαλισμένων καὶ μελῶν οἰκογενείας) τῶν δεομένων санаτοριακῆς περιθάλψεως καὶ μὴ δυνάμενων νὰ τύχῃσι τοιαύτης, ἐλλείψει διαθεσίμων санаτοριακῶν κλινῶν. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει νὰ ἐξασφάλισι εἰς τοὺς φυματικούς κάθε δυνατὴν προστασίαν, ἐν ᾗ εἶσι τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ χώρᾳ санаτορίων. Διαρκούσης τῆς τοιαύτης κατ' οἶκον νοσηλείας τοῦ καὶ ἐπὶ ἐξ μῆνας μετ' αὐτῆν, ἡ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ санаτορίου ὁ ἀσθενὴς θὰ διακινῆται ἐπίσης ἐπὶ πλεον τοῦ τυχόν καταβαλλομένου εἰς τοῦτον ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ τῶν βασικῶν εἰδῶν τοῦ καθημερινοῦ διαίτολογίου τῶν φυματικῶν, τοῦ προβλεπομένου διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς санаτόρια τοῦ ΙΚΑ, ἢ συμβεβλημένα μετ' αὐτοῦ τοιαῦτα ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν εἰς χρῆμα.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τὸ Ἴδρυμα ἀναλαμβάνει πλεον εἰς ἄλλην τῆς τὴν ἔκτασιν τὴν περίθαλψιν τῶν φυματικῶν ἡσφαλισμένων μελῶν οἰκογενείας τῶν.

Ἀξία ἰδιαίτερας ἐξάρσεως εἶναι καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις θὰ παρέχεται ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ἄνευ χρονικοῦ τινος περιορισμοῦ, ὡς καὶ ἡ δυνατότης παροχῆς περιθάλψεως τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν πασχόντων ἐξ ἀνιάτων νοσημάτων εἰς ἀσπλιν, ἐν ᾧ ὡς γνωστὸν οὗτοι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῶν εἰς ταῦτα (ἄρθρον 31 παράγραφος 3 καὶ 4).

Ὁμοίως ὑποσημειοῦμεν τὴν διάταξιν (ἄρθρον 31 παρ. 7) καθ' ἣν τὸ Ἴδρυμα ἐν περιπτώσει τοκετοῦ ἡσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου θὰ ὑποχρεοῦται ὅπως κατὰ πρῶτον λόγον παρέχῃ αὐτοσίαν περίθαλψιν (κατ' οἶκον, ἐν μαιευτηρίῳ κ.λ.π.) καὶ μόνον ἐν ἀδυναμία παροχῆς τοιαύτης θὰ χορηγῆται χρηματικὸν βοήθημα ἀντικαταστάσεως. Μέχρι σήμερον ὡς γνωστὸν τοιαύτη περίθαλψις δὲν παρέχεται ὑπὸ καὶ ΙΚΑ. Ἀντιπαύτης ἐχορηγεῖτο χρηματικὸν βοήθημα τοκετοῦ.

2. Σύστημα παροχῆς τῆς περιθάλψεως : Τὸ σχέδιον νόμου δὲν δεσμεύει τὴν διοίκησιν τοῦ ΙΚΑ, ὡς ὁ ἰσχύον νόμος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀκολουθητέον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως (σύστημα παροχῆς τῆς περιθάλψεως παρ' ἱατρῶν—ὑπαλλήλων τοῦ ΙΚΑ, ἢ ἐλευθέρως ἐκλογῆς τοῦ ἱατροῦ, δεχομένου ἐν τῷ ἰδιωτικῷ του ἱατρειῷ ἢ ὀργανωμένης ἐλευθέρως ἐκλογῆς, κατὰ τὰ σήμερον κρατοῦντα κλπ.). Τοῦτου θεθέντος τὸ Ἴδρυμα θὰ δύναται νὰ δοκιμάσῃ νέα συστήματα, ὡς ἐνδεχομένως ἐν σύστημα κεντρότας) καὶ οἰκογενειακοῦ ἱατροῦ, ἐξασφαλίζοντος εὐρύτατον πεδίον ἐπιλογῆς τοῦ ἱατροῦ παρὰ τοῦ ἡσφαλισμένου, κατὰ τὰ ἐπιτυχῶς ἐν Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ υἱώθηθέντα. Εἰς τὴν διοίκησιν τούτου ἐναπόκειται νὰ τὴν συνεργασίαν τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐιδικῶν, νὰ πειραματισθῇ πρὸς νέους προανατολισμούς ὀργανώσεως τῆς περιθάλψεως.

Ἐνταῦθα δὲν κρίνομεν ἄσχετον νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις, καθ' ἣν ἔκτασιν αὕτη ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα, περὶ ἀνεπαρκείας τῆς κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀσφαλίσεως τοῦ ΙΚΑ, δὲν ἀποτελεῖ συνέπειαν ἀτελειῶν τῆς διεπούσης αὐτὸ νομοθεσίας, ἀλλὰ τοῦ ἀνεπαρκῆ κατὰ κύριον λόγον ὑγειονομικοῦ τοῦ ἐξοπλισμοῦ, τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὅπου κερημπόδιζε ἢ εἰς τὰ πρῶτα βρεφικά του βήματα ἐκπαραγείσα παγκόσμιος φύελλα καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι κατοχικαὶ καὶ μετακατελευθερωτικαὶ ὑποτιμήσεις τῆς δραχμῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ πρόσθετα βάρη, τὰ ὅποια ἠναγκάσθη νὰ ἐπωμισθῆ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίοδον ὁ κλάδος ἀσθενείας (διαδοχικαὶ παρατάσεις τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν φυματικῶν, μείωσις τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου καταβλητέων εισφορῶν διὰ τοὺς ὑπὸ τούτου ἀπαχλοομένους ἡσφαλισμένους μισθοῦτος, ἀνάληψις τῆς περιθάλψεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἄνευ καταβολῆς εισφορῶν κλπ.).

Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ ἀλλαγῶν ἐσημειώθη, τὸ κέντρον τοῦ βάρους εἰς τὴν πολιτικὴν τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὄργανισμοῦ, ρίπτεται εἰς τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα καὶ ἐξοπλισμὸν του.

Ὅταν τοῦτο πραγματοποιηθῆ θὰ ἔχει λυθῆ κατὰ τὸ μεγαλύτερον αὐτοῦ μέρος, τὸ πρόβλημα τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, τὸ ὅποιον σημειωτέον ἐμφανίζει ὄλως ἰδιαίτερον σημασίαν εἰς τὴν χώραν μας, ἐμ τὴν ὑψηλὴν δημοσιότητα εἰς τὴν βρεφικὴν καὶ νεαρὰν ηλικίαν, τὴν χαμηλὴν μέσθην διάρκειαν ζωῆς καὶ τὴν ἠυξημένην νοσηρότητα.

Ἐπίσης εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἰδρύματος ἐναπόκειται καὶ εἰς τὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδοθησομένου Κανονισμοῦ, νὰ ἀξιοποιηθῶν αἱ περὶ προληπτικῆς δράσεως διάταξεις τοῦ νομοσχεδίου.

Εἰς τὸν τομέα τούτον, εἶναι γνωστὸν, ὅτι μολοντί γενικῶς ἀναγνωρίζεται σήμερον ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἡ προληπτικὴ ὑγιεινὴ ὑποκαθιστᾷ βαθμηδὸν τὴν θεραπευτικὴν ἱατρικὴν, οὐδὲν τὸ ἄξιον λόγου ἔχει μέχρι τοῦδε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ΙΚΑ.

Εἰς τὸν τομέα τούτον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλις δέον νὰ συνεργασθῆ στενῶς μετὰ τῶν οἰκείων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν λοιπῶν διεθνῶν, ἐθνικῶν καὶ ἰδιωτικῶν Ὄργανισμῶν καὶ Ἰδρυμάτων, διὰ τὴν κατάστρωσιν κοινοῦ προγράμματος προληπτικῆς δράσεως, ἰδίᾳ δὲ τῆς σειρᾶς προτεραιότητος εἰς τὰ ληπτέα μέτρα.

3. Παροχαὶ εἰς χρῆμα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, τοῦτο καθορίζεται εἰς 500ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος. ἐποξενόμενον κατὰ 10ο ο δι' ἕκαστον προστατευόμενον μέλος οἰκογενείας (σύζυγος, τέκνα, ἀδελφοὶ κλπ.) χωρὶς πάντως νὰ δύναται νὰ ὑπερβῆ τὸ 700ο τοῦ ἀνωτέρου ἡμερομισθίου, οὐδὲ τὰς 35.000 ἡμερησίως. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται δι' ὄλας τὰς ἡμέρας, ἤτοι καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους, τοῦτο εἶναι κατ' οὐσίαν ἐτι ἀνώτερον τῶν ἀνωτέρω ποσοστῶν. Πράγματι ἡσφαλισμένος πραγματοποιῶν 25 ἡμερομίσθια μηνιαίως πρὸς 20.000 καὶ ἔχων ὡς ἐκ τούτου μηνιαῖον εἰσῶδημα 500.000 δραχμ., ἐάν δικαιούται ἐπίδοματος ἐκ 500ο τοῦ μισθοῦ του, ἤτοι 10.000 ἡμερησίως δὲν θὰ λάβῃ 250.000 ἐπίδομα, ἀλλὰ (10.000 X 30 = 300.000 ἤτοι 50%) ο. Ἄν δὲ δικαιούται ἐπίδοματος ἐξ 700ο τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ τοῦ

λόγω οικογενειακών βαρών να λάβη 420.000 επίδομα, ήτοι 84 σ.ο.

Ἐτέρα πραγματοποιουμένη δια τοῦ νομοσχεδίου πρόδος εἶναι ἡ ὀλοσχερῆς κατάργησις τοῦ τριημέρου χρόνου ἀναμονῆς διὰ τὴν ἐπιθέτην λόγῳ ἀνικανότητος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας, ἢ μείωσις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις καὶ ἢ ἐφ' ἀπαξ μόνον τοῦ ἔτους τήρησις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς, ὅταν ὁ ἠσφαλισμένος καθίσταται ἀνίκανος πλείονας τῆς μίας φορᾶς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους. Αἱ νέαι αὗται διαρρυθμίσεις, δι' ὧν προσαρμόζεται ἡ νομοθεσία μας πρὸς τὰς τιθεμένης ὑπὸ τῶν οἰκείων διεθνῶν συμβάσεων καὶ ἀπορᾶσεων τῆς Δ. Ο. Ε. ἀρχάς, ἀνακουφίζουν μεγάλως, καθ' ἃ ἐστρηιώθη ἀλλαγῶν καὶ τοῖς ἐργοδοτοῖς, λόγῳ περιορισμοῦ τῶν ἐκ τοῦ Ἀστικῷ Κώδικος ὑποχρεώσεων τῶν πρὸς καταβολὴν τῶν ἀποδογῶν εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἐπὶ 15 ἢ 30 ἡμέρας (βλ. Κεφ. Ε', 3).

Εἰδικαὶ διατάξεις προβλέπονται περὶ τοῦ χρόνου ἀναμονῆς τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων καὶ τῶν προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισιν, λόγῳ τῶν κινδύνων καταχρήσεων καὶ ἐμφανίζονται αἱ περιπτώσεις αὗται καὶ τῶν ἰδιομορφιῶν τῶν.

Τὸ ἐπίδομα κιοσφρίας καὶ λοχειᾶς ὀρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, χωρὶς μάλιστα νὰ τιθενται ἀνώτατα ὅρια. Συνεπῶς ἠσφαλισμένη, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀνωτάτην μιεδολογικὴν κλάσιν, θὰ δικαιούται ἡμερησίως ἐπίδοματὸς ἐκ ἔραχ. 50.000, δυνάμενον νὰ ἐξίγῃ μετὰ τυχόν προσαυξήσεων λόγῳ οικογενειακῶν ἐραρῶν μέχρις 70.000 δραχ.

Ἐκτὸς τούτου ὀρίζεται ὡς κατώτατον ὄριον ἡμερησίου ἐπίδοματὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 10.000.

Ὁ χρόνος καταβολῆς τῶν ἐπιδομάτων προσαρμόζεται πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς οἰκείας διεθνῶς συμβάσεως ὀριζόμενα χρονικὰ ὅρια.

Δ'. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς παρογῶν. Αὗται ὀρίζονται διὰ μὲν τὰς εἰς εἶδος παρογᾶς εἰς τὸ ἐλάχιστον ὄριον τῶν 50 ἡμερῶν ἐργασίας, διὰ δὲ τὰς τοιαύτας εἰς 100. Διὰ λόγους διοικητικῆς ἀπλότητος ὀρίζεται ἐπίσης ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἡμέραι ἐργασίας δεόν νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῆ κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅπως καταστή δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἰκανότητος εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, διὰ τὸ ἐπόμενον. Διὰ νὰ ἀποφευχθῶν ὁμως ἀδικαίαι προβλέπεται ὅτι ἀρκεῖ ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ πρὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 15μηνον. Ἐν τῇ περιπτώσει ὁμως ταύτῃ, διὰ τὴν ἀποφυγὴν καταχρήσεων, προβλέπεται ὅτι δὲν ὑπολογίζονται αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον τρίμηνον τοῦ 15μήνου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας.

Διὰ τὴν παρῶν τῶν ἐπιδομάτων μητρώτητος προβλέπονται ὡς καὶ σήμερον ἠϋξήμενα προϋποθέσεις, λόγῳ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐμφανίζει ἡ περίπτωσις τοῦ τοκετοῦ, ὡς γεγονότος γινόμενου ἐνωρὶς ἀντιληπτοῦ καὶ βεβαίως ἐπερχομένου, πρὸς καταβολέυσιν τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἀυστηρότεροι προϋποθέσεις προβλέπονται ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς κόστους, ὅπερ πολλαπλασιάζει τὰς καταχρήσεις.

Η'. Ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας.

Αἱ ἐπερχόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τροποποιήσεις δὲν χρήζουσι ἰδιαίτερων αἰτιολογιῶν. Ἀπλῆ ἀνεπιπαραβολὴ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου πρὸς τὰς τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἐπιτρέπει τὴν ἀμεσον διαπίστωσίν των. Ἀρκού-

μεθα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῶν ἐπερχομένων τροποποιήσεων εἰς τὸν χρόνον ἀναμονῆς καὶ τὴν μείωσιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπιδοματος ἀνεργίας ἀπὸ 180 εἰς 150 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἢ 15μηνον.

Ἡ ἰσχύουσα ἄλλωστε νομοθεσία εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας εἶναι τόσον πρόσφατος καὶ τόσον προοδευτικὴ ὥστε δὲν ὑπῆρχον περιθώρια βελτιώσεων. Ἡ κατὰ τῆς ἀνεργίας πράγματι ἀσφάλισις τῆς χώρας μας, με ἐλάχιστας μόνον ξένας νομοθεσίας, μετρουμένης εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μίας χειρός, δύναται νὰ συγκριθῇ. Αὕτη εἶναι τόσον ἀποτελεσματικὴ ὥστε νὰ ἀποτελῇ πραγματικὸν καύχημα διὰ χώραν τόσον πτωχὴν ὅσον ἡ ἰδικὴ μας.

Θ'. Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια καὶ Εἰδικὰ τινὰ θέματα.

Διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως γεννωμένων διαφορῶν προβλέπεται κατὰ τὰ ἰσχύοντα καὶ εἰς τὸν Ν. 6298)1934 ἡ σύστασις εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρικῶν Δικαστηρίων. Αἱ κατ' αὐτὰ ρυθμίσεις δὲν διαφέρουν ἐν πολλοῖς τῶν ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου καθιερουμένων. Μεταβολαὶ τινες μόνον ἐπερχοῦνται εἰς τὸν τρόπον συνθέσεως αὐτῶν, διὰ νὰ δοθῇ μεγαλυτέρα ἐμφασις εἰς ταῦτα καὶ εἰς τὸν τρόπον διορισμοῦ τῶν μελῶν.

Αἱ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο βασικαὶ ἐπιτεύξεις τοῦ νομοσχεδίου συνίστανται κυρίως εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἀφ' ἐνός αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν δικαστῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τούτων ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν πλαισίωσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὀρίζεται ὅτι ταῦτα δεόν νὰ συσταθῶν τὸ βραδύτερον ἐντὸς 80 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Διὰ τῶν διατάξεων τούτων ἐξασφαλίζεται ἡ ταχεῖα λειτουργία των, δοθέντος ὅτι παρὰ τὴν πάροδον 14ετίας περίπου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ ΙΚΑ καὶ παρὰ τὴν ἐγκαίριον ἐκδοσιν τοῦ οἰκείου ἐκτελεστικοῦ Δ)τος, ταῦτα δὲν κατέστη δυνατόν νὰ συσταθῶν, λόγω ἰδία τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τακτικῶν δικαστῶν.

Ἡ οὕτω ἐξασφαλιζομένη ταχεῖα λειτουργία τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ χαρακτηρῆθῇ με ὄλην τὴν ἰκανοποίησιν, τὴν ὁποῖαν εὐλόγως θὰ αἰσθανθῶν πάντες οἱ σχέσιν ἔχοντες με τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν (ΙΚΑ, ἠσφαλισμένοι, ἐργοδοτοὶ) διότι πάντες οὗτοι θὰ εὗρουν εἰς ταῦτα τὸν ἀμερόληπτον, ὀλιγοδάπανον καὶ τυχόν εἰς τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης συμπαραστάτην.

Αἱ εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ νομοσχεδίου περιλαμβανόμενα διάφορα διατάξεις περιέχουσαι, ἀφ' ἐνός ποινικὰς καὶ ἀστικὰς κυρώσεις, κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ κυρίως τοὺς κανόνες, δι' ὧν σκοπεῖται ἡ ρύθμισις τῆς μεταβάσεως ἐκ τοῦ σήμερον ἰσχύοντος καθεστώτος εἰς τὸ εἰσαγόμενον νέον σύστημα.

Τοιαῦτα εἶναι ἐν συντομίᾳ αἱ διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου Ἀν. Νόμου «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», ἐπερχόμενα: διορρυθμίσεις εἰς τὸ Ἴδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὸ καθόλου ἀσφαλιστικὸν μας σύστημα καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως περιβάλητε τοῦτο διὰ τῆς ὑμετέρας ἐγκρίσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1951.

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ἰπουργὸς
Γ. ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ
Βουλευτῆς Θεσσαλονίκης